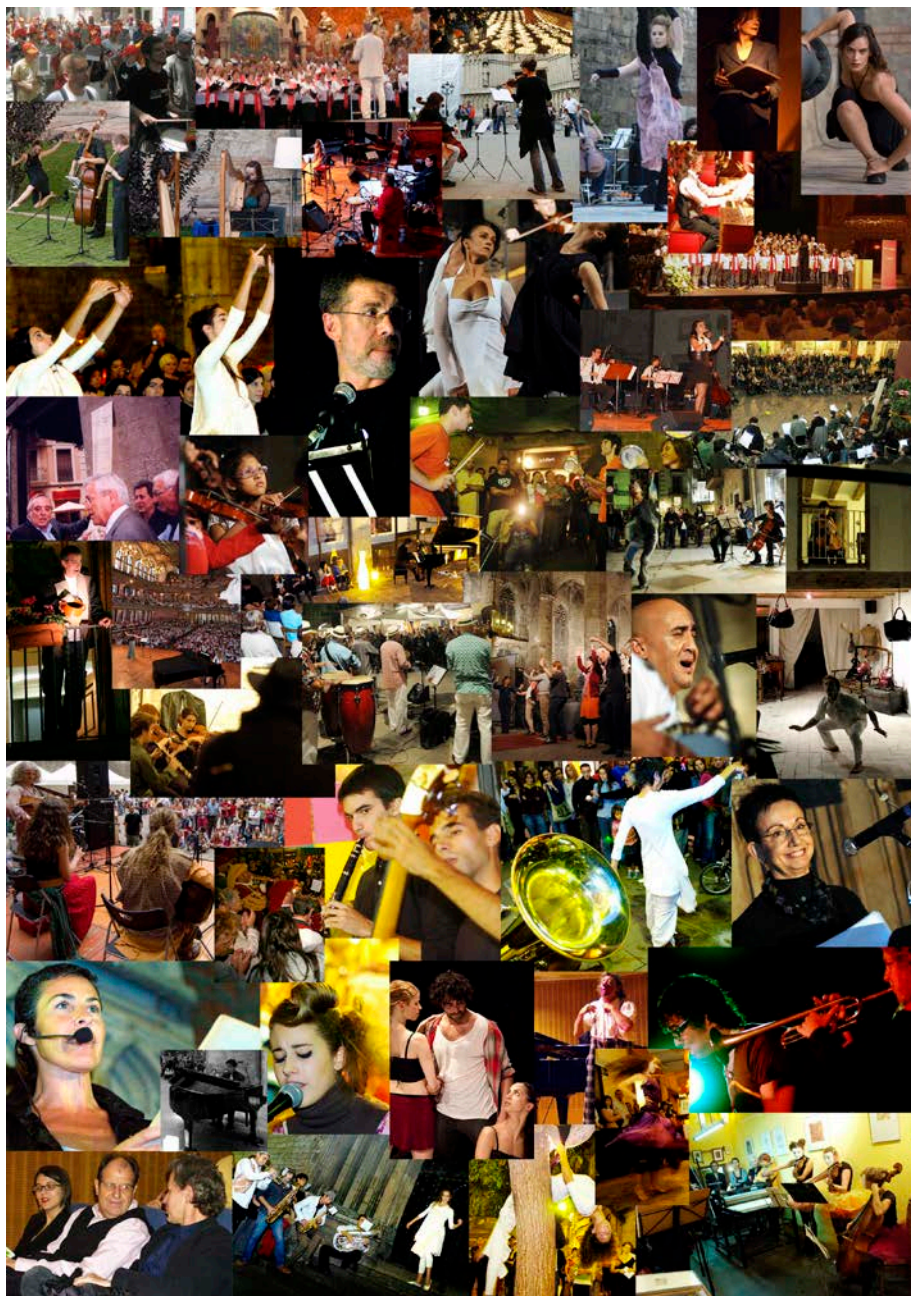

RIBERMÚSICA

L'ANY ZERO

www.ribermusica.org
[facebook/ribermusica.org](https://facebook.com/ribermusica.org)

ÍNDEX

Ribermúsica després del 15è aniversari	2
“Compromís social amb excel·lència artística”. El quadre general d’activitats	5
Els 10 Punts Essencials de Ribermúsica	6
El Festival de Tardor / La Gran Festa de Tardor: “Música per veure”	7
Historial de Festival de Tardor	14
Relació d’espais i centres docents que han participat al Festival de Tardor	16
Ribermúsica 2011: la idea del ‘Nou Món’ impregna la Gran Festa de Tardor	19
Ribermúsica: un món de “pintors”	27
Les grans icones marquen els moments cabdals / Els inicis (plantejament)	28
La Gran Festa de la Música de la Ribera	29
Ribermúsica 10 anys (desenvolupament)	30
Homenatge Ciutadà a Jaume Aragall	31
Ribermúsica 15 anys (punt culminant)	32
La Pentalogia del ‘Nou Món’	33
Final de cicle (recapitulació)	34
Riberdansa	35
El Projecte Socioeducatiu / Tantarantan!	36
Ve-Ri-No-Tek / Basquet Beat	37
Article de Josep Maria Aragay a ‘El Ciervo’	38
La Riborquesta: un pas decisiu en la creació de l’EMIC	39
Article a La Vanguardia	54
Article a la Revista Musical Catalana	55
Carta de José Antonio Abreu	56
El diàleg post-concert (diàleg a quatre veus)	57
El treball en xarxa amb el sector associatiu, empresarial, comercial, educatiu i cultural	58
Ribermúsica 1995-2011: les gran fites	59
Mosaic fotogràfic 1995-2005	60
Mosaic fotogràfic 2006-2012 / Projecte Artísticocultural	61
Mosaic fotogràfic 2006-2012 / Projecte Socioeducatiu	62
Les relacions institucionals de la Fundació	63
Les empreses col·laboradores	64
Cap al 20è aniversari: els nous reptes	65
La mirada al Born	66
Les línies mestres d’un nou concepte de gestió cultural	67
‘Terra de Garnàcora’. La Follia del Carnaval	68
Memòria d’activitats 2010	69
Memòria d’activitats 2009	76
Memòries 2008, 2007 i 2006	81
El Pla de Comunicació / La nova web de Ribermúsica	93
Ressenyes a la premsa 1995-2011	94
El suport del món cultural / Adhesions a Ribermúsica	96
La Fundació	100
Enregistraments de Ribermúsica	101

RIBERMÚSICA DESPRÉS DEL 15È ANIVERSARI

Unes reflexions necessàries tot just passat l'equador, amb l'esperança que la travessia del desert que ara comença meni fins al 20è

Amb disset anys de trajectòria, Ribermúsica ha instaurat un model quasi perfecte de música comunitària en un dels barris imprescindibles de la nova Barcelona: La Ribera-Born, el “seu” barri i el camp d'experimentació d'un projecte que està aportant elements decisius en la creació d'un nou concepte d'associacionisme a través del fet musical; aportació que va més enllà, fins i tot, dels propis objectius de la música i que recull una herència de fa segles a Catalunya.

Si calgués destacar una particularitat que situa la Fundació a una distància considerable en relació a d'altres institucions similars, aquesta seria, sens dubte, la potència de la seva Àrea Cultural, pilar fonamental de tot el projecte, instituïda un cop endreçat el gran calaix de sastre a què van donar lloc les temptatives dels primers anys, nombroses i heterogènies, que depassaren els propis límits del barri. Ara, els esforços se centren en consolidar una iniciativa que va néixer en consonància amb l'especificitat d'aquest territori, veritable reducte històric avui esdevingut nucli cosmopolita, que conjuga les arrels del passat i la realitat del present, les cultures autòctones i les noves, el comerç artesanal i les noves formes d'intercanvi d'un món globalitzat; un barri molt ben delimitat (de nord a oest, seguint les busques del rellotge) entre el carrer de la Princesa, el Passeig de Picasso, l'Avinguda del Marquès de l'Argentera i la Via Laietana.

A cada un d'aquests indrets, una icona característica, testimoni indistintament de la Barcelona més antiga, de la moderna o de la més rabiosament contemporània: al nord, el Mercat de Santa Caterina; a l'est, el Parc de la Ciutadella; al sud, l'Estació de França i a l'oest, la part central del Barri Gòtic i els grans centres del poder administratiu i religiós de la ciutat. Disseminades tot al llarg de l'anomenat ‘Casc Antic’ (que juntament amb la Barceloneta circumda la Ribera), tot d'altres icones no menys representatives, testimonis també del batejar d'una ciutat que, malgrat embats de tota mena i fluxos desiguals, no ha perdut en cap moment el tremp i l'empenta fins a situar-se com una de les preferents del món d'avui: el Palau de la Música, el Convent de Sant Agustí i Sant Pere de les Puel·les en són, només, les capdavanteres, i en el barri pròpiament dit, Santa Maria del Mar i el senyorial carrer de Montcada al bell mig del “rovell de l'ou”; no gaire més enllà, i amb l'antiga Plaça del Born pel mig, com una illa allargassada, l'Antic Mercat camí de convertir-se en Centre Cultural; a l'altra banda, camí cap a la mar, l'antiga Casa Llotja i el Pla de Palau.

Seria imperdonable que amb aquest panorama Ribermúsica no hagués estat capaç de fer honor al privilegi de pertànyer a un dels sectors referencials de Barcelona, autèntic microcosmos que és l'essència mateixa d'aquesta ciutat mil·lenària. Avui li retorna renovellada, aquesta essència, tenyida per la patina del progrés i imbuïda pels nous aires, amb tota la màgia, tot el vigor, tota la puixança, tota la força tel·lúrica de les antigues pedres. El gran allau de modernitat que d'uns anys ençà ha envaït el barri no ha pogut esborrar l'empremta dels segles, i entre els vells carrerons ressonen tothora les veus del passat, que serveixen els valors perennes d'allò intemporal i ens asseguren la pertinença a “un futur que és també present i a un passat que és també futur”.

I per a qualsevol que amb mirada crítica manifestés alguna recança sobre aquest allau, que a ben segur és també invasió de frivolitat, d'efímera pirotècnia que s'estavella tan bon punt ha acabat d'esclatar, ja només l'enumeració de tot el conjunt d'iniciatives que serveixen de contrapès (el Museu Picasso i la resta de museus, galeries i artesans, el nou Espai Brossa - La Seca, el Pla Comunitari del Casc Antic i el nou Centre Cultural del Born, que ja és viu abans de néixer) bastaria per a desmentir els indicis de deriva cap a “qui sap on” que comporta una època tan convulsa com la que estem vivint. Al bell mig, com a gran projecte hegemònic capaç d'aplegar-los tots al seu redós, Ribermúsica i el seu Festival de Tardor, que aprofita el poder catalitzador de la música, art invisible en la seva íntima substància però ben visible en la seva materialització i en la materialització de tot el seu cabal de possibilitats.

Quan parlem de la “perfecció” d'aquest projecte musical no fem sinó destacar la sana ambició de crear un model autòcton, que contribueixi a perpetuar la tasca dels prohoms que han fet del nostre país un dels capdavanterers en els moviments musicals d'arrel; i aquí ens ve a la memòria el nom d'Anselm Clavé, encapçalant, al segle XIX, tota una nissaga que continuarà amb Lluís Millet i Pau Casals i que prosseguiran, al llarg dels anys eixorcs posteriors a la devastadora confrontació fratricida del segle XX, gent com Oriol Martorell, els esforçats pioners de la Nova Cançó i una bona colla més. Avui, tot i una crisi igualment devastadora, el projecte musical de país segueix dempeus -ramificat en múltiples variants- en un temps àvid de noves experiències, de nous horitzons, de la descoberta dels valors que les cultures que ens visiten, per a romandre-hi, ens aporten.

És en el marc d'una multiculturalitat que en mans de Ribermúsica es converteix en interculturalitat que ha estat possible la definició del Projecte Social de la Fundació, que ha permès continuar, per a ampliar-les, per a donar-hi més abast, les iniciatives culturals que van començar el 1995 i que tenen la multidisciplinarietat (convertida, al seu torn, en interdisciplinarietat) com l'altre gran paradigma. Però és mercès a la superació del concepte de "cultura" com un compartiment tancat, com una forma de lleure o de simple espectacle, que ha estat possible la dilució de fronteres fins a formar un sol *corpus* (Àrea Cultural=Àrea Social), una sola unitat: "a Ribermúsica tot és cultural i tot és social, tot és transparent i tot és transversal; potser la cultura no sempre és art, però l'art sempre és cultura, i la cultura, societat".

Ribermúsica ja s'ha convertit en un dels referents al nostre país en el que hom anomena *Community Music*, un concepte plenament normalitzat en altres contrades, lluny de les fronteres de casa nostra; però serà a partir de la irrupció de dos projectes amb repercussió mundial com el de Carlinhos Brown al Brasil i, sobretot, el de José Antonio Abreu a Veneçuela que el fenomen de la música comunitària ha saltat a la palestra mediàtica per manifestar-se com una aventura tan revolucionària, en el pla musical, com aquella que a mitjans dels anys seixanta del segle XX van protagonitzar els adalids de tota la renovació historicista (Harnoncourt, Leonhardt, Brüggen...), sacsejant així una tradició que havia esdevingut obsoleta. Ara caldrà obtenir més recursos per tal que el nombre de beneficiaris vagi creixent en una progressió que començarà aritmètica i que, a ben segur, pot esdevenir geomètrica.

El fet d'obviar el molt sovint incòmode concepte d'"integració" i transmutar-lo per "interrelació" parla sobre la clarividència de Ribermúsica per a absorbir tot el cabal creatiu i, alhora, tota la predisposició, diligència i bon capteniment de les cultures novingudes, entenent que és només des de la perspectiva d'una humilitat que no coarta l'ambició (fet, d'altra banda, inherent i consubstancial als grans creadors) com serà possible superar les actituds d'egocentrisme -molt sovint enquistades en bona part del col·lectiu artístic- que aniquilen tota possibilitat de transcendència a la música i a l'art tot, per normalitzar el seu paper com a força motriu de transformació humana. En aquesta transformació, la convivència entre cultures diverses i entre diferents *estatus* socials esdevé una eina d'inestimable valor, perquè aporta elements substancials a l'educació de la sensibilitat i al conreu dels valors que, de sempre, han contribuït al gran progrés de l'ésser humà; progrés que només ho serà si és capaç de casar dos "progressos" molt sovint divorciats: el tecnològic i el del pensament.

Però aquesta "perfecció" (que parla més d'una voluntat que d'una vanitat) es refereix sobretot al model de música comunitària que ha instaurat Ribermúsica, afavorit per la potència a què al·ludíem de l'Àrea Cultural i per la privilegiada ubicació de la institució en el territori. La particularitat aquella que singularitza aquest projecte té un segon aspecte: el fet de sumar als participants directes en les activitats socioeducatives de la Fundació (els més de tretze tallers, classes i sessions musicals, que mobilitzen setmanalment un nombre important de nens, nenes, nois i noies i també pares i mares), els altres participants, també directes, en les activitats artístico-culturals: un barri sencer, en tots els seus estaments i en tota la seva diversitat -des de l'església fins a l'administració local, des de les associacions fins a les escoles, des de les botigues d'arrel menestral fins a les noves franquícies, des dels visitants fins als veïns- dansant, al costat dels intèrprets, al compàs de la música i vivint-la amb intensitat encara que no l'entonin ni la practiquin (que tot arribarà!) durant el Festival de Tardor.

Al bell mig de les activitats socioeducatives de Ribermúsica se situa, sens dubte, la Riborquesta, "la nineta dels nostres ulls", que representa el vèrtex principal de la futura EMIC, l'Escola de Música per a la Interrelació Cultural, dissenyada específicament per al Districte de Ciutat Vella i que contempla l'educació de la ciutadania tota a través de les arts en comunió. Al seu redós es van aplegant, cada vegada més, tota la resta de tallers i activitats, perquè una orquestra té, per la seva pròpia naturalesa, el poder de catalització necessari per a ésser-ne el tronc comú, fet que avui es veu accentuat amb l'arribada dels nous corrents musicals i les fusions estilístiques. Als ja consolidats tallers 'Tantarantan!' (ritme i percussió), 'Ve-Ri-No-Tek' (veus, ritmes i noves tecnologies) i 'Basquet Beat' (la pràctica de l'esport com a forma d'iniciació al ritme), se n'hi afegiran d'altres: 'Violins contra violents' (teràpies musicals per a persones afectades per la violència de gènere), 'Música per beure' (una alternativa a l'oci juvenil), així com les activitats de música i moviment de Riberdansa, el nou projecte coreogràfic de Ribermúsica, que rebla el clau d'una vocació interdisciplinària que es remunta als mateixos orígens i té el seu embrió en la multitud d'activitats dels primers anys, derivades del Festival de Tardor.

Igual com l'entorn històric-patrimonial del que fou epicentre mateix de la Ciutat Comtal -amb Santa Maria del Mar com a vaixell insígnia- irradia el seu influx a la Ribera del segle XXI, també l'empremta artística de Ribermúsica irradia, com una alenada, la seva influència a les activitats socioeducatives, talment com un santuari que emet un raig miraculós, preservant així l'essència d'un projecte que, realment, existeix per ell mateix, més enllà de la nostra intervenció; un projecte que "ens fa" a nosaltres més que nosaltres a ell.

El 2011, amb l'arribada d'un nou equip al front del govern municipal, van obrir-se noves esperances per a una iniciativa que ha estat, al llarg de molts anys, "deixada de la mà de Déu" i ha hagut de maldar infructuosament per trobar l'encaix en unes polítiques que no han estat gaire aquiescents amb tot allò que hagi estat generat "de baix cap a dalt"; i ja és inversemblant que sigui així en el cas d'un projecte a qui l'èxit no fou aliè des de la seva irrupció en una ciutat ben pròdiga en moviment associatiu i activitats de tota índole. L'expectació que va suscitar la celebració, el primer cap de setmana d'octubre de 1995, de la Gran Festa de la Música de la Ribera fou espectacular fins el punt que Barcelona Televisió, excel·lent d'entre una llarga llista amb els principals mitjans televisius, radiofònics i de premsa escrita, va qualificar l'esdeveniment com un dels més notables de l'any, asseveració, aquesta, feta en corresponsabilitat amb bona part de món cultural català, que va saludar amb entusiasme l'arribada d'un nadó que ja deixava entreveure les traces d'"enfant terrible" que seria durant la seva adolescència.

Tanmateix, el nou escenari que s'obria amb la possibilitat de gestionar el nou Centre Cultural del Born, proposada per la nova administració i que hauria comportat l'assentament definitiu de la Fundació, s'esfondrà ràpidament en ser avortada per alguns sectors del propi ajuntament, que qüestionaven la seva capacitat per reeixir en la comesa. Amb aquesta actitud s'evidenciava, una vegada més, com les bregues entre els diferents partits que es disputen el control de la ciutat poden afectar el devenir de la política genuïna, aquella que transcorre a l'empara de les institucions que conformen la societat civil. Més enllà, però, són les dissensions entre els propis sectors d'un mateix partit allò que posa en entredit el principi d'unitat i provoca el desconcert entre la ciutadania.

Lamentablement, i una vegada més, la manca de voluntat política ha llastat el desenvolupament d'un projecte d'inqüestionable valor (que ho és pels seus propis principis, en no respondre a cap interès particular ni a raons sectàries -"un projecte que és de tots i per a tots"-) fins el punt que el juliol de 2012 el Patronat va haver de prendre la dolorosa decisió de congelar les activitats, amb la suspensió, per primer cop en disset anys, del Festival de Tardor. Aquesta circumstància, preludi d'una època incerta i antesala d'una possible dissolució, s'esdevé en el context d'una crisi econòmica, política i institucional sense precedents i és la injusta contrapartida a quasi vint anys de tasca exemplar: si bé la trajectòria de Ribermúsica ha estat marcada per la plena cooperació amb les institucions públiques, en corresponsabilitat amb les seves aspiracions i de forma coordinada amb les grans epopeies ciutadanes (l'any 1995, tres anys després dels Jocs Olímpics de Barcelona, Ribermúsica comença el seu periple bastint una veritable "olimpiada cultural" en el seu barri, i el 2007, tres anys després del Fòrum Universal de les Cultures, comença a implementar el seu gran projecte social), la reciprocitat no ha estat, ni de bon tros, la que correspondria en una conjuntura en què la segona institució s'ha manifestat plenament coadjuvant a la primera.

En el moment de tancar aquest document les famílies que conformen el Projecte Socioeducatiu han decidit liderar el procés de redreçament mitjançant la creació del l'"Associació Riborquestra", que estarà vinculada a la casa mare i funcionarà com a instrument de suplència en tant no es restableixi la normalitat; al seu esforç personal, endegat de forma voluntària, s'hi suma el de l'equip pedagògic i el de molts altres agents que senten el projecte com a seu. Mentrestant, l'equip directiu, veritable "govern a l'exili", maldarà per trobar noves estratègies (contactes institucionals al més alt nivell, recerca de recursos privats, captació d'amics i organització de concerts a benefici del projecte), a fi de "reinventar-se" (neologisme que avui està fent fortuna) i reinventar el projecte. En aquesta comesa serà essencial dotar la nova Fundació d'uns òrgans de govern potents i veritablement compromesos (un Patronat remodelat i un Consell Assessor ampliat), així com crear-ne un de nou: el Consell Ciutadà, òrgan de proximitat que ha d'aplegar representants dels estaments que al llarg d'aquests anys li han demostrat la seva lleialtat.

Comença ara la "travessia del desert", no sense la inquietud del moment però amb lúcida disposició, ànim serè i convicció que darrere la façana del desencís sempre s'obren noves oportunitats. Si, finalment, hom surt airós en l'intent d'arribar a bon port, bé s'escaurà reconèixer la grandesa del projecte i fins reconèixer com el projecte "s'ha salvat a sí mateix" a través nostre. Serà però la gran lliçó dels darrers esdeveniments al nostre país (la força irrefrenable de societat civil, que ha arribat a condicionar les grans decisions) allò que haurà d'il·luminar els nostres passos en començar la singladura; senyal que, contra tot pronòstic, és possible conjurar la fatalitat.

El dossier-llibre que teniu a les mans, atractiu de factura, exuberant d'imatges i exhaustiu de contingut, va més enllà de la simple anècdota d'unes memòries ben redactades o l'enumeració d'un seguit d'estadístiques: diàfan de plantejaments, precís d'idees i curull de reflexions, reflecteix una realitat que conté les claus del futur i és la millor eina per al redreçament, indici que, potser, l'Any Zero ha començat.

Joan Puigdemívol
Director Fundador de Ribermúsica
www.joanpuigdemivol.cat

“COMPROMÍS SOCIAL AMB EXCEL·LÈNCIA ARTÍSTICA” EL QUADRE GENERAL D'ACTIVITATS

LA CELEBRACIÓ DEL 15È ANIVERSARI VA PORTAR A UNA REVISIÓ EN PROFUNDITAT DELS PRINCIPIS ESSENCIALS DE RIBERMÚSICA PER A ADEQUAR-LOS ALS CRITERIS QUE AVUI PREVALEN EN LA CONSIDERACIÓ DE LA CULTURA COM A MOTOR DE TRANSFORMACIÓ SOCIAL. EN UNS MOMENTS QUE LA *COMMUNITY MUSIC* (MÚSICA COMUNITARIA) S'ERIGEIX COM A PARADIGMA D'UNA FORMA DEMOCRÀTICA D'ENTENDRE EL FENOMEN MUSICAL ARREU DEL MON, RIBERMÚSICA ES MANIFIESTA COM A PIONERA AL NOSTRE PAÍS D'UN PROJECTE MÚSICO-CULTURAL AMB FORT IMPACTE SOCIAL A TRAVÉS D'UN DISCURS AUTÒCTON QUE INCIDEIX DE PLE A LA CIUDADANIA. L'EXCEL·LÈNCIA ARTÍSTICA TRASPUA EN TOTS ELS PROJECTES DE RIBERMÚSICA, QUE HA ACONSEGUIT UNIFICAR EN UN SOL CONCEPTE LES ANTIGUES ÀREA CULTURAL I ÀREA SOCIAL FINS A DILUIR-NE LES FRONTERES.

INTERDISCIPLINARIETAT - INTERCULTURALITAT - INTERGENERACIONALITAT
TREBALL EN XARXA - MOVIMENT ASSOCIATIU - VOLUNTARIAT - COHESIÓ SOCIAL
EDUCACIÓ - PEDAGOGIA - DIVULGACIÓ
SUPORT ALS JOVES INTÈRPRETS I ARTISTES
INCLUSIÓ SOCIAL - TERÀPIES MUSICALS

PROJECTE ARTÍSTICOCULTURAL: CONCERTS, CICLES I ESDEVENIMENTS DIVERSOS

PROJECTES RIBERMÚSICA

Festival de Tardor Ribermúsica

'Sensorial'. Art per sentir, Música per veure

PROJECTES EN COL·LABORACIÓ AMB ALTRES INSTITUCIONS

Festes ciutadanes i actes diversos (Ajuntament de Barcelona)

Cicle 'Músiques de Pas' (Museu Agbar de les Aigües)

Projectes artístico-pedagògics (ESMUC, Conservatori Superior del Liceu, Conservatori Municipal de Barcelona, Caixa Fòrum i altres obres socials de les caixes catalanes)

Activitats amb el sector associatiu del Districte de Ciutat Vella

Riberdansa: projectes coreogràfics (Teatre Akademia, Palau de la Música Catalana, Sant Andreu Teatre, Mercat de les Flors, etc.)

Activitats per municipis de Catalunya: la 'Factoria Ribermúsica' (Diputació de Barcelona, Dept. de Cultura de la Generalitat de Catalunya)

Participació en la gestió del Centre Cultural del Born

PROJECTE SOCIOEDUCATIU: TALLERS, SEMINARIS I CURSOS

PROJECTES RIBERMÚSICA

INFANTS

Tantarantan!. Taller de ritme i percussió

Riborquestra. Orquestra Infantil Ribermúsica

ADOLESCENTS/JOVES

Ve-Ri-No-Tek. El verí de la música [Veus, ritmes i noves tecnologies]

Basquet Beat. Ritme i esport

PROJECTES EN COL·LABORACIÓ AMB ELS CEIP I AMPA DE CIUTAT VELLA

INFANTS

Música per jugar. Sensibilització musical

Juguem tocant. Iniciació instrumental i llenguatge musical

Mirem com sona. Audicions musicals

PROJECTES EN COL·LABORACIÓ AMB ALTRES INSTITUCIONS

Activitats musicals per a la reinserció social de joves i adolescents (Casal dels Infants del Raval, Educació sense Fronteres, etc.)

'Música per viure' (Casals de gent gran de Catalunya)

'Cantem perquè volem': projecte de cors socials (Palau de la Música Catalana)

Programes d'intercanvi internacional (Fundació Catalunya Voluntària i altres)

PROJECTES EN FASE D'ESTUDI

EMIC [Escola de Música per a la Interrelació Cultural]. Disseny i planificació

Violins contra violents. Teràpies musicals contra la violència de gènere

Activitats de música i moviment per a persones amb discapacitats

ELS 10 PUNTS ESSENCIALS DE RIBERMÚSICA

1. Ribermúsica està creant un model autòcton de música comunitària en uns moments que el fenomen de la 'Community Music' ha saltat a la palestra mediàtica. La possibilitat de recollir i perpetuar la tradició multiseular de Catalunya en l'aprofitament del fet musical com a motor social (instaurada per prohoms com Clavé, Lluís Millet o Pau Casals), afavoreix l'aplicació d'aquest model sense haver de recórrer a la còpia d'altres d'aliens.
2. Multidisciplinarietat es converteix en interdisciplinarietat i multiculturalitat en interculturalitat a través d'un procés que aplica una particular pedagogia a l'acció quotidiana. Al seu torn, interdisciplinarietat i interculturalitat es connecten a través d'una interacció que confereix a Ribermúsica el seu caràcter de "projecte orgànic i transversal". La divisió per àrees -l'Àrea Cultural i l'Àrea Social-, que ha marcat el seu devenir al llarg dels tres darrers anys, va donant pas a un sol concepte que unifica les activitats culturals i les activitats socials fins a diluir-ne les fronteres. Aquesta particularitat situa el Projecte Ribermúsica en una dimensió extraordinàriament avantatjosa en relació a d'altres iniciatives similars.
3. No ha estat fins a la consolidació de les activitats artístico-culturals (enteses en una gran amplitud conceptual i amb un notable abast territorial) que hom ha decidit donar el gran impuls a les activitats socials, i en aquesta decisió hi ha jugat un paper fonamental la convicció del valor de la cultura com a element vertebrador de la persona i articulador de les seves relacions interpersonals, que conformen l'estructura social. La cultura té, per a Ribermúsica, el valor de "santuari" que irradia la seva influència a unes activitats socials encara emergents; activitats que, altrament, podrien perdre's per les derives del lleure o l'entreteniment. Ha calgut esperar quinze anys per a encunyar el proverbi "compromís social amb excel·lència artística" com el gran lema de Ribermúsica en el seu 15è aniversari i aplicar-lo de forma fefaent.
4. La potència del Projecte Ribermúsica es veu afavorida per la representativitat de l'àmbit territorial preferent que li serveix com a camp d'experimentació, la Ribera-Born, un barri que a la seva extraordinària riquesa històrico-patrimonial hi suma un teixit social heterogeni pel que fa multiculturalitat i diversitat d'estatus socials. Al mateix temps, en aquest territori (veritable microcosmos dins de la gran urbs) s'hi conjuguen la tradició secular amb el cosmopolitisme més rabios. Seria impensable el desenvolupament i pervivència del projecte a fora d'aquest barri, que ha permès la consolidació del Festival de Tardor, un esdeveniment que, més enllà del seu caràcter de festa cívico-musical col·lectiva, possibilita la creació d'un nou model associatiu i, alhora, afavoreix el naixement de projectes filials.
5. L'agitació cultural des de la mateixa arrel de la societat civil és un dels trets distintius de l'activitat de Ribermúsica, i aquesta petita revolució "des de baix" actua com un veritable revulsiu, que obliga els representants de la classe política i les institucions públiques a un procés de reflexió en profunditat. En aquest sentit, i per la seva naturalesa, el projecte es manifesta com a element coadjuvant a la política oficial, perquè ha estat capaç de forjar, amb solvència demostrada, el binomi 'cohesió social-educació', un element clau en les noves polítiques progressistes. Aquesta capacitat per a articular i sistematitzar moviments d'arrel és el que defineix Ribermúsica com a exemple de política cultural des de la base.
6. La creació d'una fundació privada ha permès dotar el projecte dels òrgans de govern necessaris per al seu desenvolupament i progrés en el marc de la complexa conjuntura ciutadana (Patronat, Consell Assessor i Consell de Patrocinis). En tant que institució sense afany de lucre, la Fundació Ribermúsica marca distàncies en relació a les entitats que supediten la seva tasca, només, als valors del mercat i treballa per a un concepte racional en l'obtenció d'ajuts públics i, alhora, per a la definició d'un nou model de mecenatge privat, basat en la fidelització dels socis protectors i en la idea de pertinença a una assemblea compromesa en favor de l'interès comú.
7. El ritme és l'element generador del gran projecte pedagògic de Ribermúsica, que abasta una important diversitat d'iniciatives, alhora que té lloc a multitud d'espais al llarg i ample del seu àmbit territorial, el Districte de Ciutat Vella de Barcelona. La creació de l'EMIC (Escola de Música per a la Interrelació Cultural) ha de permetre endreçar-les totes sota un tronc comú, alhora que procurar la seva adequació a la nova línia de les "escoles de les arts" que propugnen les institucions públiques. Tanmateix, la possible adscripció a mòduls més oficials no restarà actius a la voluntat d'arrelament al territori.
8. El suport als joves creadors i artistes, el compromís amb la preservació del llegat històrico-patrimonial i l'educació de la ciutadania tota (i aquí, la clau intergeneracional) en els valors de la sensibilitat figuren també com a premisses fonamentals en el discurs de Ribermúsica. Al costat d'això, i pel perfil marcadament multicultural de la nostra societat d'avui d'una banda i la persistència en les desigualtats socials de l'altra, el treball en pro de la interrelació entre autòctons i nousvinguts i la voluntat de fomentar el lliure accés a la música i la cultura per als col·lectius desfavorits o els que es troben en risc d'exclusió, se situen com l'altre objectiu primordial.
9. La dimensió local es manifesta com el màxim exponent d'una nova orientació del pensament en un època de canvis profunds, que necessita fer revisar alguns models socio-culturals que han quedat obsolets i "recomençar" ben bé de nou en molts aspectes; tot i això, el creixement espectacular en progressió geomètrica és el que caracteritza moviments com aquest, que neixen com un petit corpuscle però tenen les arrels ben sòlides.
10. Més enllà d'un simple 'projecte', Ribermúsica té totes les traces d'un veritable 'moviment', una 'obra' col·lectiva bastida des de la societat civil, una suma d'esforços coordinats entre agents molt diversos, en complicitat creixent amb les institucions públiques. El desvetllament d'una nova consciència global, que està aflorant com a resposta a una crisi que afecta totes les esferes socials, és la punta de llança d'un nou estadi del pensament, conseqüència d'una amplíssima visió de futur; d'aquesta consciència, institucions com Ribermúsica n'ostenten el lideratge. El nucli mateix d'aquest moviment, conté, de forma subjacent, la idea de "salvació" a través de l'art i la cultura, una noble aspiració tan vella com la humanitat, que està generant un nou humanisme, esperançador i regenerador. La clau metafísica domina el discurs de Ribermúsica i és garantia de transformació individual i col·lectiva en una existència marcada permanentment pels conflictes, però tanmateix, il·luminada per la idea de progrés moral i la passió de viure.

EL FESTIVAL DE TARDOR / LA GRAN FESTA DE TARDOR

“Música per veure”: cap a una catarsi col·lectiva

La Gran Festa de la Música de la Ribera de 1995 fou l'embrió d'un esdeveniment que marcaria un punt d'inflexió en l'escena ciutadana: el Festival de Tardor Ribermúsica, una convocatòria àmpliament participativa que mobilitza centenars d'intèrprets, artistes i creadors al llarg i ample d'un territori: la Ribera-Born de Barcelona. Tot un barri convertit en pentagrama, un suggestiu *happening* sonor i visual orquestrat en quatre dies al compàs del vell lema 'Totes les músiques - Tots els espais - Tots els públics'. Però la proposta lúdica i festiva és només l'embolcall d'un moviment que depassa la simple anècdota: darrere el que per a un espectador neòfit pot tenir l'aparença d'una festa més, amb totes els defectes i virtuts de les celebracions nostrades, s'hi amaga el que ja és una realitat per a qualsevol que hagi observat més enllà dels arbres que no deixen veure el bosc: una convocatòria cultural de gran volada que ha esdevingut paradigma de cohesió social amb el fet musical com a catalitzador.

Des de 1996, i de forma ininterrompuda al llarg de setze anys, el Festival de Tardor s'ha situat com l'eix central de l'activitat de Ribermúsica, una activitat que ha transcorregut més enllà dels quatre dies d'octubre i que ha permès desplegar en el dia a dia tot un ventall de projectes derivats. Si un altre lema li escau a l'esdeveniment emblema de Ribermúsica aquest seria “quatre desplegament, que s'ha produït en d'iniciatives (un autèntic calaix de que en un futur pot representar un Ribermúsica dels elements necessaris racionalitzar la feina feta, afinar els en el marc d'un debat a fons, que a tots els agents que secunden la únic de música comunitària, gestat col·lectiu artístic que s'hi veu qualsevol altre àmbit territorial. En autoatribuït Ribermúsica, possible Cultural i l'Àrea Social, haurà de prevaler tothora a fi de preservar l'essència d'allò que ha nascut amb voluntat de creixement i expansió més enllà de les quatre parets del barri. Però si el trencament de motlles no és per a Ribermúsica una simple vel·leïtat ni un gest gratuït de rebel·lia sinó un exercici de responsabilitat a partir d'una visió realista i crítica, aquesta divisió, anacrònica, obsoleta i tendenciosament interessada en una societat regida per principis mercantilistes, llastada per un sistema que tendeix a dissociar conceptes en essència sinònims i considera la cultura com un producte de consum i un aspecte més del lleure (un “lleure elevat”, en tot cas), ja s'ha vist superada per a donar pas a un concepte unitari, sostingut per la convicció que la cultura és, per pròpia naturalesa, un bé social de primer ordre i, més enllà d'això (i aquí rau la seva grandesa), l'única resposta possible als grans problemes existencials de l'ésser humà.

El 2010, any del 15è aniversari, fou realment un any de refundació que va comportar la recuperació de “l'esperit de 1995” amb la celebració de la Gran Festa de Tardor Ribermúsica '10. Amb això, un esdeveniment que mai no havia perdut el seu caràcter de festa cívica col·lectiva es reinventava per a retrobar-se amb les seves arrels i passar la revisió que tot projecte necessita de forma cíclica. Aquest procés de refundació va permetre també la redacció dels '10 Punts Essencials de Ribermúsica', veritable decàleg amb valor de “nous estatuts” i marc general de referència. Ara, la nova fita és la recuperació del Festival de Tardor, que ha previst el seu relançament el 2015, durant la celebració del 20è aniversari. El festival renovellat no deixarà dubtes sobre la seva diferenciació en relació als “festivals de música” convencionals i la seva adscripció a un model patentat aquí mateix, que a ben segur s'anirà imposant en un panorama que necessita nous revulsius i agitació constant.

El compromís de Ribermúsica amb la ciutat s'ha fet palès a través de l'Acte Central del Festival de Tardor, un poema escènic en clau interdisciplinària que té cada any Santa Maria del Mar com a marc de representació. L'Acte Central ha estat l'eix de connexió amb l'any temàtic oficial, al qual s'hi ha sumat de 2002 a 2009. El 150è Aniversari d'Antoni Gaudí, el Centenari del FAD/L'Any del Disseny, el Centenari de Salvador Dalí, el IV Centenari de 'El Quixot/L'Any del Llibre i la Lectura, l'Any del Comerç, l'Any Barcelona Ciència, l'Any Europeu del Diàleg Intercultural i el Centenari de la mort d'Isaac Albéniz han anat desfilar pels pentagrames del festival, i la seva celebració ha servit per a segellar aquest compromís de vinculació i fidelitat. Amb el 2010 s'inicia una via pròpia amb el poema escènic 'Art, Ciència, Espiritualitat', bastit sobre els tres grans paradigmes que han marcat la trajectòria de Ribermúsica -demanants dels 10 punts essencials- i que han de ser els fars que il·luminaran els camins de l'esdevenidor. El 2011 prossegueix aquesta línia amb 'Catalans... i universals', primer capítol de la 'Pentalogia del Nou Món', una epopeia que supera l'àmbit ciutadà i s'escriu, ja en clau de país, a partir de l'odissea del propi barri en el seu atzarós periple de retrobament. La metàfora conté, subjacent, el periple de l'ésser humà per la odíssea de l'existència i es basa en la certesa que un nou món és possible darrere les convulsions que assenyalen la fi d'un model i l'arribada d'un nou ordre. En aquest renaixement, serà indispensable la suma d'esforços des de cada un dels microcosmos que configuren les viles i ciutats i, al seu torn, la societat tota.

Si el Festival de Tardor representa la quinta essència de Ribermúsica i el seu impacte es deixa sentir més enllà dels quatre dies d'octubre, Ribermúsica, al seu torn, reflecteix el bategar d'un barri que és l'essència mateixa d'una ciutat que necessita veure's representada en cada un dels microcosmos que la configuren. El microcosmos Ribera és, d'entre tots, el que amb més propietat ens parla d'una Barcelona genuïna, diversa i plural, que avança al compàs dels esdeveniments d'un món global sense deixar-se anorrear per una globalitat que tot ho vol tenyir sota la pàtina de la uniformització; difícil equilibri, aquest, el de nedar entre dues aigües: les més plàcides dels rius de la història i les turbulentes de la modernitat. En això, certament, hi juga un paper determinant tot el conjunt d'iniciatives culturals que s'esmenten a la introducció d'aquest dossier, però és sobretot la singular configuració urbanística del barri i la força de les antigues pedres el que ajuda a mantenir viva la memòria i permet avançar al compàs d'un progrés que no ha d'estar renyit amb la fidelitat a uns valors immarcescibles (i aquí, només cal recordar com les noves estratègies de màrqueting recorren sovint a les imatges dels vells carrerons i els indrets més recòndits dels centres històrics de les grans urbs per a promocionar un nou model d'automòbil, un perfum o vestit de noia bonica o un aparell telefònic d'última generació).

Una autèntica "força tel·lúrica", una energia incontenible emana de l'epicentre mateix d'un barri que fou, per molts anys, capdavanter a Barcelona, essent la vella Plaça del Born la Plaça Major de la ciutat (tal i com ens recorda amb vehemència el gran historiador Garcia Espuche) i ostentant així, per dir-ho d'alguna manera, la "capitalitat de la capital". La Plaça del Born, avui convertida en impersonal passeig, és l'eix a l'entorn del qual gravita l'activitat de tot un conjunt de locals de lleure i petites disseny o complements, que han anat florint amb una celeritat aquest indret on es va incubar la història de Ribermúsica i on es va prematur maridatge amb el barri, durant els anys "heroics" de l'època de 1995 a 1999, i els empresaris dels bars, locals i petits restaurants de encara recorden amb nostàlgia la nit trepidant de 'Música i copes' dels primers festivals (evocació ampliada de les nits inoblidables de l'antic 'Zelete') com "la nit de l'any", i recorden també que fou així com els barcelonins van redescobrir un barri que si devia ostentar el rècord de bars de copes per metre quadrat, es convertiria, al cap d'uns anys, en un dels feus de la moda i les salsa, la rumba, els *palos* o la cançó han on no han faltat noms com els de Horacio Fumero, David Xirgu, Gorka Llibert Fortuny, Gary Willis, Joan Díaz, amb simpatia el pas, com a privilegiats components de Lax'n Busto pels concerts d'un emergent Paul Fuster. Aquest "gran club de música en viu" que es diu Ribera-Born encara espera, de fa anys, el cicle 'Copes de música', una iniciativa que pretén desplegar, al llarg de l'any, un programa estable de música en directe als bars i locals.

Perpendicularment a l'antiga plaça, el carrer senyorial de Montcada alberga un dels conjunts monumentals més impressionats de Barcelona, amb els antics i bellíssims palaus convertits en museus i sales d'art. Montcada, avui un carrer intransitable durant els matins, és l'artèria principal de la Ribera, l'antiga via de connexió entre el barri comercial de la Bòria i el barri mariner, i ha estat l'eix vertebrador de 'Música, art i comerç', la gran proposta que al llarg de la tarda de dissabte aplega centenars de joves intèrprets, artistes i creadors, disseminats per carrers, places i botigues del nucli històric i comercial. Més de quatre hores d'immersió sota el lema "programa en mà, afinant l'oïda i amb la vista a l'aguait", recomanant l'espectador que vagi "a la màgica recerca del so fins a l'embriaguesa"; una recomanació ben oportuna per a aquest festí dels sentits, al qual s'hi ha afegit finalment l'olfacte, música ens assalti més que combinació de sons, tardoral i comprovar com commovedores, per la de l'atmosfera i els matisos de la llum. I allò més sorprenent d'aquest *happening* és que darrere l'aparença d'una festa improvisada, com sorgida espontàniament d'una voluntat remota, s'hi amaga un treball minuciós de coordinació, tramet pam a pam, porta per porta, al llarg de sis mesos abans. Els recitals corals i els concerts de música antiga de joves intèrprets als històrics patis dels palaus Meca, Finestres, Nadal i Marquès de Llió han servit com a pòrtic d'una tarda que és més una obra col·lectiva, una gran creació interdisciplinària, que una simple programació de concerts i li han atorgat el seu toc de distinció. Hom recorda el suggestiu reportatge que el programa 'Variacions' de Televisió de Catalunya va dedicar al primer Festival de Tardor de 1996, que en recollia les imatges. Al llarg dels darrers anys, la Casa Cervelló Giudice ha acollit la 'Marató Jove', un -valgui la redundància- maratonian concert de música de cambra per on han desfilat els guanyadors dels concursos de piano de Catalunya que ha actuat com a motor de propulsió. A redós de l'eix de Montcada graviten les diferents zones del barri, d'un contrast sorprenent i marcada personalitat: la zona allargassada i íntima de Flassaders i els seus entorns, que aplega les botigues més "chic" de roba i sabates; la més oberta i àmplia compresa entre el sector Born-est i carrers circumdants (de Comerç-Rec fins a Abaixadors-Agullers) i la zona que alguns anomenen "la Ribera profunda", rústica i desangelada, un triangle ubicat entre Princesa, Montcada i Argenteria, que reuneix els artesans i conserva encara el misteri dels exorcismes de Mossèn Cinto, que el poeta foll oficiava al carrer dels Mirallers. 'Música, art i comerç' [MAiC] ha estat el "pati" on han vetllat les primeres armes artistes com la violinista Farran James, la soprano Maria Hinojosa, el cantant Ferran Savall o la pianista Marta Espinós.

Si hom imagina la Ribera com una ciutat en petit en la qual podrien tenir-hi el seu equivalent les vies de la gran Barcelona, Montcada seria com el Passeig de Gràcia, el Passeig del Born com les Rambles (a l'espera, tanmateix, de recuperar la possible centralitat d'antiga Plaça Major, que equivaldria a la Plaça Catalunya), Princesa com qualsevol de les llargues "travesseres" i Argenteria, l'antic Carrer del Mar que enllaçava la Plaça del Blat -avui Plaça de l'Àngel- amb la platja, com la "Diagonal". A la confluència d'Argenteria amb la plaça i carrer de Santa Maria s'hi erigeix la "Catedral del Mar", exponent del millor gòtic mundial, encimbellat encara més arrel de l'èxit del *best seller* d'Ildefonso Falcones. Santa Maria del Mar és el gran baluard que domina el barri des de les alçades; sota el seu mantell protector transcorre la vida sovint plàcida d'aquest reducte urbà, que rep cada dia un allau important de turistes i visitants. El caràcter "talismànic" d'aquesta església erigida pel poble, que el conspicu Gimferrer va destacar en la seva dedicatòria de 1995 a la Gran Festa de la Música, irradia la seva influència més enllà del Juntament amb 'Música i Maria del Mar- constitueix del "caràcter orgànic" d'un les extremitats del gran cos s'ha mantingut inalterable el manera intermitent depenent de les circumstàncies, igual com el Concert al Museu Picasso i altres actes incidentals que de forma col·lateral han anat transcorrent al costat dels grans pilars.

propri barri i és el generador més visible d'aquesta "energia tel·lúrica". copes i 'Música, art i comerç', l'Acte Central -que se celebra a Santa el tercer gran bloc del Festival de Tardor, i així podem parlar també esdeveniment que, al seu torn, recull l'organicitat del projecte mare. A se situen altres apartats, com el concert al Convent de Sant Agustí, que vespre del divendres, l'Aperitiu Musical i Artesanal, que s'ha produït de

Coincidint amb l'auge dels tallers musicals i les activitats socioeducatives, el matí del diumenge s'ha reivindicat com l'espai per a la gran proposta familiar del festival, que reuneix que treballen sota el mestratge de la Fundació, amb la d'altres entitats homòlogues. Si bé al llarg dels primers anys, i odissea per diversos escenaris, s'havia destinat la matinal a aptes per al carrer, finalment es va decidir reservar la Plaça per als grups de jazz i música moderna de les escoles de música amb la participació ocasional d'alguna *marxing band* que feia el tomb per la Ribera. És a partir de 2008 quan comença la nova orientació de la matinal, i la proposta 'Cultures en ritme' ja s'ha convertit en un dels nous òrgans d'aquest cos viu que es diu Festival de Tardor Ribermúsica. Es confirma així també el seu caràcter "simfònic", a què apel·la un altre lema: "Una simfonia en quatre moviments, sempre *in crescendo*".

els grups infantils i juvenils invitació ocasional a en una àrdua i esgotadora tota mena de músiques Comercial com a únic espai (una diferent cada any),

El carrer ha estat un dels grans actius d'un esdeveniment que ha anat variant el seu format, amb l'ampliació i posterior reducció de diumenge, el format dijous a diumenge- a d'instaurar l'acte inicial, deambular per "terra avaria elèctrica, de l'homenatge a Joan Brossa previst en col·laboració amb Comediants, Joan Font, Hermann Bonnín i Hausson a l'Avinguda Allada Vermell va anar-se'n en orris. El Pòrtic ha passat per estat condicionat per l'Acte Central a Santa Maria del Mar, sempre a de la basílica per causa dels casaments. Entre 2000 i 2005, i sempre copes', va mantenir la idea inicial de *performance* sobre un eix temàtic, menatge commemoratiu. El 2000, i en ocasió del 250è aniversari de 'BachBorn', una creació a partir de la seva música que va reunir un bon conjunt d'improvisadors a l'absis de Santa Maria; el 2001 el Fossar de les Moreres és escenari del poema 'Nit Transfigurada', en record de Schönberg i el 50è aniversari de la seva mort, una proposta bellíssima i seductora, amb fragments del 'Pierrot Lunaire' i altres obres del vienès, per acabar amb la part final del celeberrim sextet de corda, acompanyada per la projecció de les pintures del propi compositor; a l'inici, un emocionat Lluís Homar oficiava com a mestre de cerimònies llegint textos de Novalis i Rilke, i tot seguit, un dispositiu pirotècnic va acompanyar la baixada de dos acrobates per la paret de Santa Maria del Mar, al so en *play back* d'una de les peces per a gran orquestra. El 2002, i davant els estupefactes vianants del Pla de Palau, la terrassa de la Casa Llotja era ocupada per un quintet de metalls, que llençava a l'aire l'obra electroacústica 'Forjats' d'Oriol Grau: era l'homenatge a Gaudí, ja dins de l'any temàtic oficial, que va continuar al pati neoclàssic amb 'Els colors del Gaudí universal', una acció multicultural presentada per Pep Munné. El 2003, 'Clip - Un disseny de la pau', previst amb motiu de l'Any del Disseny fou suspès a causa d'una pluja torrencial. Els anys 2004 i 2005, el Pòrtic del Ribermúsica va experimentar una eclosió espectacular amb la incorporació d'Oriol Genís com a director escènic. El 2004 surrealista de la Plaça de Santa Maria', onírica, una autèntica paranoia amb música de centenari de Dalí: un piano al mig de la plaça, teatre pels terrats, botxins estrafolaris que penjaven d'un cable l'espaordida ballarina protagonista, un eròtic *body painting* damunt del piano, fum, ciclistes dalinians entre el públic... El 2005, un Quixot astorat davant la modernitat (Enric Arquimbau) irrompia al mig d'un "plató Berlusconi" ubicat a la Plaça del Born, en un *sarao* presentat per Arnau Vilardebò que oposava el món del segle XVII i el del XXI. La banalitat més execrable d'avui dia es combinava amb la distinció de la música del segle d'or, que tenia el seu punt culminant en l'arribada d'una cantant -uns dels personatges de la novel·la de Cervantes- a dalt d'un cavall, compartint escenari amb altres criatures, com la "cabeza encantada", encarnada per un grotesc 'Floquet de neu'.

En cada cas, l'acció del Pòrtic ha tingut la seva correspondència en el concert temàtic de l'Acte Central. Així, l'homenatge a Joan Brossa de 1999 va portar a Santa Maria del Mar 'Música per a Joan Brossa', presentat per Joan Font, amb Anna rendeix tribut al gran geni d'Ergon Rondeau' de el 2001 'Si la pena ens l'homenatge a Schönberg va interpretar la Coral Càrmina, amb la participació de Montserrat Torrent i l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure dirigida per Josep Pons, que hi va estrenar 'L'instant fatal' d'Agustí Charles; el 2002 'Música per Gaudí' ret homenatge al gran català universal, en un concert presentat per Oriol Bohigas i amb invitats com Eulàlia Solé, Mireia Pintó & Branislav Bronevitzky i Eva León, amb el Cor de Cambra del Palau de la Música dirigit per Jordi Casas i l'estrena d'Escolta Gaudí de film 'Gaudí' de Manuel Hueriga. El 2003 un controvertit concert interdisciplinari presentat per Quim Lecina, Andrés Corchero, Agustí Fernández, Albert aixeca una polseguera extraordinària (i no per causa d'ells!) que provoca un exili forçós de dos anys. El 2004 l'acció 'Turangalila' de la Plaça de Santa Maria entronca amb el 'Rèquiem impossible per Salvador Dalí', celebrat a Santa Maria del Pi. Partint d'una idea escènica de Ricard Mas, i amb Hermann Bonnín com a lector-narrador i músics com Jordi Sabatés, Enric Martínez Castignani, Jordi Masó o Montserrat Gascón, aquest rèquiem va comptar amb la intervenció final de l'Escolania de Montserrat, que va hi estrenar 'La Sal de la Terra', obra electroacústica d'Andrés Lewin Richter; l'excèntric Lluís Llongueras fou l'encarregat de la presentació "virtual" de l'acte des d'una gran pantalla. La celebració de l'any del Quixot va portar al Saló de Cent l'exquisit concert 'El velatorio de Don Quijote', rèplica de la mascarada que havia tingut lloc a la Plaça del Born el dia abans. La recreació de les músiques de la novel·la cervantina, amb Pepelú Guardiola com a actor que encarnava diferents personatges i la participació d'Arianna Savall, Petter U. Johansen, Adolfo Osta, Thor J. Ayala i Mario Mas, tenia el seu final en un evocadora coreografia entorn a la figura de Dulcinea, encarnada per la ballarina Maria Montseny.

Malauradament, i per raons pressupostàries, un acte de la fascinació del Pòrtic del Ribermúsica, la *performance* espectacular que en ple carrer generava una expectació inusitada, va haver de donar un gir en la seva orientació, i si bé es va mantenir com a acte inicial del festival, es va limitar a de programació que, tot i l'alta qualitat, resultaven més alienes a la 2007 i 2009, i amb un concert de Llibert Fortuny previst per a 2006 la pluja, van anar desfilant pel Passeig del Born la cantant Marian loo, el grup brasiler Duorixà (dins el cicle 'Diversions' de "La Caixa") i amb el seu Trio. A partir de 2006, i ja recuperat Santa Maria del Mar, es va idear un acte previ a l'Acte Central que consistia en una presentació de caràcter al·legòric davant la porta de l'església enllaçat amb un itinerari pels carrers de la Ribera; aquest preàmbul ha resultat ser una de les propostes més estimulants del Ribermúsica i ha creat una atmosfera particularment atractiva abans del gran concert a la basílica. El 2006, i en ocasió de l'Any del Comerç, els carrers de l'antic barri menestral van ser escenari de 'La Ribera, cant d'oficis': dotze extraordinaris cantants (entre ells el tenor Francisco Vas i el baríton Lluís Síntes) es repartien pels balcons, entonant 'a capella' les velles cançons d'oficis dels nostres rebesavis; un entusiasta Jaume Arnella presidia la comitiva com a mestre de cerimònies anava declamant rondalles d'antics oficis a sota de cada balcó, acompanyat, a mode de cercavila, pel grup Xarop de

Canya, amb tota una corrua d'espectadors darrere. En dos actes enllaçats sense solució de continuïtat, els mateixos cantants participarien en un macroconcert a dins d'un Santa Maria convertit en "La Catedral dels Gremis": 'Els Mestres Cantaires a Santa Maria del Mar', reminiscències wagnerianes en un poema escènic que rememorava els llegendaris *meistersinger* i que va reunir una descomunal dotació: quatre corals, solistes vocals i instrumentals, una narradora, diversos grups de música antiga, un esbart, dispositius electrònics i visuals... una veritable "Simfonia dels Mil" per a glossar una història de Catalunya a través de la amb l'estrena de 'Jocs Florals', de Joan Albert Amargós, Guillaume de Machaut i amb text del 'Canigó' de Verdaguer, sitor. El 2007, any memorable per moltes raons, va superar

cessor: una entregada Nina oficiava com a presentadora Ciència', un al·legat en favor del diàleg entre ciència, art i poesia en el marc de l'Any 'Barcelona Ciència' que, sens dubte, seria l'embrió a tall de manifest, a les grup de metalls nou ballarines, que es que l'actriu hagués fet mateixa plaça, amb Bach. L'itinerari per la interdisciplinari en clau de jazz sobre l'Art de la Fuga de Bach que va reunir un noms com Llibert Fortuny, Gary Willis, Joan Díaz, David Xirgu o Mireia Farrés, Lluís Soler en el paper del l'Art, que entaulava el seu diàleg amb la Ciència, Sònia Carmona. Les nou muses van obrir l'acte amb una poètica coreografia sobre la "fuga inconclusa" de Bach, i un dispositiu visual acompanyaria cada part amb un imaginatiu disseny sobre les ciències de l'artista visual Miki Arregui.

El 2008 i el 2009 són dos anys pont en l'etapa que precedeix la Gran Festa de Tardor, que comportarà una nova ubicació del Pòrtic. El 2008, i en ocasió del poema escènic 'Llibre Vermell: roda el món i torna a... Santa Maria del Mar', presentat per Ribermúsica com la seva aportació a l'Any Europeu del Diàleg Intercultural, no es programa cap acte previ llevat de la lectura, a la mateixa porta de l'església, d'un nou al·legat a càrrec de l'escriptora catalano-hindú Asha Miró, en aquest cas unes reflexions de David Escamilla sobre la necessitat d'establir ponts de diàleg entre les diverses cultures que conformen el món global d'avui i configuren els nostres pobles i ciutats. Amb això es deixen entreveure les primeres traces d'un nou disseny, en què el substrat literari tindrà cada vegada un pes

més contundent. La participació com a lectora-presentadora, en aquest mateix acte, d'una actriu com Nausicaa Bonnín representa l'any 2009 un pas endavant en la línia que portarà fins al "pregó" del festival. El text, enginyós, divertidament hiperbòlic i amb tints apocalíptics, arremet contra els desaprensus que confonen la bicicleta amb una eina per a atemorir els pacífics vianants, però conté, subjacent, una sàtira política en tota regla; àcida diatriba que s'anirà accentuant els anys venidors. És 'Albéniz en bicicleta', preàmbul del

concert 'Albéniz: Espiritualitat i Misticisme', presentat en positor amb motiu del 150è aniversari del seu traspàs, aprofitant, a més, que el seu naixement s'escau el 1860, any de dos pedals. En aquest cas sí que hi ha un itinerari previ pels a l'inrevés i sense el caràcter de cercavila de les altres ocasions: Cor' (la Coral Espígol rebatejada per a aquesta avinentesa) la Ribera a lloms d'una bici, entonant alegres i pintoresques cançons davant la sorpresa de veïns i vianants. Al final, i en arribar a la Plaça de Santa Maria del Mar, els cantaires ciclistes dediquen una cançó a un Albéniz reencarnat en l'actor Quim Lecina, que participarà en un concert a la seva memòria protagonitzat pel binomi Raynald Colom - Albert Bover més músics acompanyants.

homenatge al gran com-esdevingut el 1909, però l'invent de l'andròmina carrers, però es produeix els components del 'Bici recorren durant una hora

Amb l'arribada de la Gran Festa de Tardor (recuperació de la Gran Festa de la Música de la Ribera de 1995) Ribermúsica inicia el 2010 -any del 15è aniversari- una nova aventura que culminarà el 2014, per a entroncar, el 2015 (durant el 20è), amb l'inici de la seva etapa de maduresa, que comportarà el relleu del Festival de Tardor amb un format que pot ser definitiu i inalterable. L'emancipació en relació a l'any temàtic oficial suposa el naixement d'un discurs propi, que s'ha anat incubant al llarg d'aquests quinze anys i que té en els '10 Punts Essencials de Ribermúsica' el seu màxim exponent. Amb tota justícia, i pel fet d'haver demostrat un ferm compromís amb la cultura i la ciutadania, servant fidelitat als mateixos valors que van acompanyar la seva arribada, Ribermúsica pot atribuir-se el dret de proclamar el que alguns ja anomenen "un nou pensament humanístic a través del fet musical", que serà la seva gran aportació a un panorama vital massa sovint desolat; i tot i que aquest dret no és privatiu de cap organització, no és fàcil que hom s'aventuri per l'ingrat camí que restitueix a la música i les arts la missió que, en veritat, li han atorgat els seus grans artífexs (que és, en definitiva, el *quid* de la qüestió quan l'art deixa de ser un producte de consum, de consum "elevat", si s'escau) per a esdevenir resposta (l'única resposta possible!) als grans problemes existencials de l'ésser humà. L'Acte Central de la Gran Festa 2010, que és també l'acte de celebració del 15è aniversari, presenta a Santa Maria del Mar un

nou poema encara més per la que des del primer de la idea en fan Johansen i Miquel

escènic, sorprenent per la bellesa de la seva factura però forma com s'hi identifiquen els deu artistes participants, moment en saben captar l'essència. La materialització que l'*ensemble* 'Hirundo Maris' (Arianna Savall, Petter U A. Cordero) al costat d'Annuwas' (Mohamed Bout

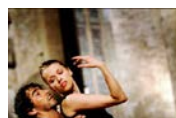
Ayoub, Aziz Khodari i Moulay M. Ennaji "Shriff") dóna com a resultat 'Ribermúsica 15 anys: Art - Ciència - Espiritualitat', la part escènica del qual realitzen Alejandro Altamirano, Julia Koch i Rachida Aharrat, en una al·legòrica coreografia. Dels tres grans paradigmes, que no sorgeixen de com a resultat de les successives aportacions dels anys anteriors, sorprèn cer. No és tant la necessitat d'adequar el discurs a una església com (objecte del desig de molts que hi voldrien organitzar els seus actes i necessita marcar uns certs límits) ni l'ansia de provocació el que porta a

cepte com "espiritualitat" en una societat que es debat entre dos fronts: o un anacrònic dogmatisme supersticiós que no té res d'espiritual, o una religiositat apòcrifa, que rendeix culte als nous ídols pagans del diner i el consumisme. L'espiritualitat a què apel·la el títol no és altra que el cultiu del propi esperit humà a través de les arts, les ciències i la cultura, entesos en la seva universalitat i considerats en l'alta missió de "salvació" que els equipara a una religió. De manera que, també, pel fet de tenir una església confessional com a lloc de realització, un acte com aquest s'endinsa en el terreny del diàleg interreligiós, més enllà del pròpiament intercultural que li confereix l'oposició de les dues cultures ("Occident-Orient") i fins de l'intergeneracional, per la participació per uns moments dels infants del taller Tantarantan! Una commoguda Isabel-Clara Simó, privilegiada espectadora a la primera fila, es congratula del "discurs maçó" (segons ella) que el text-guio, magníficament declamat per l'actor Sergi Mateu

com a gran mestre de cerimònies, conté en la seva de la Gran Festa de la Música de 1995, que ella breu i subtil intercanvi verbal amb el cap de la constatació, i el mateix rector reconeix en l'acte ell mateix estava reclamant de feia temps. Tot i provoca l'afluència de molts estrangers, seduïts per captivats per la màgia de les músiques, que

essència més íntima, mentre evoca el concert mateixa va presentar en aquesta basílica. En un parròquia, l'adverteix amb picardia de la seva els primers indicis del "diàleg interreligiós" que que no en captin el sentit completament, l'acte la veu de l'actor, que ressona dins la nau, i s'entellen amb suggestives escenes corporals.

Però l'arribada del 2010 comporta també una nova reducció en les dimensions d'un esdeveniment que no té res de comercial però tampoc es lliura de l'urpada d'una crisi que no distingeix entre allò que és simple compra-venda d'espectacles i el que és educació del pensament i la sensibilitat, desvetlladors de la consciència que permet superar els seus propis estralls. Amb la supressió del dimecres com a dia del festival i, per tant, dia del Pòrtic (que comporta també el retorn al divendres de 'Música i copes'), l'acte inicial del Ribermúsica experimenta una nova ubicació, que el situa davant mateix de l'Acte Central -al "pòrtic" mateix de Santa Maria, valgui el joc de paraules-; de manera que allò que de 2006 a 2008 consistia només en una breu presentació dóna pas a un acte amb prou entitat com per considerar-se un nou apartat. El precedent de 2009, amb la lectura que fa Nausicaa Bonnin d'Albéniz en bicicleta, ja és, en tota regla, el "pregó" del quedarà instaurat definitivament l'any següent amb la Rusalleda com a primera presentadora "oficial". El nou text, tència sobre els mots que porten la "doble ela" (la "ella", que fa una detallada enumeració de les menges que presenten per raons que se'ns escapen són moltes i molt suculentos). La de la qual s'escriu precisament amb "ll" no es talla ni un pèl i actua com una veritable *show-woman*, etzibant l'arena amb una resolució que deixa al·lucinats els perplexes espectadors, que no tenen prou estómac per a digerir el pantagruèlic discurs i tot el reguitzell de noms. El títol en qüestió és 'Quinze anys donant la lluna', i sota aquest barbarisme s'hi amaga una sàtira punyent contra la burocràcia administrativa que obstrueix l'exercici de la cultura, amb tot el seguit de peripècies que han de fer per a sortejar-la aquells il·lusos que s'hi dediquen. Doncs pel que fa a Ribermúsica, l'exercici que ha acompanyat els seus primers quinze anys d'existència ha estat un esgotador periple "fent passadissos, fent cantonades, perduts per escales, ascensors i teulades; llargues esperes i cues més llargues mentre la veu que surt d'una *ventanilla* proclama amb sorna: "*¡Vuelva usted mañana!*...", i hom arriba a pensar que les hores esmerçades en aquesta rocambolesca odissea ("picant portes, predicant en desert, escridassant secretàries i esbotzant parets") superen de llarg les de la pròpia activitat.

festival, un pregó atípic que participació de Carme que insisteix amb persishom diu col·loquialment), aquesta particularitat (que il·lustre cuinera (el cognom

Contrasta el to col·loquial del pregó, amb profusió de barbarismes, llicències de lèxic i un argot popular, urbà i fins per moments una mica "canalla" amb l'elevació de pensament del text-guio de l'Acte Central (en el cas de 2010, 'Art, Ciència, Espiritualitat'), però és aquí, precisament, on rau el secret de Ribermúsica per a reeixir en una empresa tan difícil com la defensa del binomi 'cultura-educació' en una societat que ha de dissimular mancances molt profundes darrere la cuirassa de la imatge i els estereotips; una societat humana que no ha sabut donar resposta als interrogants que li planteja la seva humana condició i que, en la seva incapacitat per a compaginar progrés tecnològic i progrés del pensament, cerca en les noves tecnologies i en els mòduls de la modernitat un refugi, una evasió, més que no pas uns aliats, igual com, en una altra mesura, necessita cercar refugi o seguretat en la parella, la religió o la política. I és aquesta versatilitat, aquesta facilitat per a oposar discursos radicalment contrastants el que li aporta la seva excepcionalitat com a projecte polièdric, capaç de jugar amb una ambivalència no massa comuna: a l'altra cara de la moneda d'aquest tarannà mundà hi trobem l'elevació del pensament, que ens parla d'un nou humanisme. Això podria tenir un símil cinematogràfic o de sèrie televisiva: en una hipotètica "operació de camuflatge", la gent de Ribermúsica actuarien com uns "infiltrats" en el sistema. El paradigma d'aquesta versatilitat és el projecte 'Ribermoda', que del barri (quasi totes les gran marques representades en una colla de dissenyadors emergents, a mig camí entre les concepte encara artesanal en l'art del vestir) per a instaurar capaç de compaginar cultura i modernitat. La Desfilada de 2010, fou una bona ocasió per a assajar la possibilitat de fer compatibles *glamour* i sofisticació (qualitats intrínseques al món de la moda sense les quals aquest fenomen seria impensable) amb elements musicals, poètics i coreogràfics i amb retalls de la història d'un barri que, justament, representa més que cap altre aquesta ambivalència.

aprofita el gran circuit comercial radi molt reduït, i al seu redós, tendències més "fashion" i un nou model d'associacionisme Ribermoda, celebrada el setembre

Com que el pregó ha assolit una envergadura considerable cal cercar un actor o actriu amb bones dotes de comunicador que sigui capaç d'afrontar el repte amb recursos plenament professionals. El Pòrtic del 2011 fa un salt significatiu amb la participació de Roser Batalla, una actriu prou desfogada en els altres fogons (valgui la cacofonia), els de l'escenari, com per fer una lectura magistral d'Indignats!, un nou text que arremet contra "aquesta colla d'exaltats i poca-soltes que es dediquen a *despotricar* i a ficar el dit a l'ull als honorables ciutadans que regeixen el nostre destí i en qui hem dipositat la nostra confiança; senyors honradíssims que governen el món mundial i el porten cap a un futur prometedor". I més endavant precisa: "sí, sí, aquells

provocadors del "acampi qui pugui" (i qui vulgui) que proliferen per places i carrers...", "aquesta joventut d'avui dia que només pensa en lligar, estar-se panxa al sol com les iguanes i respirar fum de *carnabis* a la brasa". Massa evident, la hipèrbole, i massa clar el missatge (fins un nen ho entendria!) com per no adonar-se de la ironia i veure que darrere el joc de contrasentits s'hi amaga una entranyable i solidària dedicatòria, un fer l'ullet, un gest de complicitat i simpatia ("estem amb vosaltres!") amb els que han sabut dir "prou!" i plantar-se davant les corruptel·les, els favoritismes, l'"enxufe" i la perpetuació d'un sistema podrit fins el moll de l'os que genera desigualtats i injustícies; i l'àgape vespertí davant de Santa Maria del Mar porta implícit un brindis per l'èxit del moviment. La protagonista de l'exitós "Mètode Grönholm" es fa seu lectura brodada, una paròdia memorable que magnetitza els riallades de complicitat. Al final, "el ball dels indignats" envaeix la s'hi espectadors i vianants ("i renegat el qui no balli"!). I tot seguit a èpic de la Pentalogia del 'Nou Món' inaugura el que ja pot dimensió d'un Ribermúsica que ha entrat en la seva majoria d'edat.

el text i en fa una espectadors i provoca plaça i invita a sumar-la indignació, el món considerar-se la nova

El juliol de 2012, moment de tancar aquesta publicació, coincideix amb el moment en què el Patronat de la Fundació ha decidit suspendre temporalment les activitats de Ribermúsica per causa de la incertesa en la renovació dels ajuts institucionals i també per la incertesa en l'obtenció d'altres recursos. Sense deixar que aquesta situació generi un crit d'alarma per la continuïtat de la institució, s'escau ara replantejar el "nou Ribermúsica" si és que tant administració, com barri, com escoles de música i arts, com intèrprets (a títol individual o formant part del col·lectiu musical), com tota la ciutadania que ha gaudit d'un esdeveniment que ja s'ha convertit en una marca distintiva de Ciutat Vella, volen seguir tenint aquest barri com a punt de referència, lloc trobada i àgora de pensament progressista, que ho és perquè està impregnat per la pàtina d'allò antic, que, per la seva mateixa pervivència, ha esdevingut ensenya d'intemporalitat i progrés.

Però res no és casual en el flux dels esdeveniments que marquen uns temps tan convulsos, i l'aturada, per primera vegada en disset anys, del Festival de Tardor s'escau en els moments que aquest esdeveniment començava a perdre's per les derives de la dispersió, resposta equivocada a aquesta convulsió, perquè hi fa front amb la fugida enrere. I és que aquella catarsi que a partir de 2006 ja deixava entreveure allò que realment defineix una festa singularíssima, capaç de compaginar divertiment amb cultura, platxèria amb intel·ligència, rauxa amb seny, no podia sostreure's del to dominant que, avui, necessita l'excés i el soroll per a dissimular la poca capacitat de creació i la manca de veritable clarividència.

Doncs caldrà ser assenyats i procurar que la catarsi col·lectiva que està cridat a esdevenir el Ribermúsica, resultat sobretot del sorprenent impacte visual que acompanya l'impacte musical, se situï en el punt de mira per a quan, sumant-hi esforços i complicitats, sigui possible relançar el "nou" Festival de Tardor.

HISTORIAL DEL FESTIVAL DE TARDOR

EL FESTIVAL DE TARDOR, L'ESDEVENIMENT EMBLEMA DE RIBERMÚSICA, TÉ EL SEU PRIMER PRECEDENT A LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA DE LA RIBERA, CELEBRADA ELS DIES 4, 5 I 6 D'OCTUBRE DE 1995 AMB UN ÈXIT ROTUND I UNA NOTABLE REPERCUSSIÓ ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ: PREMSA ESCRITA, RÀDIO I TELEVISIÓ.

AQUEST ESDEVENIMENT JA CONTENIA LES PROPOSTES QUE CONFIGURARIEN ELS SUCCESSIUS FESTIVALS. AQUÍ VAN LES DADES D'INTERÈS DE LES 17 EDICIONS:

GRAN FESTA DE LA MÚSICA DE LA RIBERA '95

Cartell: *Perico Pastor*

Presentadora de l'Acte Central: *Isabel-Clara Simó*

Intèrprets destacats: *Manuel Garcia Morante, Montserrat Torruella, Adolfo Osta, Rosa Zaragoza, Lúcia Pujol & Sílvia Comes, Euclides Mattos, Montserrat Gascón, Xavier Coll, Capella de Música de Santa Maria del Mar, Cor Madrigal*

Nombre d'espais: 83

Nombre aproximat d'espectadors: 5.000

L'any següent, ja amb el nom de "Festival de Tardor", i amb un augment considerable del nombre d'espais i la presència de nous intèrprets de relleu, es perfila com el que serà un esdeveniment de referència a la ciutat.

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '96

Cartell: *Joan Brossa*

Presentadora de l'Acte Central: *Núria Feliu*

Intèrprets destacats: *Dagoll Dagom, Max Sunyer, Albert Garcia Demestres, Josep M. Balenyà, Mont Plans, William Waters, Coral Cantiga*

Nombre d'espais: 101

Nombre aproximat d'espectadors: 7.000

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '97

Cartell: *Josep Guinovart*

Presentador de l'Acte Central: *Josep M. Benet i Jornet*

Intèrprets destacats: *Miquel Farré, Manel Camp, Anna Ricci, Cor Vivaldi*

Nombre d'espais: 102

Nombre aproximat d'espectadors: 7.000

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '98

Cartell: *Albert Ràfols Casamada*

Presentador de l'Acte Central: *Avel·lí Artís Gener "Tísner"*

Intèrprets destacats: *Albert Attenelle, Eva León, Lluís Vidal, Peter Bacchus, Salvador Carbó, Paul Fuster*

Nombre d'espais: 103

Nombre aproximat d'espectadors: 7.200

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '99 (Commemoració de la mort de Joan Brossa)

Cartell: *Perejaume*

Presentador de l'Acte Central: *Joan Font*

Intèrprets destacats: *Comediants, Carles Santos, Anna Ricci, Hermann Bonnin, Hausson, Xavier Maristany, Carles Benavent, Max Sunyer, Paul Fuster*

Nombre d'espais: 103

Nombre aproximat d'espectadors: 7.300

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '00 (250è aniversari de la mort de J. S. Bach)

Cartell: *Joan Hernández Pijuan*

Presentador de l'Acte Central: *Oriol Bohigas*

Intèrprets destacats: *Lluís Claret, Luis Paniagua, Mayte Martín, Daniel Ligorio, Uma Ysamat, Mónica Pons, Antoni-Olaf Sabater, Carles Benavent, Max Sunyer, Barbara Held, Mariona Sagarra, Liba Villavecchia, Olvido Lanza, Raphael Zweifel, Paul Stouthammer*

Nombre d'espais: 135

Nombre aproximat d'espectadors: 7.300

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '01 (50è aniversari de la mort d'Arnold Schönberg)

Cartell: *Joan Pere Viladecans*

Presentador de l'Acte Central: *Benet Casablanca*

Intèrprets destacats: *Josep Pons i l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure, Montserrat Torrent, Harmonia Quintet de Vent, Coral Càrmina, Oriol Romaní, Mercè Managuerra, Lluís Homar, Euclides Mattos, Paul Fuster*

Nombre d'espais: 125

Nombre aproximat d'espectadors: 7.500

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '02 (Any Internacional Gaudí)

Cartell: *Antoni Llena*

Presentador de l'Acte Central: *Oriol Bohigas*

Intèrprets destacats: *Euclides Mattos, Shyam Sunder, Moulay Mhamed "Schriff", Mohamed Soulimane, Mariona Sagarra, Ellen Gould, Eulàlia Solé, Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, Joan Sanmartí, Mireia Pintó, Vladislav Bronevezky*

Nombre d'espais: 116

Nombre aproximat d'espectadors: 7.500

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '03 (Centenari del FAD - Any del Disseny)

Cartell: *Yves Zimmermann*

Presentador de l'Acte Central: *Enric Satué*

Intèrprets destacats: *Paul Fuster, Agustí Fernández, Andrés Corchero, Josep M. Balanyà, Cor Vivaldi, Albert*

García Demestres, Xavier Maristany, Juan Crek

Nombre d'espais: *114*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.000*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '04 (Centenari de Salvador Dalí)

Cartell: *Modest Cuixart*

Presentador de l'Acte Central: *Lluís Llongueras*

Intèrprets destacats: *Escolania de Montserrat, Jordi Sabatés, Coblà Marinada, Montserrat Gascón, Jordi Masó, Hermann Bonnin, Fredrik Carlquist, Carles Hac Mor*

Nombre d'espais: *116*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.000*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '05 (400 aniversari de "El Quixot" - Any del llibre i la lectura)

Cartell: *Antoni Tàpies*

Intèrprets destacats: *Arianna Savall, Peter Johansen, Adolfo Osta, Pepelú Guardiola, Llibert Fortuny, Gary Willis*

Nombre d'espais: *85*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.500*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '06 (Any del Comerç a Barcelona)

Cartell: *Javier Mariscal*

Intèrprets destacats: *Joan Albert Amargós, Jaume Arnella, Stanislas Arráez, Francisco Vas, Lluís sintes, Toni Marsol, Albert Deprius, Coral Sant Jordi, Alfons Encinas, Llibert Fortuny*

Nombre d'espais: *85*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.500*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '07 (Any Barcelona Ciència)

Cartell: *Enric Satué*

Intèrprets destacats: *Nina, Lluís Soler, Oriol Broggi, Llibert Fortuny, Gary Willis, Joan Díaz, David Xirgu, Mireia Farrés, Joan A. Casado, Vicent Pérez, Peter Bacchus, Gorka Benítez, Horacio Fumero, Fredrik Carlquist, Marian Barahona*

Nombre d'espais: *85*

Nombre aproximat d'espectadors: *9.000*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '08 (Any Europeu del Diàleg Intercultural)

Cartell: *Frederic Amat*

Intèrprets destacats: *Lidia Pujol, Asha Miró, Dani Espasa, Mohamed Soulimane, Mohamed Bout Ayoub, Juan de Diego, Daniel Pérez, Joe Smith, Vo Quartet, Duorixà, Ryad A. Ahmed Ali, Aziz el Khodary*

Nombre d'espais: *85*

Nombre aproximat d'espectadors: *9.000*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '09 (Centenari de la mort d'Isaac Albéniz)

Cartell: *Evrú*

Intèrprets destacats: *Quim Lecina, Nausícaa Bonnin, Miquel Gil, Raynald Colom, Albert Bover, Marcelo Mercadante, Phillipe Colom, Tom Warburton, Roger Blavia*

Nombre d'espais: *90*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.500*

GRAN FESTA DE TARDOR RIBERMÚSICA 2010 (15è Aniversari de Ribermúsica)

Cartell: *Jaume Plensa*

Intèrprets destacats: *Carme Rusalleda, Sergi Mateu, Arianna Savall, Petter U. Johansen, Miquel Àngel Cordero, Mohamed Bout Ayoub, Aziz Khodari, Moulay M'Hamed Ennaji "Schriff", Julia Koch, Alejandro Altamirano, Rachida Aharat, Tamara Obrovac*

Nombre d'espais: *98*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.600*

GRAN FESTA DE TARDOR RIBERMÚSICA 2011 (Catalans... i universals - La Pentalogia de 'El Nou Món')

Cartell: *Francesc Artigau*

Intèrprets destacats: *Roser Batalla, Mercè Managuerra, Peter Bacchus, Odette Telleria, Joan Monné, Armand Sabal-Lecco, Sasha Agranov, Riad Abed-Ali Abbas, Julia Koch, Joan Serra & Factoria Mascaró, Guillamino, Miki Arregui*

Nombre d'espais: *98*

Nombre aproximat d'espectadors: *8.600*

RELACIÓ D'ESPais QUE HAN PARTICIPAT AL FESTIVAL DE TARDOR (1995-2011)

MUSEUS

[MÚSICA, ART I COMERÇ]

Museu Picasso
Museu Textil i d'Indumentària
Museu Barbier Mueller d'Art
Precolombí
Museu Europeu d'Art Modern

GALERIES, ESPais D'ARTESANIA, BOTIQUES SINGULARS I ALTRES ESPais [MÚSICA, ART I COMERÇ]

A Contramano
A s'Hora Baixa
Abaixadors Deu
Acacia
Ad Iáter
Àfrica Negra
Agua del Carmen
Aladern
Alea
Aleph
All You Knit is Love
Amano
Ameyal
Amulet
Àngela Rodeja
Anna Povo
Antic Racó
Arkupe
Arlequí Màscares
Art & Clothes
Art Factum
Art Mirall
Arte Facto
Arte Omega
Artual
Aspectos
Atalanta
Atalanta Manufactura
Atelier
Ayecan Brocanter
Banana Factory
Barabara
Barabú
Baraka
Barcelona E-Bikerent
Bartomeu & Uribe
Beaskoa
Beltaine
Berini
Biabya Art
Bijou Bijou
Black Jazz
Blau Ceràmic
Boccabacco
Born Natural
Born Subastas
Boutique-Galeria Picasso
Bubo
C8
Cafè de la Princesa
Calders
Can Cisa
Candela
Capella d'en Marcús
Capricho de Muñeca

Casa Gispert
Centre Cultural Euskal Etxea
Centro Cultural Círculo del Arte
Cia de Ceràmiques de la Ribera
Cirera
Cocon
Colcci
Concret.es
Contrast d'Art Montcada
Coquette
Cotoners
Cotoners 12
Cristina Pellafranco
Cuca Fera
Custo
Chil
D Barcelona
Decinco
Dactilar
Desigual
Disseny Hub BCN
Domitel
Doshaburi
Duduá
Dway
E Tres
El Colmado del Zócalo
El Gat Blau
El Gegant de la Ciutat
El Rey de la Màgia
El Taller del Born
El 7 d'Esparteria
Emozioni di Vietro
En Blanc
Enjabonarte
Ene One
Eric Artesania
Esclat de Colors
Escola Eina
Espai Barroc- Palau Dalmaes
Espai Blanc
Espai Mescladís
Espai Verd
Ètnia - La Maison de l'Eléphant
Etxart & Panno
Faec
Fang i Foc
Fet amb Love
Feté
Fior di Lotto
Flor de Piel
Florentine Cupcakes & Cookies
Frederic StoreBCN
Fundació Cuixart
G-Star
Galeria 4
Galeria Esther Arias
Galeria Maeght
Galeria Maxó
Galeria Montcada
Gamaya
Glam - 01
Glamoor
Guarderia Bressol del Nen Jesús
Hammam
Handsome Love
Herbs
Hôma
Herbolari
Ici et là
Inside
Iñaki Sampedro
Iriarte Iriarte
Itinerarium
Ivo & Co

Ivo & Co Butik
J. Miró
Jabberwocky
Janina Born
Kabooki
Kabraloka
Kaf
Kanon Gyo
Kitsch-Gema
Konrad Murh
Korres Natural Products
Kukutxumusu
Kwatra
L'Ametller
L'Art
La Barcelana
La Báscula de la Cereria
La Boutique Vintage
La Campana
La Carte des Vins
La Clinique
La Comercial
La Esencia de los Sentidos
La Duana
La Floreria
La Floreta
La Galeria de Santa Maria Novella
La Pelu
La Santa
La Tienda de los Milagros
La Tijereta
Las Lolas Planet
Lanapulena
Lavezzo
Les Liles
Lilipep
Lisa Wixell
Livin' Room
Loisaida
Lolafina
Lomography Shop
Loreto
Lulu Melotte
Luna
Llibreria Icaria
Llibres Dolços i Salats
M69
Marité Francois Girbaut
Matarile
Matilde Petschen
Mauri
Mc Quin
Menchén Tomás
MTX Mertxe Hernández
Mes-tis
Metrònom
Mia Zia
Minimal Kaos
Minium
Miriam Ponsa
Mirian Lima
Miró Jeans
Mô Art Espai
Montana Shop & Gallery
Montcada Taller
Moska
Muna
Noténom
Novedades Dorins
Nu Sabates
Núcleo
Number
Nunoya
Núria Ruiz
On Land Barcelona

Otman
 Overales & Bluyines
 Palauet Barra de Ferro 8
 Pastisseria Güell
 Pepe Jeans
 Pinsa
 Pinzat
 Piero
 Platomundi
 Polo Pelo
 Populart
 Pretexto
 Principal Montcada
 Principal Sombrerers
 Produccions Tèxtils
 Propostes d'Art
 Punt Picasso
 Rafa Teja Atelier
 Ramonas Barcelona
 Reborn
 Rec di8
 Red 03
 René Cohn Joyas
 Room
 Rosa Ventosa
 Rouge Poison
 RqueR
 Rutes de Marco Polo
 S7tarth Photography
 S. T. Impro
 Sala Noa
 Santa Rita
 Senu Dokoro
 Señor de los Anillos
 Set
 Set de Born
 Shatevin
 Show-Room
 Smilja
 Special Events
 Stella Torrá
 Suas
 Suno
 Surrealista
 T-xtil
 Taller Ana Navas
 Taller Antic
 Taller Barra de Ferro
 Taller d'Art Dario Sigismondo
 Taller de Plata
 Tallergaleria
 Tarannà
 Teatre Malic
 Tela Marinera
 Temptacions
 Testart Design
 Tèxtil Art Taller
 The Attic
 The Outlet!
 Tristan Barbarà
 Tr3s Hilos
 Tronja
 Tyc & algo más
 Turandot
 Ufo
 Un Cotxe Menys
 Urb-16 Urbanitas Bestiales
 Urban Eccentric
 Urbart Equip
 Verena Hofer
 Vialis
 Vila Viniteca
 Vitra
 Wawas Barcelona!
 Winchester School of Art

Xocoa
 Yamane
 Zembu Gallery
 Zero
 0'925 Argenters
 3 Art BCN
 3 Hilos
 37º
 100 Art
 1478

BARS I RESTAURANTS [MÚSICA, COPEs I...]

A. C. Catalunya Rock (Enderrock)
 Al Borne del Mar
 Al-Ma
 Abaixadors Deu
 Arena Bar
 Arrel del Born
 Astin
 Barcelònica
 Barcota
 Bar Albareda
 Bar Drop
 Bar Museum Meam
 Barroc
 Bass Bar
 Bcnet - Internet Gallery Café
 Berimbau
 Bestiari
 Blues Bar
 Born'21
 Borneo
 Brigadun
 Ca la Montse
 Cactus Bar
 Cafè Bar Fussina
 Cafè Bar Vincent van Gogh
 Cafè de la Princesa
 Cafè de la Ribera
 Cafè del Born
 Cafè del Tèxtil
 Cafè Kafka
 Caixa Nocturna
 Caliu
 Can Gotanegra
 Caputxes
 Carpanta
 Celestial
 Colors
 Coppelia Club
 Dionisos
 El Bar del Convent
 El Born
 El Caso Born
 El Celler de Makondo
 El Colmado del Zócalo
 El Copetín
 El Foro
 El Granuja
 El Maki
 El Món del Cafè
 El Nus
 El Pebre Blau
 El Rosal
 El Tergui
 Espai Barroc
 Estrella de Plata
 Euskal Etxea
 Flow
 Future
 Gades
 Gerard's
 Gimlet

Golfo de Bizkaia
 Gothic Point
 Habana Vieja
 High Level
 Hoffmann
 Hivernacle Parc de la Ciutadella
 Idea
 Incògnito
 John Martin
 L'Encanteri
 L'Estrella del Born
 L'Ou com Balla
 La Bolsa
 La Brocheta del Born
 La Carassa
 La Cocotte
 La Fianna
 La Flauta Màgica
 La Font de les Muses
 La Hacienda
 La Matuta
 La Morera
 La Pizza del Born
 La Pizza Nostra
 La Ribera
 La Rosa de Foc
 La Sucursal de la Cocotte
 La Tinaja
 La Xerrada
 Litte Italy
 Lizarrán
 Local Bar
 Luz de Luna
 Llàntia
 Màgic
 Mamainé
 Mar de la Ribera
 Mary Pickford
 Miramelindo
 Mix
 Morelia
 Mudanzas
 Nao Colón
 Nicasso
 Nosé Bar
 Nou Celler
 Octubre
 Orígens 99'9%
 Over the Game
 Pas del Born
 Passadís del Pep
 Penúltimo del Borne
 Pisamorena
 Pitín Bar
 Pla de la Garsa
 Plastic Cafè
 Princesa 23
 Pucca
 Rendez Vous
 RibBorn
 Rouge Bar
 Rubí
 Sagardi
 Sandwich & Friends
 Santa Maria
 Salero
 Senyor Parellada
 Status
 Suaïda
 Suau
 Suborn
 Supersanta
 Symposion
 Taberna de Santa Maria
 Tantarantana

Tast
Taverna del Born
The Black Horse
The Clansmann
The Glass
The Temporary Bar
Toguna
Tripode
Txirimiri
Ull de Llebre
Upiaywasi
Va de Vi
Vascelum
Vintage Restaurant
Xador
Xampanyet

RELACIÓ D'ESCOLES, CENTRES DOCENTS I ASSOCIACIONS PARTICIPANTS

CONSERVATORIS

MUNICIPALS

Barcelona
Badalona
Josep M. Ruera Granollers
Manresa
Sabadell
Victòria dels Àngels Sant Cugat
Can Roig i Torres Sta. Coloma
Gramenet
Terrassa

SUPERIORS

Superior del Liceu

ESCOLES SUPERIORS

Escola Superior de Música de Catalunya [ESMUC]

ESCOLES DE MÚSICA, DANSA I ARTS

BARCELONA

Associació Suzuki Catalunya
Audenis
Aula de Música 7
Avinyó Espai Musical
BCN Fusió
Berna
Cantabile
Centre Ensenyaments Musicals de Barcelona
Centre Int. Enseny. Musicals Company & Company
Diaula
Dusty Stars
Elise Lummis/La Companyia
Elisenda Tarragó
Escola Municipal de St. Andreu
Escola Municipal Casa d. Nens
Escola de Música de Bellaterra
Escola de Música de Gràcia
Escola de Música del Guinardó
Escola de Música del Palau
Escola de Música de Barcelona
Escola de Músics
Escola Eina

Escuela Guitarra Flamenca
Joaquín Herrera
Estudi Àngel Soler
Estudi Musical Fabra
Estudis de Teatre Berty Tovías
Eulàlia Blasi
Eulogio Dávalos
Fundació Psico Art de Catalunya
Institut Llongueres
Isa Moren
Juan Pedro Carrero
Institut del Teatre
L'Arc - Can Ponsic
L'Aula de Música
La Guineu
Luthier
MúsicaActiva
Musicart Sarrià
Nancy Tuñón
Pausa
Pentagrama Congrès
Taller de Músics
Tarantel·la
Ut Centre d'Estudis Musicals
Virtèlia

ALTRES POBLACIONS

Aula Enseny. Musicals
Argentona
CEM de Terrassa
Conserv. Municipal Cervera
Conserv. Municipal Igualada
Conserv. Municipal Reus
Conserv. Municipal Vila-Seca
Cronom Blues
Diesi
Esclat de Manresa
Escola Cadença de Teià
Escola Munic. Blai Net Sant Boi
Escola Municipal Castellbisbal
Escola Municipal Esparreguera
Escola Municipal Esplugues
Escola Municipal Manlleu
Escola Municipal Martorell
Escola Municipal Mollet Vallès
Escola Municipal Pineda Mar
Escola Municipal Premià Mar
Escola Municipal Rubí
Escola Municipal St Feliu
Guíxols
Escola Munic. St Feliu Llobregat
Escola Munic. Santa Maria d'Oió
Escola Municipal Solsona
Escola Municipal Mestre Montserrat Vilanova i la Geltrú
Escola Munic. Musicant Cardona
Esc. Freqüències Vilanova Geltrú
Escola de Música de Badalona
Escola de Música de Bellaterra
Espaiart de Castellar del Vallès
Fusió de Sant Cugat
L'Estudi de Música Moderna de Granollers
La Flauta Màgica de Figueres
Montserrat Calduch Sant Cugat

Musicant de Cardona
Real Conservatorio de Almería

ASSOCIACIONS

Agrup. Afrouruguaya
Barakumbé
Amics de la Música
Amics de la Unesco de Catalunya
AMUC BCN - Producciones Callejeras
Associació Asem Catalunya
Ass. Catalana Compositors [ACC]
Ass. Cat. Escoles Música [ACIC]
Ass. Catalana Intèrprets Música Clàssica [ACIMC]
Assoc. Cat. Residents Senegalesos
Associació Cultural Ràdio Nicosia
Ass. Cult. Promoció Iniciatives Juvenils, Artístiques i de Compromís
Associació DJs Contra la Fam
Ass. Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana [ACIC]
Ass. Músics de Jazz de Catalunya
Burkina Faso També
Centre Pedagogia Corporal l'Eix
Barcelona a Capella [BACAP]
Coclea
Colla Gegantera del Pinar
Escola Popular de Cinema
Evento Solidario
Federació Cat. Entitats Corals EMIPAC
Federació Cors de Clavé
FORCAT
Forn de Teatre Pa'tothom
Fundació Música Contemporània
Fundació Phonos
Lajustaentropia
Mescladís
Metacultura
Nafarren Etxea
Orquestra del Caos
Ruido Photo
Secretariat Corals Inf. Catalunya
Transformas

CONCURSOS

Cambra Jove Escola Música Barcelona
Cantautors Horta-Guinardó
Ciutat de Berga
Ciutat de Manresa
Eugènia Verdet
L'Arjau
Pòdiums de Música de Cambra JJMM Vilafranca Penedès
Sant Anastasi de Lleida

RIBERMÚSICA 2011: LA IDEA DEL 'NOU MÓN' IMPREGNA LA GRAN FESTA DE TARDOR

Una sola idea articula la memòria de tot un any

"El Nou Món neix al Born, i en aquest Cafarnaum on el poble labora i respira, teixeix i conspira, la Clepsidra reneix i abeurà les hostes de braus mariners..."

El moment culminant de l'Acte Central del Ribermúsica 2011 és un muntatge audiovisual representant la consagració que els Catalans Universals fan del nou món que està naixent després que el vell "ha tocat fons". Aquesta sentència, que Raimon Panikkar va pronunciar mesos abans de la seva mort, clou el poema escènic 'Art, Ciència, Espiritualitat', presentat el 2010 en ocasió del 15è aniversari, i és la primera d'un nou capítol, 'Catalans... i universals', el primer de la Pentalogia de 'El Nou Món', de la qual en fou pròleg l'acte de l'any passat. Amb això, Ribermúsica inicia una via pròpia, emancipada finalment de l'any temàtic, que ha de portar a un nou paradigma més enllà de la pròpia pentalogia.

Les projeccions, una creació singularíssima de Guillamino i Miki Arregui, donen pas a la cançó 'He mirat aquesta terra', original d'en Raimon d'interpres d'arreu del món infants de la Riborquestra s'hi músics i al costat mateix de narradora d'un text-guió que fa musicals. Els mateixos interpres, donar forma al poema tot, que té com a substrat fonamental altres cançons d'en Raimon, arrançades pel propi Bacchus, i que es completa amb algunes de les seves creacions. Durant la consagració, les imatges d'aquells prohoms ("inclits herois d'una llegenda que és viva perquè el temps no existeix si la memòria no s'esmuny"), personatges que han conferit a aquest petit país un atribut d'universalitat que ho és també de progressisme, van desfilar virtualment per dues grans pantalles, ubicades a banda i banda de l'altar-escenari. Una sorprenent i divertida seqüència de saltirons resta a l'escena el possible transcendentalisme que podria imputar-se-li (i que mai no ha pretès) i anticipa la coreografia final. Durant la cloenda, la 'Sardanada de l'anella' congrega una bona colla de participants, seleccionats a partir de la crida a diverses associacions de nouvinguts residents a Barcelona: són "els nous catalans que aquí hi sojornen", representants del "mosaic multicolor que avui ha convertit aquesta terra en gresol de flama iridiscent i aixopluc de nòmades i indígenes". Segons la declaració de principis de l'acte, és tot l'estol de gent d'arreu que s'ha enamorat d'un país, Catalunya, que es debat constantment en destrets d'identitat i es decandeix més i més cada dia, afectat per greus problemes de desmemòria; però ells... aquí s'han volgut quedar, aquí hi han fet arrels i format noves famílies, aquí han decidit fer de la llengua el seu vehicle de comunicació i fer-la fer d'ambaixadora amb els seus, els que romanen més enllà de les fronteres de la nova casa.

La Pentalogia del 'Nou Món' tindrà el seu epíleg el 2015, tot seguit al 300 aniversari del 1714 i la inauguració del "Nou Born", l'antic Mercat del Born reconvertit en centre cultural. El nou equipament, dividit en diversos nivells que corresponen a diferents capes històriques, tindrà com a fonament les ruïnes de l'antiga ciutat enderrocada i aplegarà, en un sol espai, memòria, explicació històrica i reflexió. La combinació del jaciment amb la imponent estructura metàl·lica concebuda per Fontseré l'any 1874 constituirà una experiència visual de gran impacte. Amb l'entrada en funcionament del Centre Cultural del Born es culminarà el procés de regeneració d'un barri, la Ribera, que en el seu atzarós devenir ha passat per successives fases d'esplendor i decadència. Un dels moments més penosos fou el tancament del mercat (que fou per molts anys mercat central de Barcelona), ordenat per l'Ajuntament de Porcioles l'any 1971, ja a les acaballes del franquisme, en ser construït el gran complex de Mercabarna i fer-hi traslladar totes les paradetes. No és exagerat comparar aquest succés amb la debacle del 1714 a mans de les tropes borbòniques, per bé que la cruesa d'aquells episodis deixa enrere qualsevol comparació si no és en la metàfora. En la recuperació del barri, endegada principalment després dels Jocs Olímpics de 1992, el paper de Ribermúsica ha estat determinant.

'El Nou Món' és una saga, una veritable "epopeia urbana contemporània" dividida en cinc episodis, escrita en un llenguatge èpic d'intensa vena metafòrica i caràcter arcaïtzant, amb forta càrrega mítica i profusió de cites bíbliques. Està concebuda més per a ésser escoltada que per a ésser llegida (i en això es fa indispensable la concurrència d'un bon actor o actriu amb grans dots rapsòdics) i perd el seu sentit sense la part musical que, de forma fragmentada però tanmateix concebuda com un tot -a mode de *suite* monogràfica- s'hi intercala.

Pel fet que la realització de cada episodi parteix de l'acord i avinença entre dos agents, l'inspirador de la idea i autor del text-guio i un director musical (diferent cada any i que és, alhora, artífex de la interconnexió entre música i text i autor dels arranjaments o adaptacions), la contundència de cada bloc -el literari i el musical- fa que un no prevalgui sobre l'altre ni pugui establir-se un joc d'hegemonies. Però si, tanmateix, el bloc musical té encara la possibilitat de presentar-se de forma independent, a tall de *suite* de temes que es van encadenant, no així la narració, que perd tota la força, tot el sentit, sense la part musical.

Realment, aquesta saga "s'està escrivint" en el dia a dia a partir del gran projecte de música comunitària de Ribermúsica a la Ribera, i allò més sorprenent és el fet que depassa la ficció per a convertir-se en realitat, en reflectir l'odissea del propi barri -el gran protagonista- en el seu procés de redreçament, al temps que recull l'extraordinària obra de la Fundació, d'influència decisiva en aquest procés pels principis educacionals que porta implícits. Aquests principis s'entenen en una dimensió molt àmplia, que fins supera els objectius de la pròpia música i participa de la consideració genuïnament democràtica de la cultura; en el seu punt més sublim representen una encesa apologia del gran paper de les arts, les ciències i el coneixement en el desenvolupament integral de l'ésser humà. Amb això, el Projecte Ribermúsica es manifesta com un projecte interactiu, que avança i evoluciona en contínua retroalimentació mercès a la recíproca influència entre el barri i la Fundació. Però si aquesta interacció no és fortuïta ni fruit de les cabòries de quatre dies, sinó el resultat d'una labor conjunta, endegada porta per porta des de fa més de quinze anys (demorant la fórmula assembleària per a quan arribi el moment), la reciprocitat no s'ha produït de forma equivalent: barri i Fundació s'han situat en dos plans ben diferenciats, sovint distants en criteri i en coneixement de la natura intrínseca del projecte, i per bé que el primer ha sabut copsar una part del discurs, hom pot dir que "no en sap de la missa la meitat" i ni tan sols és conscient del gran abast de l'operació; a ben segur que s'ha quedat en la simple anècdota (una "moguda" musical -deu pensar- promoguda per la Fundació que comporta, com a fet col·lateral, algunes activitats per a esplai de la quitxalla).

Hom podria comparar la Ribera amb un malalt terminal que ha anat a raure a la 'UVI' tot seguit a una odissea per ambulatoris inhòspits i culs d'hospital, passant les calamitats més atroces fins a quedar desnonat en mans de curanderos i metjastres que han trespàs en connivència amb cacics de baixa estofa. En aquest desolador escenari, Ribermúsica hauria actuat com un cirurgià reparador "tot terreny", que ha hagut d'intervenir fent tots els papers de l'auca: anestesista, internista, plàstic... guarint el cos membre per membre fins a recompondre la criatura i deixar-la com a nova. Ni un film de ciència ficció hauria pogut descriure millor l'aventura del rescat i posterior regeneració! Després del viatge astral caldrà explicar al malalt, ja tornat en sí, que l'han fet néixer de nou i advertir-lo que no caigui en els excessos que el van portar a estavellar-se a la cuneta ni abandonar-se en la descura que va deixar-lo sense defenses i provocar la invasió microbiana dins del seu organisme.

Tanmateix, però, i malgrat els exercicis de rehabilitació, ni de bon tros el guariment s'ha completat en la seva totalitat; i és que la benignitat del facultatiu, generós sense límits, abnegat metge de família com els d'abans, que ha mimat i afalagat el malalt fins a anorrear-lo, no ha fet més que provocar una situació acomodaticia en el pacient, que s'ha adormit en els llorers de la glòria i s'ha tornat una criatura malcriada i consentida (altiva autocomplaent a qui tothom tira floretes) que es desfà en el seu propi cofoïsme ("cria corbs...") i es refocila en una vana presumpció. Caldrà ara l'acció més decisiva en aquest llarguíssim post-operatori: una teràpia de xoc que al temps d'esbrinar els antecedents familiars del malalt indagui en les causes que han provocat un desequilibri de dimensions surrealistes: bulímia i anorèxia (tot a l'hora), agripnia i trastorns psicossomàtics al mateix temps que episodis de ciclotímia, rampells d'agressivitat, manca d'autoestima, indicis de dilapidació compulsiva i obsessió per a acaparar combinats amb moments de "passotisme" i "tantsenfotisme", trastorns de personalitat i problemes identitaris a causa d'una amnèsia persistent (el malalt es pregunta constantment, afectat per una terrible ansietat: "¿qui sóc?, ¿d'on vinc?, ¿cap on vaig?"). Però al capdamunt de tot, un llarg historial de traumes i maltractaments que es remeten a la infantesa (i que la víctima vol amagar darrere una gran cortina) és la causa principal dels problemes de memòria i al seu torn, de tota l'altra simptomatologia. El facultatiu, que amb això ja creu haver trobat el desllorigador, ho anota tot a la llibreta i completa així la fitxa mèdica, i amb això, ja té el diagnòstic definitiu.

En realitat, i per bé que el metge pensava que la regeneració física comportaria també el desvetllament immediat de la part emocional, ha de reconèixer el seu error i resignar-se a seguir lluitant (pobre idealista!) per aquesta desagradida cria de corb que, fins i tot, molt sovint li retorna el favor amb alguns escarafalls. Doncs sense pretendre-ho, el cirurgià "tot terreny" ha exercit també de dermatòleg, de maquillador i fins d'*esthéticienne*, car és només un maquillatge allò que ha completat la cirurgia d'emergència. I tot seguit a unes assenyades reflexions, el metge s'adona que la seva missió ha estat com la d'un cooperant en una selva del tròpic infestada per tota mena d'insectes, però amb la diferència que és la selva urbana local, infestada per tota mena d'eslògans, amb les tribus autòctones i els seus tòtems, el camp d'operacions d'aquesta missió impossible. I el missioner segueix bregant enmig d'aquesta plaga que al país veí en diuen "del moderneo y el modelado", que tot ho impregna i que ha infestat la selva urbana i provocat una terrible epidèmia de dimensions vastíssimes: com una poma podrida sota una eròtica pell lluent i vermellosa en els dominis del "que maco!" ("aaah! -pensa-, és que vivim a la ciutat aquella que es fa dir 'la millor botiga del món' i que ha divulgat, amb tanta persistència, amb tanta porfídia, aquell eslògan insidiós de la 'Barcelona posa't guapa'"). Ara caldrà que a més d'endocrinòleg, bioquímic, psiquiatra i homeòpata faci també de psicòleg; també potser de domador com els d'abans, que etzibi, si cal, algun cop de tralla a la despòtica fera fins a fer-li abaixar els fums i reduir-la, recurrent, fins i tot, a l'argúcia de la gelosia, en parlar-li de la presència d'altres criatures que la poden destronar. Doncs també, posats a fer, d'exorcista o bruixot (ja no li ve d'aquí al polifacètic personatge!), que alliberi la criatura dels dimonis que la tenen posseïda. El gran interrogant, però, és saber on té el cervell la criatura.

Valgui la metàfora per a explicar la realitat, i valgui també la hipèrbole per a amplificar la metàfora i salpebrar-la amb unes gotes de sentit de l'humor, però per poc que hom escarboti una mica s'adonarà que la ficció és, invariablement, un reflex d'allò que ocorre a la vida quotidiana (i no, com pensa la gent, un deliri de lletraferits que escriuen contes com a simples divertiments literaris). Doncs no és pas descabellada la comparança entre la criatura de ficció que protagonitza la nostra història i la d'un barri com la Ribera, a qui Ribermúsica (entitat esdevinguda hegemònica per la seva mateixa trajectòria) ha tractat amb una diligència pròpia de qui se sent veritablement compromès amb la ciutat, la ciutadania i el país. Però les hores, dies i anys esmerçats no han estat un exercici de candidesa ni un sobreesforç d'altruisme idealista en pro de públic reconeixement, ans sí una inversió intel·ligent, en benefici del barri i de la Fundació que el representa, que ara començarà a donar els seus rèdits.

Doncs si és ben cert que el barri no en sap "de la missa la meitat" (tot i tenir la benedició d'una església com Santa Maria del Mar!) ha estat en primer lloc perquè la seva tradició menestral (hom pot constatar els nombrosos carrers amb nom d'antics oficis i recordar com Santa Maria ostentava el títol de "Catedral dels gremis") va transmutar-se en comercial, mercès, sobretot, a la construcció del Mercat del Born. La marca empresarial ha estat més aliena al barri si no és en el format de petita empresa, que s'ha implementat d'ençà la revitalització experimentada en els darrers anys; i en això val la pena recordar que al llarg d'un temps va funcionar una petita associació d'empresaris d'hostaleria que aplegava una colla de bars. Ha estat precisament el col·lectiu de bars (un dels grans actius de la Ribera) el gran aliat de Ribermúsica en els moments de la seva eclosió, entre 1995 i 2000, i el que amb més diligència ha donat suport a la tasca de la Fundació (en aquells anys associació), en ser un estament molt sensible a la causa cooperativista (hom recorda la bona disposició a participar dins el festival de bona part dels locals -els anys 1999 i 2000 es va rebassar la xifra de seixanta participants al Festival de Tardor- sota l'argument que "allò que és bo per al barri en el seu conjunt també ho ha d'ésser per a cada local"). Encara avui preval aquesta opinió, per bé que el 'Música i copes' del Ribermúsica actual no hi ha acabat de trobar el seu encaix definitiu, en haver de celebrar-se al llarg de la nit que els locals experimenten la seva màxima ocupació.

Si el petit empresariat és més sensible a la causa cooperativista, també ho és la menestralia, i hom pot comprovar com el sector d'artesans de la Ribera acostuma a donar millor resposta que el dels comerciants. L'explicació és molt senzilla: la tasca de l'artesà porta implícita la condició de creador, mentre que el comerciant és un simple intermediari que es dedica a la compra-venda. També, si bé però en menor mesura, la facultat creativa és sovint inherent a l'empresari d'un bar, en acompanyar moltes vegades l'activitat lúdica del beure, el menjar i l'alternar amb petites activitats musicals, expositives o literàries i en assajar nous plats, noves tapes o nous còctels. Un i altre, doncs, poden sentir-se més identificats amb la labor de la Fundació, en veure-hi una projecció de la pròpia activitat i en reconèixer-hi una capacitat unificadora que ells difícilment podrien assolir. El sector comercial, en canvi, és per natura més passiu, en veure anul·lada la seva capacitat creativa a causa de la inèrcia que comporta la pròpia activitat, encaminada, fatalment i inexorable, envers el lucre. La seva receptivitat a les iniciatives culturals o d'indole social està en funció del benefici que en puguin obtenir, i és proverbial l'individualisme del comerciant i la seva dificultat per a reeixir en termes d'associacionisme a menys que comptin amb un líder carismàtic i ben connectat amb l'administració i el món empresarial (líder que, tanmateix, molt sovint no pot sostreure's a la temptació del caciquisme, marca carpetovetònica per antonomàsia però que també ha calat fons a Catalunya). En el cas concret del nostre país, el comerciant d'aquí (anomenat maliciosament botiguer) ha de suportar sobre les seves espatlles l'etiqueta d'individualista i la mala fama d'interessat i un punt avar, i hom constata amb ironia com la imatge del "botiguer català" és ben viva a l'imaginari popular i a les auques del costumari.

El toc de modernitat que han imprès a la Ribera els nombrosos bars anomenats "de disseny" (rèplica, a petita escala i amb major intimisme, dels de la zona alta i el Port Olímpic) i la fidelització de les tribus urbanes de la nocturnitat, que assisteixen en massa a la litúrgia de les copes de cap de setmana a la "zona del Born", ha estat el revulsiu que ha afavorit l'aterratge de tot un seguit de franquícies de la moda i els complements, més amb l'ànim de reclam publicitari que de la pròpia venda, i és sobretot el turista desprevingut, que surt embadalit del Museu Picasso o de Santa Maria del Mar, la víctima propiciatòria dels venedors de roba, peces de bijuteria, sabates i gelats. Comerç de proximitat (inclòs el tradicional de queviures, que avui ostenten els asiàtics) i comerç de franquícia (totalment anònim, que ocupa joves dependents treballant a sou de les multinacionals) coexisteixen (més que conviuen) sota el mateix cel i comparteixen el territori d'aquest antic reducte, que conserva els vestigis del passat però que neda per les difícils aigües de la modernitat. Per a qualsevol vianant, allò més temptador és la gran proliferació de botigues, espais i locals, que inviten a "perdre's" i abandonar-se a la seducció del consum; tot això amb el beneplàcit de les pedres venerables, que semblen exculpar dels excessos els grans consumidors, ja ascendits a la categoria de "consumistes", àvids depredadors de tot allò que entri per la vista. Però a ben segur que l'era de la imatge està assistint a la recta final del seu tirànic mandat, perquè no hi ha tirania que duri més de cent anys, i és només quan la saturació provoca el tedi més absolut que els imperis declinen per a donar pas a d'altres imperis, potser amb menys vicis i amb algunes poques més virtuts que aquells que els han precedit.

Igual que la criatura de la nostra història, el barri en el seu conjunt no sap ben bé ni qui és, ni d'on ve i ni cap on va si no és d'una forma aproximada, però a l'igual que els altres barris prefereix no complicar-se la vida i seguir els dictats d'aquest "imperi de l'efímer" en què avui s'ha convertit el món. Banalitat i irreflexió en són les senyes d'identitat, i indiferència, el preu a pagar per anys de desídia i desmemòria. Però tanmateix, des de que el món és món, el trajecte de l'existència no és lineal, ans ondulat; i si, tal com va dir Panikkar, "el món ha tocat fons", ara caldrà erigir-ne un de nou. Doncs aquest territori privilegiat, reducte històric que conserva inalterables els vestigis de la "gran Barcelona" alhora que participa dels mòduls que defineixen la més rabiosa modernitat, pot ser el gran planter de la "terra promesa"; del seu conreu, la Fundació no se'n pot eximir.

És ara, en l'escenari que presenta aquest "paisatge de després de la batalla" (perquè l'acció endegada per Ribermúsica té totes les traces d'una invasió militar "incruenta", no en va Abreu fa servir aquesta analogia quan parla sobre les "armes" que proveeix als joves músics), que ha arribat el moment de la "gran assemblea", que començarà amb un debat a fons al sí de la pròpia Fundació (des d'un equip de gestió renovellat fins a un Patronat remodelat, preparat per a afrontar el gran repte) i continuarà amb el grup de pares (un col·lectiu cada dia més sòlid, aviat en procés de constitució com a 'AMPA') per a estendre's al sector comercial i als empresaris de bars i restaurants. Aquella petita "comunitat històrica" que el 1995, tot just s'anaven perfilant les possibilitats de sortir del gran atzucac, va permetre que un projecte emergent l'ajudés a conduir la seva pròpia recuperació, pot ser la punta de llança d'un nou model de cohesió social que aviat podrà aplicar-se en altres territoris.

El Ribermúsica d'aquella època era com un cirurgià novell tot just llicenciat, amb totes les mancances i la inexperiència de qui s'aventura per camins desconeguts però amb tota la inquietud d'aquells moments, els de l'era post olímpica (que eren també moments d'esperança per a una jove democràcia), capaços d'afrontar nous reptes i generar noves expectatives; expectatives que, tanmateix, avui s'han vist mig esvaïdes en la conjuntura de crisi profunda que acompanya el segon decenni del nou segle i que hom no pot deixar de comparar amb l'etapa florent d'aquella Barcelona pletòrica, que va veure esvaït el seu somni amb la gran catàstrofe del 1936. Tot i això, el doctor experimentat i circumspecte que ha esdevingut aquell cirurgià és capaç d'afrontar amb resolució el repte de tòrcer la fatalitat i assumir a més, com el personatge de la nostra història, el paper d'educador i psicòleg (i és precisament aquesta circumspecció el que l'obliga a renunciar a qualsevol idea de paternalisme).

Aquella comunitat històrica, convertida avui en insòlita "comunitat musical", podria comparar-se amb la comunitat autònoma d'aquest país, que d'ençà el restabliment de la democràcia ha mantingut una no gens fàcil relació amb l'estat central, depenent en cada cas dels successius governs. No deixa de sorprendre l'analogia entre el model que ha patentat Ribermúsica a la Ribera i el model d'"estat propi" que, des d'àmbits molt diversos i cada cop més amplis del nostre país, hom comença a reivindicar de forma creixent, sense que l'origen o l'adscripció política dels seus reivindicadors en sigui una condició o representi un inconvenient. Per bé que, en el seu conjunt, les relacions de la Fundació amb l'administració de la ciutat han transcorregut dins els límits d'una diplomàtica correcció (amb èpoques de major o menor dissensió), no cal amagar que les seves diferències són anàlogues a les que avui manté Catalunya amb l'Estat Espanyol, fet d'altra banda connatural a totes les altres comunitats (els barris) que conformen la ciutat de Barcelona.

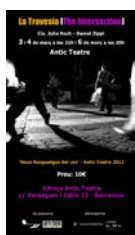
Tot i això, la forma com Ribermúsica afronta les seves reivindicacions dista molt de les emprades per la política convencional, sovint embarcada en bregues partidistes, enfrontaments encesos i desqualificacions (quan no en connivència amb la corrupció) que no fan més que posar en entredit la credibilitat de la democràcia entesa com a joc net i representació dels grans valors del poble. La lícita autoatribució com a element coadjuvant a la feina de les institucions públiques que fa Ribermúsica s'adscriu en la forma de procedir que reclama una època de canvis profunds, o per dir-ho amb propietat, de canvi radical de model, dimanant de la necessitat de fer front a una crisi que marca la fi d'un món que ha entrat en un atzucac: és el món aquest que, en paraules de Panikkar, ja "ha tocat fons". Doncs en el nou món que inevitablement ha d'emergir com a conseqüència de la liquidació d'unes estructures ja caduques (que ja es comença a albirar en l'horitzó), el model patentat per Ribermúsica a la Ribera representa un autèntic paradigma de cohesió que pot ajudar a mitigar els errors de tota política que no compti amb la plena complicitat de la ciutadania (els seus mateixos orígens) i es produeixi a la seva eskena.

Hom pot afirmar que amb el "model Ribermúsica" la Ribera té moltes possibilitats de convertir-se en un "bastió d'estat propi" (fet que ja demanen a crits un nombre creixent de ciutadans en l'escenari de confrontació, crispació i espoli que avui està vivint aquest país); a més a més, però, aquest barri pot esdevenir com un "país neutral" enmig de les bregues polítiques, i en aquesta metàfora l'analogia que primer ens parla de correlació de forces en el món local, es transmuta després a escala mundial, evocant el paper dels països que van romandre aliats a les grans conflagracions del segle XX. L'exemple de civisme, educació en valors i cultura del pensament que dimana dels 10 Punts Essencials de Ribermúsica així ho palesa, tan a nivell general com particular. Caldrà però que a l'assemblea que ara comença s'hi sumi també el poder polític, en la certesa que aquesta feina depassa qualsevol adscripció partidista i que aquests principis tenen, en sí mateixos, un extraordinari valor objectiu.

La metàfora és el llenguatge essencial de la Pentalogia del 'Nou Món' (imbuïda per aquests principis), que des de la dimensió local ens explica la realitat global en uns moments que els antics referents han perdut bona part de la seva validesa. Aquell món exterior de "nord enllà", tan idealitzat anys enrere, a què apel·laven els Espriu i altres conspicus representants del pensament més il·lustrat, ha deixat de ser la panacea per convertir-se en la relíquia d'un món aclaparat per la decadència global on hom ja no pot emmirallar-se. La grisor que acompanya qualsevol context de desencís tenyeix per complet una època "light", dominada per una banalització generalitzada. I per bé que vulgui dissimular-ne les traces amb maquillatges i operacions grandiloqüents, no encerta a reeixir perquè no és capaç de sortir del cercle viciós que ell mateix ha teixit, que se li ha entortolligat per tot arreu. La Pentalogia (que caldrà conèixer a través del document específic) s'emmiralla en ella mateixa i deixa enrere les comparacions; deixa enrere la idolatria a mites i imperis aliats per a explicar una forma de "reconstruir" que parteix de l'individu en funció de la petita comunitat on viu. Ens parla de "mirar endins" per a recuperar l'autoestima pròpia a través de la pròpia memòria ("qui som, d'on venim i on anem"), bo i recuperant, al seu torn, l'estima al país des d'un microcosmos, la Ribera, que és com un retall a petita escala del món global. Finalment, la Ribera es disposa a recuperar des del "Nou Born" la memòria perduda: el nou Centre Cultural, lloc de memòria i reflexió, serà també el catalitzador de la festa quotidiana i el motor d'un nou món que és també un nou país; aquesta idea (la idea del 'Nou Món') impregna per complet la Gran Festa de Tardor i la "festa" tota.

D'entre els lemes que ha encunyat Ribermúsica n'hi ha un -"el futur és present, i el passat... futur"- que sintetitza a un nivell metafísic un altre lema que l'historiador Albert Garcia Espuche, gran impulsor del 'Projecte Born', ha encunyat sota la forma "pensar, crear i difondre contemporàniament en presència del passat", perquè la contemporaneïtat implica també la presència del futur. En aquest procés -pensament / creació / difusió- la reflexió ha d'ésser el lloc comú que ha d'articular el nou discurs i ha d'acompanyar la memòria. En el "país neutral" del Born, el Centre Cultural serà l'altre "santuari" que juntament amb Santa Maria del Mar, ubicada simètricament a l'altra banda de l'antiga "Plaça del Born", ha de permetre establir una iniciativa que ha partit al cent per cent de la societat civil del barri però que necessita la "oficialització" per a consolidar-se definitivament.

La doble possibilitat de signar un contracte-programa amb el nou centre i fer-ho, alhora, amb l'Escola Superior de Música de Catalunya, que ja hi ha signat un conveni a l'avançada i que de forma implícita també forma part del Patronat de la Fundació, pot ser el motor de relançament del nou Festival de Tardor i propiciar la creació dels cicles interdisciplinaris de joves intèrprets al centre històric de la vella Ciutat Comtal. En això caldrà comptar primer amb les escoles del districte (Conservatori Superior del Liceu, Taller de Músics, Escola de Música del Palau...) per a aglutinar posteriorment els altres centres musicals de Catalunya. A partir d'ara, les memòries anuals de Ribermúsica deixaran de ser una simple enumeració d'activitats per a entrar de ple en la reflexió que alimenta el discurs i acompanya el quefer quotidià (la "memòria del present").

El 2011 va començar amb les representacions de 'La Travesía', de Julia Koch i Daniel Zippi, a l'Antic Teatre del carrer Verdader i Callís, prop del Palau de la Música, els dies 3, 4 i 6 de març. Aquesta antiga sala teatral del segle XVIII, que amb una tenacitat a prova de defalliment està revitalitzant la incombustible Semolinika Tomic, actriu i croat, s'està convertint en un punt de escèniques i el moviment al barri de Sant Pere, Compta amb una suggestiva terrassa a l'aire de trobada de molta gent jove que, cervesa en espectacles o hi recala com un punt més de la ruta de copes i lleure. La Travesía és la segona part

promotora cultural d'origen referència de les arts Santa Caterina i la Ribera. lliure que ha esdevingut punt mà, s'hi esplaia abans dels

d'una trilogia que comença amb La Plage, presentada a la Sala Ovidi Montllor el setembre de 2010, concebuda per aquests dos creadors amb la participació de diversos artistes residents a Barcelona i altres de New York. La Travesía fou portada al Festival Barri Brossa 2011, amb una única representació el 6 d'abril al Convent de Sant Agustí, que va tenir una extraordinària resposta de públic. Aquesta edició del festival fou la darrera que el Brossa Espai Escènic va organitzar des de la primitiva seu de l'Avinguda Allada Vermell, abans de passar a gestionar el nou centre de creació de La Seca, al carrer Flassaders. Al costat de 'La Plage', La Travesía representa un nou pas en la creació de Riberdansa, la nova línia interdisciplinària de la Fundació.

El divendres 1 d'abril Ribermúsica fou la institució invitada al Concert Final de Guanyadors del 57è Concurs de Piano Maria Canals, celebrat a la Sala Eduard Toldrà del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. La

coincidència com a presentadors de presidenta del "nou" Palau de la Música, de Ribermúsica, va representar l'inici de l'equipament de referència musical a gran monument de Domènec i

l'acte de Mariona Carulla, i Joan Puigdemívol, director les relacions entre el que és Ciutat Vella, que ocupa el Montaner, i la Fundació "tot

terreny" que s'ha convertit en un referent de la música comunitària al territori; un territori que coneix pam a pam i amb les entitats del qual manté estrets lligams. Les gestions posteriors a aquesta avinentesa han portat a la possibilitat d'establir un conveni dins del 'Pla Social de Cors' de la Fundació Orfeó Català Palau de la Música i a començar les primeres temptatives del nou projecte "coreografies polifòniques" de Riberdansa. Tot seguit als parlaments, el concert de guanyadors va permetre gaudir de les formidables interpretacions de tres joves talents: l'anglo-polonès Mateusz Borowiak, el rus Alexey Lebedev i el també rus Alexey Chemov. El Concurs Maria Canals és un dels més prestigiosos certàmens pianístics de l'actualitat, i al costat del Francesc Viñas pot rivalitzar amb qualsevol dels grans certàmens internacionals. Gràcies a la intervenció del Palau de la Música, que l'ha posat sota la seva empara, el concurs ha pogut sobreviure després que dificultats de finançament el posessin al llindar de la desaparició.

El dissabte 4 de juny es va celebrar al Convent de Sant Agustí la primera 'Trobada Ribermúsica' en col·laboració amb Educació sense Fronteres, que tenia per objectiu iniciar una aliança entre dues entitats del districte que, des dels seus idèntiques. La tasca socioeducativa que sobretot desenvolupa programes contempla també la labor a Catalunya perspectiva intercultural. L'encontre va

camp respectius, persegueixen finalitats d'aquesta organització internacional, de cooperació a Amèrica Llatina, des d'una àmplia transcórrer al llarg de

tot el dia, amb dinar inclòs, i va propiciar l'acostament i intercanvi d'experiències entre l'equip docent de la Fundació i les famílies dels infants participants a les activitats socioeducatives. Al matí hi va haver tallers oberts de percussió i orquestra per a les famílies i els seus fills, amb una assemblea final de pares; al mateix temps, els infants van participar en un interessant joc de creació plàstica a l'entorn dels 'Objectius del Mil·lenni', un dels grans reclams del nou programa d'aquesta organització, que va ser presentat en forma de conte.

La tarda es va dedicar íntegrament a la preparació del concert de final de curs, que es va celebrar l'11 de juny al Palau Alòs, en un canvi sobtat d'ubicació a causa de la pluja. L'antic palau del carrer Sant Pere Més Baix, recuperat recentment com a casal per als joves del barri, està situat front a front al Casal de Barri Pou de la Figuera, que acull bona part de les activitats de d'àmplies sales diverses, la sala d'actes d'aquest palau va per a acollir el gran nombre de famílies els seus fills el treball de tot un curs. festa, el concert hauria suscitat una gran pel Passeig del Born en un vespre de divendres. La vetllada, dinamitzada per l'infatigable Aragay, va presentar les intervencions dels grups de Tantarantan!, Ve-Ri-No-Tek, Bàsquet Beat i la Riborquesta, amb els seus responsables al front, Riadd Abed Ali-Abbas, Aziz Khodari, Karsten Galle, Christian Draxl i Peter Bacchus, que s'anaven enllaçant enmig de l'entusiasme de les famílies. Al final, el grup de hip-hop Beroots Bangers va posar-hi punt i final.

Al temps que s'anaven desenvolupant les activitats de la primavera-estiu del Projecte Socioeducatiu, pilotades per la Trobada Ribermúsica i el concert de final de curs, anava avançant el reportatge de Gonzalo Escuder i Nacho Gómez sobre la tasca Casal dels Infants com a pioner a nivell mundial Society Foundations, i aquesta organització els mitjans locals dispensessin a les activitats de la Fundació una llarg dels darrers anys. Entre el que restava d'any 2011 i ja avançat Ribermúsica, amb Bàsquet Beat al capdavant, han estat objecte de Barcelona Televisió ('Connexió Barcelona'), Canal Metro, (programa 'Actua' del Canal 33), així com d'algunes cadenes radiofòniques i mitjans escrits, com la revista 'El Ciervo', que va publicar un article d'Aragay en el seu número de desembre.

Fou el desembre un mes atapeït d'activitats en què la Fundació va participar en l'Homenatge a Teresa Losada en el marc del Dia del Migrant, celebrat el dia 19 a la Sala d'Actes del Palau Centelles de la Baixada de Sant Miquel, bellíssima edificació del segle XVI convertida avui en Centre de Documentació de la Generalitat. Aquesta religiosa gallega, resident des de 1974 a Sant Vicenç dels Horts, va rebre l'homenatge del Departament de Benestar Social i Família, personificat pel seu Conseller, Josep Lluís Cleries i pel Director General d'Immigració Xavier Bosch, al qual s'hi va sumar Maite Fandos, regidora de Benestar de l'Ajuntament de Barcelona, en reconeixement a la seva tasca continuada en favor de l'acollida de les persones que arriben a Catalunya en el seu exili forçós. L'acte va comptar també amb la presència d'Oriol Junqueras, alcalde de Sant Vicenç dels Horts. La cloenda musical va consistir en una singular intervenció d'uns petits grups de Tantarantan! i Bàsquet Beat, amb els seus responsables al capdavant, Aziz Khodari i Josep Maria Aragay, que al costat de Peter Bacchus a la flauta van oferir una singular versió de la cançó 'Vinc de molt lluny' de Lluís Llach, sobre un text de Miquel Martí i Pol. Aquesta idea, íntegrament concebuda per Jordi Virgili, el gerent de la Fundació, va anar precedida per la lectura del poema a càrrec de Najat Dahanna Yeder, responsable de la Secretaria d'Immigració; als costats dels joves, els professors van oferir uns interludis musicals amb Khodari a la darbouka i vent hindú similar al nostre desembre va tenir lloc el Concert a RAI, el centre de Recursos carrer de Carders. Amb el seu Ribermúsica, no escatimat esforços aquest cas va oferir el repertori que havia treballat al llarg del primer trimestre del curs 2011-2012 i va cloure l'acte amb una peça conjunta a càrrec dels sis professors.

Abans, i al llarg de la primavera-estiu, Ribermúsica havia participat a la 'Ravalstoltada', el Carnaval comunitari del Raval, el 12 de març, amb posteriorment, el 7 de maig, ho féu també Acció' al Convent de Sant Agustí, amb una el grup 'Misquin Soldiers', del Casals dels Bàsquet Beat va participar també a la

que hi ha Festa!', el 28 de maig, dins de dedicada a la 17 de juny la la festa musical que organitza anualment el Centre Cívic Convent de Sant Agustí amb Festa de la Música. El 16 de juliol, el Bàsquet Beat torna a participar en un altre esdeveniment del Raval, conjuntament amb el Casal dels Infants: la Festa Major del una celebració àmpliament participativa que reuneix un nombre important d'entitats participants del barri i d'altres barris invitats.

les Festes de Maig del Poble Nou, una diversitat amb jocs, tallers i actuacions Riborquesta va participar a la IX edició de

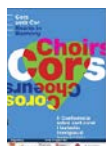
trobada musicals. El 'La Tarima', motiu de la

Raval 2011,

També el 2011 ha estat l'any en què Ribermúsica ha incrementat la seva participació en jornades i congressos, que s'ampliarien el 2012 amb la participació als de Madrid i València i al curs d'estiu de música comunitària de la

Universitat Ramon Llull. El 5 de març, Joan Puigdemívol participa a les Jornades a l'entorn de la música i la integració, organitzades Català al Museu d'Història de la Ciutat, actuació de la Riborquesta a l'església de d'abril, Joan ofereixen una

pel Moviment Coral que inclouen també una San Felip Neri. L'11 i Josep Maria Aragay dins de la Setmana

Cultural que la URL organitza en 27 del mateix mes, Aragay participa mitjà de transformació social', que Universitat de Barcelona al Campus de Bàsquet Beat. També el 24 de maig presentació del 'Club Nicosia', organització amb residència al Centre Cívic Convent de Sant Agustí que dedica els seus esforços a la inserció de persones amb trastorns psicològics. 2011 ha estat també l'any en què l'Ajuntament de Barcelona ha inclòs la Fundació a la seva web, amb una entrevista a Joan Puigdemívol i ressenyes del Festival de Tardor i el Projecte Socioeducatiu; també ha estat l'any en què es va plantejar la renovació de la web de Ribermúsica (feina que ha culminat el 2012) i dels primers passos en la creació del bloc literari del seu creador.

Per damunt de tot, però, el 2011 ha estat l'any d'inici de la Pentalogia del 'Nou Món', la gran aportació intel·lectual de Ribermúsica a un panorama que necessita noves directrius en el seu esforç per sortir de l'atzucac. Si bé l'Acte Central del Ribermúsica 2010 -'Art, Ciència, Espiritualitat'- fou l'inici d'una etapa que deixava enrere l'any temàtic però no atinava a trobar-hi la continuïtat, amb epopeia amb 'Catalans... i s'esdevindrà el 2015, l'any deixat el 2012 com un any futur en el context del nou

el 2011 s'obre el primer capítol d'aquesta universals', que atorga al de 2010 la categoria de pròleg. L'epíleg "post 2014" i el del 20è aniversari de Ribermúsica, que haurà de descansar; un any pont per "carregar les piles" i repensar el escenari que s'obre amb la inauguració del Centre Cultural.

En la gènesi de Catalans... i universals van concórrer-hi un seguit de factors molt favorables, com la disposició de Peter Bacchus, un "català... i universal" arribat ja fa identificat de ple amb el seu nou país sense característic dels anglosaxons que esdevenen fou l'artífex de tota la part musical, que s'anava fou també qui va acordar amb el propi Raimon les va arranjat i adaptar. Al seu costat, la cantant cubana Odette Telleria fou la veu que, amb pronúncia impecable i musicalitat exquisida, va saber transmetre tota l'essència del gran cantautor, sobretot en la commovedora interpretació de 'He mirat aquesta terra', amb text de Salvador Espriu, el moment culminant del poema escènic.

temps de New York que s'ha abandonar aquell capteniment tan catalans de soca-rel. Ell imbricant amb el text, i cançons més adients, que

Més enllà d'una reconeguda excel·lència al teclat, el pianista Joan Monné es va revelar com un brillant acompanyant de Mercè Managuerra durant el llarg monòleg que descriu el retrat (Catalunya) que "es debat en destrets desmemòria"; la seva creació d'un fragment 'Muntanyes de Canigó', 'Els Segadors' i el tema del 'Walhallà' "perla". Sasha Agranov, violoncel·lista rus, va participar de volada i una elevadíssima tècnica; al costat seu, el baixista nord substituïa al camerunès l'audiència amb un mirat". Al costat d'ells, Riadd dels tallers infantils de "músics d'ofici" no sense les tant el llenguatge del pentagrama. La flautista xinesa Qiao Zhang va sumar-se al grup durant la execució de l'obra 'Las Meninas' del propi Bacchus, que cloïa la primera part del poema.

Armand Sabal-Leco, va obsequiar memorable "baix continu" durant l'"He Ahmed, el percussionista iraquí professor Ribermúsica, es va incorporar al conjunt de dificultats de qui domina el ritme però no

(magistral al llarg de tot l'acte) desmitificador de tot un poble d'indentitat i problemes de que combinava 'El cant dels ocells', wagnerià fou una autèntica l'acció amb una musicalitat d'alta americà Dee Jay Foster, que

La intervenció de la Riborquesta va posar la nota emotiva a un respon més a la idea de participació que de perfecció. Tot i que per a aquestes criatures suposa fer música al costat representa l'aspecte més elevat en la pràctica comunitària que porta a una gens improbable professionalització. Catalans... i irrupció de Julia Koch, al Ribermúsica 2011; les l'Anella" que pilotaven de la "Follia del ja va tenir un petit a la plaça tot seguit a al

la "Terpsícore tripèda" escapada del cartell que Francesc Artigau va dedicar seves evolucions per la nau, aliena a la "Sardanada de Joan Serra i la Factoria Mascaró, foren una premonició Carnaval", que Ribermúsica prepara per al 2014. La follia precedent en "El ball dels indignats", que va transcórrer pregó-diatriba "Indignats!", que va llegir Roser Batalla.

El barri, en el seu conjunt i en la pràctica totalitat dels seus estaments, ha reconegut finalment en Ribermúsica el projecte que el representa i ha entès l'acció de la Fundació al llarg d'aquests anys com una eina clau en la seva recuperació definitiva. Aquesta recuperació, que comença en plena era post olímpica, segueix durant el període del Fòrum de les Cultures i comença a albirar la seva culminació a les envistes del 2014, ha estat llarga i penosa. L'escaïença del Tricentenari del 1714 com a data d'inauguració del nou Centre Cultural, marca però un punt d'inflexió en la missió que el destí li havia reservat. En tot aquest transcurs, el barri ha vist com se li esmunyia de les mans la possibilitat que la gran mola es convertís en Biblioteca Provincial, al temps que van també frustrar-se'n moltes altres, com la que hi recalés la FNAC, amb tots els beneficis que hauria comportat la presència d'una forma d'empresa cultural per a un barri que avui es debat en una difícil disjuntiva: la que l'empeny pels camins d'un consumisme desenfrenat o l'única possible per refermar-se com l'epicentre que fou d'aquesta gran ciutat, la ciutat pròspera i admirable que, malgrat adversitats i infortunis, ha estat sempre Barcelona.

Tanmateix, el llarg calvari per a recuperar un dels grans bastions que expliquen la seva història (que ens evoca el calvari d'aquells veïns del barri de fa tres-cents anys) haurà servit al menys per a entomar, amb més força, amb més fermesa, la seva gran missió. El "compromís social amb excel·lència artística" que barri i Fundació han preconitzat al llarg de tota aquesta singladura haurà de ser també compromís amb la ciutat i amb el país, amb la nova ciutat i amb el nou país que s'encamina, sense nostàlgies, sense victimisme, cap a la seva definició precisa en el context d'uns temps que tenen tant d'incerts com d'apassionants, tant d'hostils com de prometedors. I aquí també, Art i Cultura s'hauran de conjugar amb majúscules si volen que la grandesa articuli el devenir del nou ordre que, sens dubte!, ara mateix s'està incubant al moll de l'os de la Societat.

I en la mateixa mesura que les grans dificultats de Ribermúsica per fer-se un lloc en la competitiva escena ciutadana hauran servit per a imposar-s'hi encara més, també aquest barri, escollit per a representar de nou la més genuïna "marca barcelonina", haurà d'agrair al destí l'oportunitat que li ha procurat tot aquest temps d'espera. A partir d'ara, caldrà que miri cap al mercat sense rancúnia si vol participar de l'eclosió del nou paradigma que, inevitablement, emergirà aviat darrere la façana del pessimisme, que necessita una mirada multidireccional. I a l'ensem, el Centre Cultural haurà de mirar cap enfora si no vol recloure's ell mateix i esdevenir, només, lloc de pelegrinatge de nostàlgics o mausoleu de la història d'un passat que no té futur perquè no té, tampoc, present. I barri i Centre Cultural hauran d'anar de la mà si volen construir plegats, en el present, un futur que s'emmiralli en el passat i es projecti "del barri a la ciutat, de la ciutat al país, del país al món".

Poques notícies podien haver-hi tan esperançadores com la recent creació de l'Associació de Comerciants de la Ribera-Born, i ja és premonitori que aquesta fita, gestada al llarg de molts anys i mai abans atesa, s'escaigui en aquest context. La seva gestació ha estat tan llarga com la del propi Centre Cultural, però en aquest caminar en paral·lel també el destí ha marcat la pauta: caldrà saber aprofitar la confluència i obrir una sola via, la via directa cap a una única fita partint d'una suma de voluntats. I aquella mirada multidireccional que ens parla d'amplitud de mires és el que pot conjurar l'esguard unidireccional, la petita mesquinesa quotidiana d'aquells que, mirant-se el melic, no encerten a veure el què hi ha més enllà del nas. En tot cas, és possible que la comunitat musical que ha creat Ribermúsica a la Ribera hagi contribuït a fer possible la comunitat comercial que ara neix en aquest microcosmos, síntesi veritable de la "gran botiga" que és Barcelona, que, tanmateix, haurà deixat enrere els petits vicis del "botiguer".

Doncs ara toca superar el passat sense esborrar la memòria; si més no, el "Nou Born" podrà suplir, amb escreix, el paper de l'anelhada biblioteca: el barri és ara un llibre obert en el qual s'escriu la nova història, la història d'un Nou País, d'una Nova Terra, d'un Nou Món; un llibre en el qual s'escriu la història d'un "futur que és també present i d'un passat que és també futur"; perquè, com diu la Pentalogia, "no hi ha temps, no hi ha espai, no hi ha avui, ni ahir, ni demà si el moment no s'esmuny ni se'n va la memòria dels segles".

RIBERMÚSICA: UN MÓN DE “PINTORS”

JA DES DE 1995, LA GRAN CONVOCATÒRIA ANUAL DE RIBERMÚSICA NO HA ESTAT NOMÉS PUNT DE TROBADA DE MÚSIQUES I MÚSICS; TAMBÉ ELS ARTISTES MÉS RELLEVANTS DE L'ESCENA PLÀSTICA CATALANA S'HAN VOLGUT SUMAR A L'ESDEVENIMENT PER A DEDICAR-HI UNA OBRA QUE SERVÍS COM A IMATGE DEL CARTELL.

PERICO PASTOR, VEÍ DEL BARRI, DEDICA UN FRESC DIVERTIDÍSSIM A LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA DE 1995

EL PRIMER FESTIVAL DE TARDOR DE 1996 REP EL BATEIG DE MANS DEL GRAN SACERDOT JOAN BROSSA, QUE DEDICA A RIBERMÚSICA UNA 'A' PAUTADA (ALFA, PUNT DE PARTIDA)

1997 ÉS L'ANY DEL BLAU MARÍ DE JOSEP GUINOVART, AMB LES CARACTERÍSTIQUES LLETRES CAL·LIGRAFIADES I “FARCIDES” ALBERT RÀFOLS-CASAMADA DEDICA UN CARTELL “BLAU GRANA” AL FESTIVAL DE 1998

EL 1999 PEREJAUME EMPASTIFA DOS SILLONS COINCIDENT AMB LA INAUGURACIÓ DEL NOU LICEU, DEL QUAL ELL MATEIX N'HA DECORAT EL SOSTRE

EL 2000 JOAN HERNÁNDEZ PIJUAN DIBUIXA UN CARTELL AMB GRANS LLETRES GROGUES PER AL FESTIVAL

JOAN PERE VILADECANS CREA EL 2001 UNA OBRA ENIGMÀTICA DOMINADA PEL ROIG I EL NEGRE

L'ANY 2002 ANTONI LLENA REALITZA UN *COLLAGE* A BASE DE RETALLS DAMUNT D'UN GRAN FARISTOL

EL FESTIVAL 2003 PRESENTA COM A CARTELL UN DISSENY DIGITAL D'YVES ZIMMERMAN

EL 2004 ÉS L'ANY D'UN ALTRE DELS “HISTÒRICS”: MODEST CUIXART

ANTONI TÀPIES DEDICA EL 2005 UNA OBRA A RIBERMÚSICA EN OCASIÓ DEL 10È ANIVERSARI: “LA JOIA DE LA CORONA”

EL 2006 JAVIER MARISCAL, PARE DEL COBY, DEDICA UN ALTRE DISSENY DIGITAL A RIBERMÚSICA

UN ALTRE “GURU” DEL DISSENY, ENRIC SATUÉ, CREA EL CARTELL DEL FESTIVAL DE TARDOR 2007

FREDERIC AMAT PINTA EL 2008 UN CARTELL ENIGMÀTIC EN FORMA D'ACRÒSTIC

EL 2009 EVRU CREA UN DISSENY D'UNA IMAGINACIÓ DESBORDANT EN HOMENATGE A ALBÉNIZ

JAUME PLENSA, TAMBÉ VINCULAT A LA RIBERA, REALITZA EL 2010 EL CARTELL “ECOLÒGIC” DEL 15È ANIVERSARI

LA *TERPSICORE* “TRÍPEDA” DE FRANCESC ARTIGAU ANUNCIA EL 2011 LA NOVA LÍNIA COREOGRÀFICA: ‘RIBERDANSA’

EL RESULTAT?: UN MOSAIC MULTICOLOR AMB DISSET PECES PRECILOSES

LES GRAN ICONES MARQUEN ELS MOMENTS CABDALS

QUATRE OBRES D'ART DETERMINEN ELS MOMENTS CABDALS DE LA TRAJECTÒRIA DE RIBERMÚSICA I CONFORMEN UN CICLE SINFÒNIC DE DILATADES DIMENSIONS PERÒ DE GRAN UNITAT TEMÀTICA:

INICI/PLANTEJAMENT - DESENVOLUPAMENT - PUNT CULMINANT - FINAL/RECAPITULACIÓ ('DA CAPO').

LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA HA ENCUNYAT COM A GRAN LEMA “UNA SIMFONIA EN QUATRE MOVIMENTS, SEMPRE ‘IN CRESCENDO’”. PERÒ LA IDEA DE RETORN FA HONOR A UN VELL PROVERBI QUE HA FET FORTUNA MÉS ENLLÀ DE LA RIBERA: “RODA EL MÓN I TORNA AL BORN”.

ELS INICIS (PLANTEJAMENT)

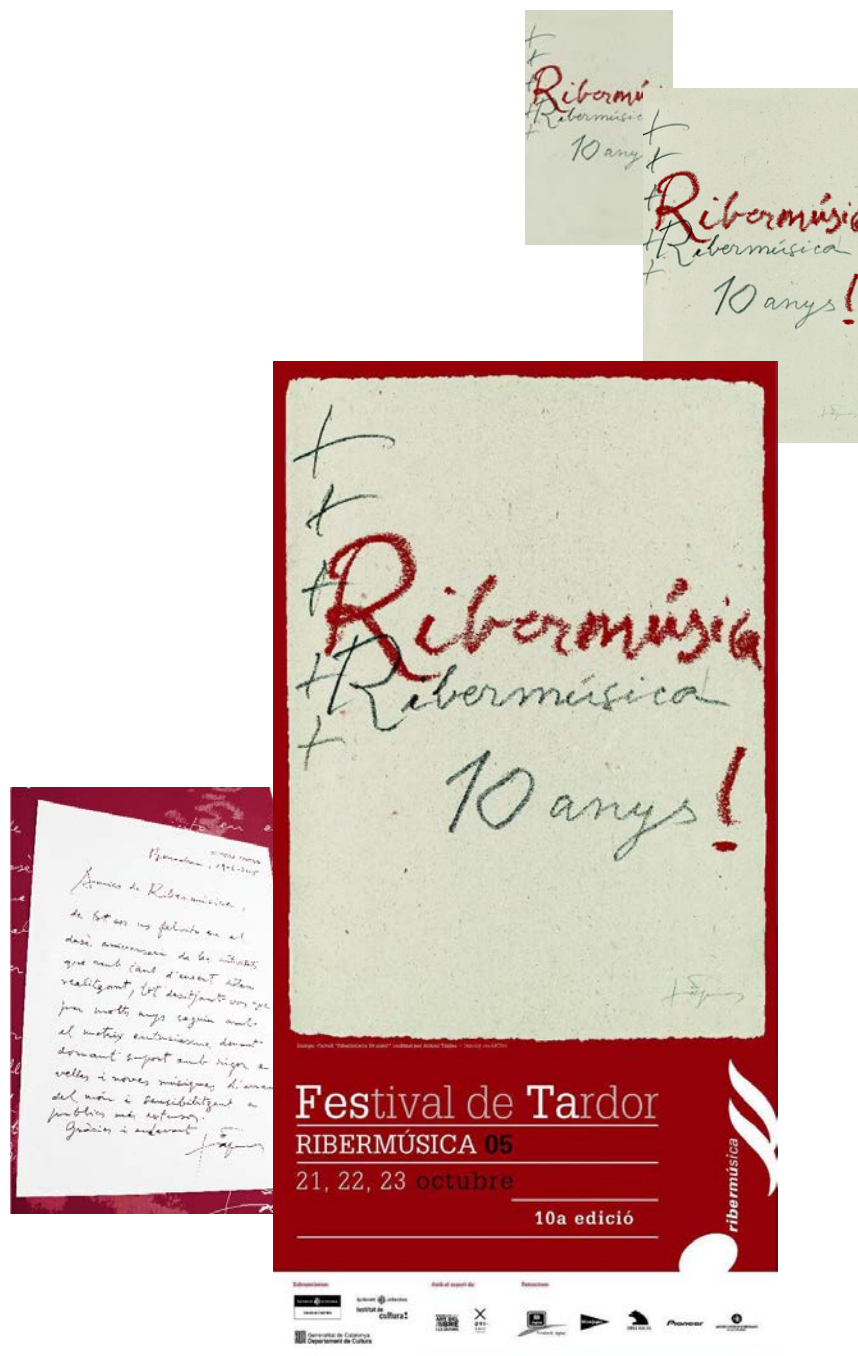
Festa, platxèria i bullanga dominen el fresc de PERICO PASTOR, el pintor de la Seu d'Urgell *riberenc* d'adopció, que fins i tot compartirà per un temps (balcó davant balcó) la Placeta de Montcada, seu de l'oficina de la Fundació. Ribermúsica ni tan sols ha nascut amb aquest nom en la llunyana data de 1995, però la genial composició ja anticipa la folia que envairà el barri el 2014.

LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA DE LA RIBERA

A MANCA DE MÉS DOCUMENTACIÓ FOTOGRÀFICA, AQUEST MOSAIC REFLECTEIX LA BONA ACOLLIDA QUE LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA VA TENIR ENTRE ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ DE 1995. A LES RESSENYES DE LA PREMSA ESCRITA (LA VANGUARDIA, EL PAÍS, EL PERIÓDICO, L'AVUI, EL TEMPS...) CAL SUMAR-HI ELS REPORTATGES DE TV3, BTV I TVE I LES CRÒNIQUES DE CATALUNYA RÀDIO, COM RÀDIO O RÀDIO 4.

[illegible]

RIBERMÚSICA 10 ANYS (DESENVOLUPAMENT)

Una obra dedicada per ANTONI TÀPIES és garantia de reconeixement i passaport a la posteritat per a qualsevol organització. L'artista universal insisteix dues vegades (la segona com un eco) en el nom: "Ribermúsica", i fins a cinc de les seves creus li envien els bons auguris (llarga vida!) en aquest cartell del desè aniversari. Al final rubrica l'onomàstica amb un enèrgic i expressiu signe d'admiració. Per a reblar el clau, segella la seva aportació amb una entranyable dedicatòria manuscrita.

HOMENATGE CIUTADÀ A JAUME ARAGALL

‘EL PADRÍ DE L’ANY’

COINCIDENT AMB LA CELEBRACIÓ DEL 10È. ANIVERSARI, RIBERMÚSICA VA ORGANITZAR UN DELS ACTES MÉS DESTACATS DE LA SEVA TRAJECTÒRIA, TANT PER LA REPERCUSSIÓ CIUTADANA I ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ, COM PEL SEU CONTINGUT EMOTIU: L’HOMENATGE CIUTADÀ A JAUME ARAGALL. AQUESTA INICIATIVA SALDAVA UN DEUTE QUE LA CIUTAT HAVIA CONTRET AMB UN DELS SEUS FILLS MÉS IL·LUSTRES, ARTISTA DE GRAN PROJECCIÓ INTERNACIONAL I UNA DE LES VEUS MÉS DESTACADES DEL PAÍS.

El dimarts **21 de juny de 2005**, el Passeig del Born fou escenari d’una gran convocatòria on s’hi aplegaren molts dels intèrprets i amics que **Ribermúsica** ha anat reunint al llarg dels deu anys, així com amics i admiradors del cantant, nascut al Passeig del Born (l’antiga Plaça Major de Barcelona) el 1939.

L’homenatge va començar amb la col·locació d’una placa commemorativa al número 30 del passeig, la casa natal del tenor, comptant amb la presència del President de la Generalitat, **Pasqual Maragall**, l’Alcalde de Barcelona, **Joan Clos**, el President de l’Institut de Cultura, **Ferran Mascarell**, el President de la Fundació Ribermúsica, **Josep Martorell**, el Director, **Joan Puigdemívol**, i el propi homenatjat.

Tot seguit als parlaments i al lliurament d’un guardó al cantant, hi va haver petites actuacions dels grups musicals de **Ribermúsica**: els alumnes dels CEIP Parc de la Ciutadella i Pere Vila i el Cor de Gent Gran del Districte Ciutat Vella. Com a cloenda, el mateix Passeig del Born fou escenari de l’actuació de la **Banda Municipal de Barcelona** dirigida pel mestre Josep M. Sauret.

Amb aquest acte, i aprofitant com a marc la **Festa de la Música a Barcelona**, Ribermúsica encetava una nova línia d’activitats: l’homenatge als músics més rellevants del nostre país, que pretén assolir el reconeixement del seu projecte per part de la ciutadania mitjançant l’aval dels nostres músics més reconeguts, esdevinguts veritables “padrins” per un any.

Jaume Aragall, “Una veu de La Ribera per al món”, va ser el primer “**Padrí de l’any**” de Ribermúsica i encapçalà la llista de personatges que, amb el seu suport, fan possible la difusió d’un llenguatge universal, la música, que no coneix fronteres culturals, classes socials, ni diferències generacionals.

RIBERMÚSICA 15 ANYS (PUNT CULMINANT)

Tot i viure a les rodalies de Barcelona JAUME PLENSA té molts vincles amb la Ribera, on hi té disseminades algunes de les seves escultures. L'herba del seu jardí de Sant Just Desvern li ha servit com a fons per a la imatge del 15è aniversari de Ribermúsica. Aquest cartell “ecològic” és la millor resposta a uns temps d'incertesa que dificulten l'existència de cada dia i posen en perill la cultura: és “l'herba fresca com a resposta”.

LA PENTALOGIA DEL 'NOU MÓN'

UNA "EPOPEIA UBANA CONTEMPORÀNIA"

AMB L'ARRIBADA DEL 2010 I LA CELEBRACIÓ DEL 15È ANIVERSARI RIBERMÚSICA REINVINDICA EL SEU PAPER COM A GENERADORA D'UN DISCURS PROPI, QUE REFECTEIX EL PENSAMENT HUMANÍSTIC QUE HA ANAT PROCLAMANT A TRAVÉS DEL SEU PROJECTE MUSICAL. AMB AIXÒ ES COMENÇA A MATERIALITZAR L'IDEARI CONTINGUT EN ELS 10 PUNTS ESSENCIALS, QUE HAN ASSOLIT AUTÈNTIC VALOR DE NOUS ESTATUTS.

L'Acte Central del Festival de Tardor, que ha evolucionat des d'una miscel·lània musical (diversos grups aplegats en un concert variat) fins al format de "poema escènic", articulat a l'entorn d'una idea coherent, troba el 2010 la seva definició precisa, en haver-se emancipat de l'"any temàtic". Una narrativa contundent, al costat de petites intervencions escèniques, és el vehicle de transmissió per a difondre el nou discurs.

El resultat d'aquesta emancipació ha donat com a fruit una **epopeia** que recull, en clau de metàfora, el devenir del propi barri, **La Ribera**, en el seu procés de regeneració fins a situar-se en una posició preeminent en l'escena ciutadana. En la seva gestació ha estat determinant la interacció entre barri i Fundació, però allò més sorprenent és el paral·lelisme entre la deriva d'aquest barri i la d'un país, **Catalunya**, permanentment prostrat en un estat de decandiment; un país que es debat en destrets d'identitat i a qui els problemes de desmemòria han portat, sovint, a navegar a la deriva.

El qüestionament del país i les seves possibilitats per a reeixir s'emmarca en el qüestionament de tot un model que s'esfondra en el context d'una crisi de dimensions mundials, que és, sobretot, una crisi de valors. Tanmateix, la convicció que les convulsions que acompanyen la fi d'aquest model són, realment, el símptoma de l'arribada d'un nou ordre és el que alimenta la certesa que un nou món és possible.

La **Pentalogia del 'Nou Món'** ens parla de desencís però també d'esperança; la metàfora reflecteix la realitat: darrere la idea d'un nou món hi trobem, subjacent, la idea d'un nou país (una "nova terra"). Però la Pentalogia també ens parla amb veu profètica per a advertir-nos que és precisament aquí, a la "nova Ribera", on comença aquest nou món ("el Nou Món comença al Born"), i aquesta idea impregna per complet el Festival de Tardor.

El **caràcter èpic** de la Pentalogia del Nou Món prové de la naturalesa de la seva narrativa, densa i contundent, d'intensa vena metafòrica i una deliberada ampul·lositat que, tanmateix, no li resta intel·ligibilitat ni li agrega feixuguesa, en ser pensada en forma de poema escènic. La retòrica arcaïtzant, la profusió de cites bíbliques i tot de reminiscències mítiques ens retrotrauen a les arrels però plasmen la realitat del present, i és així que hom pot trobar en la saga del 'Nou Món' les traces d'una veritable **"epopeia urbana contemporània"**.

Les cinc parts de la Pentalogia són: **Pròleg. Art, Ciència, Espiritualitat** (2010), **Capítol I. 'Catalans... i universals: els orígens'** (2011), **Capítol II. 'El Gran Demiürg: la decisió'** (2012), **Capítol III. 'La Creació'** (2013), **Epíleg. 'El Nou Món'** (2014).

FINAL DE CICLE (RECAPITULACIÓ)

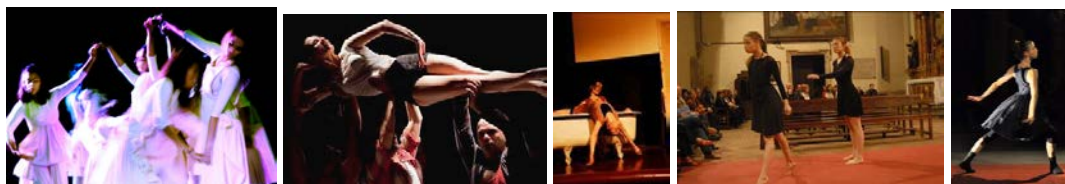
Només un any separa el cartell de la Gran Festa de Tardor 2011 del seu predecessor, però la imatge ja dona idea d'un final de cicle i inici d'un altre. FRANCESC ARTIGAU també viu a Sant Just però té el seu estudi al carrer Sant Pere Més Baix, prop del Mercat de Santa Caterina, una zona que ja forma part dels "dominis" de Ribermúsica. Darrere un exquisit refinament, la seva *Terpsícore* "trípeda" amaga un deix quimèric amb indicis de fol·lia que ens remet a la "festa, platxèria i bullanga" de 1995 ('da capo'); és l'inici de 'Riberdansa' i el primer avís del Gran Carnaval del Born, que ja s'acosta.

RIBERDANSA

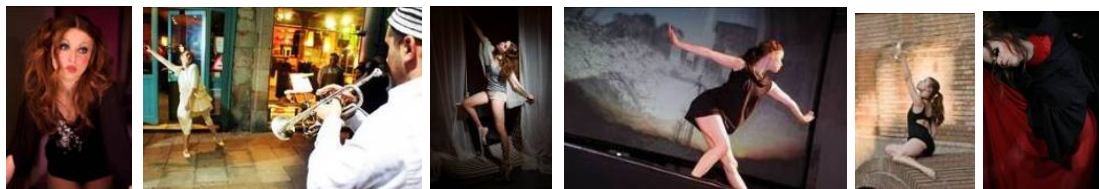
L'AVENTURA COREOGRÀFICA

DES DELS SEUS INICIS LA DANSA HA TINGUT UN PES FONAMENTAL EN L'ACTIVITAT DE RIBERMÚSICA, TANT EN LES DIFERENTS PROPOSTES DEL FESTIVAL DE TARDOR I EL CICLE SENSORIAL (GALERIES D'ART I MUSEUS DE BARCELONA) COM EN LES ACTIVITATS ORGANITZADES EN COL·LABORACIÓ AMB LES OBRES SOCIALS DE LES CAIXES O PER MUNICIPIS DE CATALUNYA.

La celebració del concert **'La Ciència de la Fuga'** a Santa Maria del Mar, dins de l'Acte Central del Festival de Tardor Ribermúsica 2007, obre les primeres expectatives per a sistematitzar el que fins aleshores només havien estat simples temptatives.

La possibilitat de recollir i canalitzar el projecte de dansa i moviment que la ballarina i coreògrafa alemanya **Julia Koch**, instal·lada a Barcelona des de 2004, va plantejar a la Fundació l'any 2008 arrel d'aquell concert, ha permès oficialitzar la creació de **'Riberdansa'**, un **moviment coreogràfic** adscrit a la Fundació, que recull l'ideari estètic d'aquesta artista i els principis que regeixen el seu llenguatge, d'estil personalíssim i inclassificable.

El nucli fundador de Riberdansa va aplegar-se en ocasió del projecte final de la seva Carrera Superior de Coreografia, **'La Plage'**, que amb el suport de Ribermúsica i l'Institut del Teatre de Barcelona fou presentat el setembre de 2010 a la Sala Ovidi Montllor, en col·laboració amb diversos artistes de New York. Arrel d'aquella avinentesa, el SAT [Sant Andreu Teatre] en va programar tres representacions l'abril de 2012. Aquest **col·lectiu coreogràfic**, format per cinc membres però ampliable o reduïble depenent de cada circumstància, constitueix un aplegament de creadors a l'entorn d'una idea comuna i una plataforma per a la difusió de les arts del moviment al **Districte de Ciutat Vella**.

En la gènesi de Riberdansa han estat decisius els 18 projectes que entre 2008 i 2010 n'han marcat les coordenades i configurat el futur desenvolupament. D'entre ells en destaquen la coreografia de Julia Koch per a **'Music of Amber'**, presentada al CCCB el gener de 2009, i la producció de **'Quina'**, sobre música de Mestres Quadreny, oferta el novembre de 2010 a l'Espai Francesca Bonnemaison. Aquests tres anys han bastit els fonaments del què representa el primer vèrtex de la **línia interdisciplinària** de la Fundació.

El **Projecte Artístic** de Riberdansa té dues línies fonamentals, radicalment contrastants pel que fa als seus propòsits i a la naturalesa del seu discurs: **'Android reactable'**, associada amb el desenvolupament de les noves tecnologies (arts visuals, música electroacústica, multimèdia, robòtica) i **'Corpo in canto'**, que fusiona l'art del cos amb l'art de la veu, especialment en el seu tractament polifònic ("coreografies polifòniques").

Riberdansa recull l'ideari de la "casa mare", en aplicar els seus mateixos principis a l'àmbit social i el treball en la línia de la dansa comunitària, les activitats docents i pedagògiques i l'acostament de la dansa a la ciutadania. Hom pot parlar amb propietat del **Projecte Socioeducatiu** de Riberdansa, que contempla una atenció especial envers els col·lectius desfavorits i en risc d'exclusió social.

EL PROJECTE SOCIOEDUCATIU

“...Cualquiera interesado en la educación sabe que éste (el ‘Sistema’ d’orquestres de la Fundación Abreu de Venezuela) es uno de los proyectos más brillantes que se han llevado a cabo en este mundo. No puedo hacerme idea de cuántos cientos de vidas ha salvado; no sólo influido, salvado”

Entrevista a Sir Simon Rattle a El País Semanal, 01/07/07

AMB AQUEST ÈMFASI, EL VITAL DIRECTOR DE LA FILHARMÒNICA DE BERLÍN GLOSSA LA MIRACULOSA TASCA DE JOSÉ ANTONIO ABREU I EL SEU ‘SISTEMA’ D’ORQUESTRES DE VENEÇUELA, QUE AMB POC MÉS DE TRENTA ANYS HA ACONSEGUIT REDREÇAR LES VIDES DE CENTENARS DE MILERS D’INFANTS I JOVES; UN AUTÈNTIC MIRACLE QUE ENS DEMOSTRA LES POSSIBILITATS DEL FET MUSICAL COM A MOTOR SOCIAL I SERVEIX D’INSPIRACIÓ PER ALS NOUS PROJECTES QUE VAN SORGINT ARREU DEL MÓN.

RIBERMÚSICA, QUE DES DE 1995 ESTÀ INSTAURANT UN MODEL AUTÒCTON DE MÚSICA COMUNITÀRIA AL BARRI DE SANT PERE, SANTA CATERINA I LA RIBERA DE BARCELONA, S’HA MANIFESTAT COM UN DELS REFERENTS A CATALUNYA D’UN MOVIMENT QUE ES REVELA COM UNA DE LES GRANS REVOLUCIONS CULTURALS ARREU DEL MÓN. ELS MÉS DE 14 TALLERS I ACTIVITATS SOCIOEDUCATIVES QUE FUNCIONEN SOTA LA TUTEL·LA DE LA FUNDACIÓ JA TENEN COM A BENEFICIARIS DIRECTES PROP DE 200 INFANTS I JOVES I LES SEVES FAMÍLIES.

LES ACTIVITATS SOCIOEDUCATIVES DE RIBERMÚSICA SÓN IMPARTIDES PER PEDAGOGS QUALIFICATS SOTA LA COORDINACIÓ DE L’EDUCADOR SOCIAL I MUSICOTERAPEUTA JOSEP MARIA ARAGAY. AQUEST AMBICIÓS PROGRAMA ÉS POSSIBLE GRÀCIES AL SUPORT INSTITUCIONAL PÚBLIC I D’ALGUNES INSTITUCIONS PRIVADES I ALS ACORDS DE COL·LABORACIÓ AMB ELS CENTRES DOCENTS I AMB MÉS DE CINQUANTA ENTITATS DEL DISTRICTE DE CIUTAT VELLA.

TANTARANTAN!

TALLER DE RITME I PERCUSSIÓ PER A INFANTS

“Rampataplami!” és l’onomatopeia que serveix com a motiu recurrent de la cançó popular catalana “Els tres tambors”, que la majoria hem cantat de ben petits. No sabem si actualment els nostres infants encara la canten (i ni tant sols sabem si “canten”!), però, si més no, potser el retorn als orígens serà el desencadenant que permeti replantejar la pràctica vocal i instrumental en aquest nou concepte d’educació musical, que parteix de la pràctica conjunta i té en compte els valors de la convivència i la relació interpersonal. En això, el ritme -element primari i connatural a tots els éssers humans- representa el primer pas i serà l’element generador que permetrà aplegar, al seu redós, les diferents pràctiques musicals i totes les altres disciplines.

El taller ritme i percussió Tantarantan! es va iniciar l’any 2003, gràcies a un ajut de l’Obra Social Caixa Sabadell, amb un grup de joves magrebins en situació d’abandó i marginalitat, acollits al Centre Joan Salvador Gavina del Raval. La seva continuïtat ha estat possible gràcies al suport de l’Ajuntament de Barcelona dins del seu Pla per a l’Acol·lida i Integració de les Persones Nouvingudes i de la Direcció General d’Immigració del Departament de Benestar Social de la Generalitat. Actualment aplega més de 60 infants de les més variades procedències i estatus socials.

Tantarantan! és una guinyada d’ull a Rampataplami! i rep aquest nom perquè des dels seus inicis es realitza als locals del Centre Cívic Convent de Sant Agustí, a la confluència de la Plaça de l’Acadèmia amb el popular carrer de Tantarantana, en ple barri de Santa Caterina, primer pas per a l’expansió de les activitats de la Fundació més enllà dels límits de la Ribera.

Tantarantan! és possible gràcies a l’esforç continuat de l’educador social Josep Maria Aragay, coordinador de les activitats socioeducatives de Ribermúsica, i a la feina de dos professionals com Riaad Abed-Ali Abbas, pedagog iraquí establert a Catalunya, i el marroquí Aziz Khodary, percussionista de l’Orquestra Àrab de Barcelona i del grup Nash Marraquesh, que en un lloable exemple d’immersió lingüística, imparteixen les sessions exclusivament en llengua catalana. Al seu costat, sovint s’incorpora com a element de suport el jove multiinstrumentista català David Sitges-Sardà.

VE-RI-NO-TEK. EL VERÍ DE LA MÚSICA

LABORATORI DE VEUS, RITMES I NOVES TECNOLOGIES PER A ADOLESCENTS I JOVES

Ve-Ri-No-Tek no és el nom de cap medicament registrat al vademècum ni el de cap verí reconegut d'entre el conjunt de drogues, pocions i estupefaents que circulen pel mercat negre. Si una vegada més volem sortir de les denominacions convencionals i, en un exercici d'imaginació, jugar amb els contrasentits, aquí entendrem el terme *verí* en la seva accepció més positiva, semblantment a com en llenguatge figurat acostumem a atribuir qualitats excelses a la droga: “la *droga* de la lectura, la *droga* de l'art”... o a elevar vulgars animalons a la categoria de símbols: “el *cuc* de l'experimentació científica” (“el gusanillo”, que diuen en castellà).

Ve-Ri-No-Tek [Veus, Ritmes i Noves Tecnologies] és un taller-laboratori adreçat a joves d'entre 15 i 23 anys que aporta els recursos necessaris per a editar música enregistrada o compondre música pròpia a través d'un programari informàtic. Es va iniciar el 2008 i actualment té més de 35 beneficiaris. A més de les noves tecnologies, els joves tenen la oportunitat d'endinsar-se en la pràctica de les músiques urbanes que dominen l'escena popular contemporània: *rap*, *hip hop*, *break dance*...

En la gènesi de Ve-Ri-No-Tek hi van concórrer diversos factors, entre ells la conveniència de redimensionar un projecte anterior, 'AMIC'. Un projecte Integral [Arts i Música per a la Interrelació Cultural], premiat per la Fundació Caixa Catalunya en la seva convocatòria del 2008 però amb poca viabilitat, i adequar-lo a la realitat dels adolescents i joves dels sectors Ribera, Santa Caterina i Sant Pere, amb èmfasi especials en els que presenten un cert perfil de conflictivitat i problemes d'adaptació.

Ve-Ri-No-Tek ha estat premiat per l'Obra Social Fundació “la Caixa” en la seva convocatòria de 2009 i rep el mateix suport institucional que les altres activitats socioeducatives de Ribermúsica. Entre els professors que hi han desfilat hi ha els noms de Santi Vilanova, Miguel Gozalbo, el cantant i disc joquei Guillamino i el músic africà Marcel Zamble. Actualment n'és responsable el músic alemany Karsten Galle.

BÀSQUET BEAT

PULSACIÓ, RITME I BÀSQUET

Des de 2009, Josep Maria Aragay està desenvolupant un projecte pilot que pretén investigar les possibilitats de l'aprenentatge i pràctica del ritme com a millora del rendiment esportiu. Per les seves característiques, l'acció d'un jugador de bàsquet presenta una gran similitud amb la d'un intèrpret de percussió; els cops del baló percutint a terra conformen una potent sonoritat que ressona per tota la pista. Aquesta “percussió”, arítmica i desordenada, contrasta amb la monòtona repetició (més regular) dels sons de la pilota en el joc del tennis o el ping pong.

Amb la finalitat d'aportar a les tècniques del bàsquet una regularitat -aliena al joc però connatural al ritme musical- que permeti iniciar-se en la pulsació i avançar en el coneixement de les proporcions rítmiques representades per la notació musical, s'està avançant en l'experimentació de 'Basquet Beat', que compagina ambdues disciplines i que pot, fins i tot, ajudar a progressar com a jugadors els membres de l'equip que hi participa, tant a nivell individual com pel que fa al seu rol dins del grup, que al seu torn, es beneficia de l'“harmonia rítmica” de tot el conjunt.

La influència recíproca d'ambdues tècniques pot donar com a resultat realitzacions sorprenents que afavoreixen els automatismes i els reflexes condicionats. La influència dels efectes de Basquet Beat ja s'està deixant notar en els grups del CEIP Cervantes i el Casal dels Infants del Raval que participen en el taller pilot. En una fase plenament desenvolupada serà possible, fins i tot, la creació d'un format d'espectacle músico-coreogràfic de gran impacte sonor i visual i exuberant polirítmia com a actuació prèvia als partits de competició.

Aquest innovador projecte amb molt pocs exemples arreu el món, és avui la punta de llança del Projecte Socioeducatiu de la Fundació. A partir del reconeixement per part de la Open Society Foundations, que l'ha considerat un dels sis projectes pioners a nivell mundial en el camp de la música i les arts comunitàries i li ha dedicat un documental dins del seu programa 'Youth Initiative', la tasca d'Aragay i els nois del Casal dels Infants s'ha prodigat al Canal Metro i ha estat objecte d'un reportatge de Televisió de Catalunya dins de la sèrie 'Actua' del Canal 33. Arrel d'això s'han començat a establir vincles amb intèrprets com el saxofonista Llibert Fortuny, amb qui van realitzar una actuació conjunta al Jamboree de la Plaça Reial, amb el percussionista nord-americà Michael Wimberly, amb qui van realitzar un taller obert, i amb l'OBC [Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya], amb qui s'ha previst una intervenció dins del programa 'Apropa' de l'Auditori.

EL COORDINADOR DEL PROJECTE SOCIOEDUCATIU DE RIBERMÚSICA S'HA MANIFESTAT COM A UN HÀBIL ORADOR A CONGRESSOS I PONÈNCIES ARREU DE L'ESTAT I BRILLANT ARTICULISTA A PUBLICACIONS DE CARÀCTER DIVULGATIU I CULTURAL.

EL PERISCOPIO

La función social del arte

El arte no es solo placer estético. Puede añadir otras funciones. Hay artistas y organizaciones que usan las virtudes del arte para hacer un trabajo social. Aquí hemos reunido dos usos sociales concretos del arte en la música y en el teatro y un fotógrafo que cuenta cómo hace que sus imágenes vayan más allá de explicar la realidad.

Las tres preposiciones de la música comunitaria

Josep Mª Aragay Borràs
COORDINADOR DEL PROJECTE SOCIO EDUCATIU
DE LA FUNDACIÓ PRIVADA RIBERMÚSICA

Muchos conceptos intentan definir las prácticas que hoy se desarrollan en el campo del arte y la acción social: dinamización sociocultural, intervención social a través del arte, desarrollo cultural comunitario, trabajo cultural. Brotan en países de todo el mundo centenares de experiencias que se diferencian entre ellas por elementos como las necesidades que las hacen emerger, su grado de planificación, profesionales que las desarrollan, objetivos, pero que podemos unificar porque todas utilizan el arte como herramienta para conseguir metas que no tienen estrictamente relación directa con el producto artístico (que, claro está, en muchos proyectos también es importante).

La Fundació Privada Ribermúsica se enmarca bajo el paraguas genérico de las experiencias de *Community Arts* y música comunitaria para definirse en términos de desarrollo comunitario socioeducativo. "Desarrollo comunitario" hace referencia al incremento de la calidad de vida y a la participación de toda una comunidad geográfica. El término "socioeducativo" hace hincapié en el empleo de la música y sus procesos de enseñanza. En otras palabras, trabajamos desde, con y para el barrio a través de la vivencia y del aprendizaje musical. Usamos estas tres preposiciones para especificar toda la magnitud de relación que existe entre la entidad –Ribermúsica– y la comunidad –Sant Pere, Santa Caterina y la Ribera de Barcelona. Es desde la comunidad porque usamos los espacios cedidos por el barrio (públicos y privados); con la comunidad porque trabajamos en colaboración con otras instituciones, grupos y personas creando redes y optimizando recursos, y para la comunidad porque los beneficios enriquecen a todos.

Trabajamos desde, con y para el barrio a través de la vivencia y del aprendizaje musical

En síntesis, hablamos de la utilización de la música para el desarrollo global de las personas y de la comunidad (la música como medio: transformación social), aunque es igualmente primordial el aprendizaje de la expresión y creación artística en sí misma (capacitación musical, la música como fin: democracia cultural).

Inevitablemente, por lo tanto, hablamos de accesibilidad. Accesibilidad que nos ocupa a nivel económico (recursos materiales y servicios gratuitos), burocrático (facilidad para incorporarse a los talleres), geográfico (lugares cercanos y espacios sin barreras) y –especialmente– musical. La música es algo muy amplio donde caben muchas formas de expresión, creación y educación. De esta forma, podemos aprender música con una darbouka, con la voz, con un ordenador, con un violín o hasta con una pelota de baloncesto. Enseñamos y aprendemos música trabajando siempre en grupo, a veces conviviendo diferentes edades, diferentes niveles de capacidad técnica, directamente desde el cuerpo y el instrumento y, muy importante, definiendo siempre el ritmo como elemento iniciador y estructurador.

Relacionado con la accesibilidad, nos esforzamos para reproducir la heterogeneidad real del barrio en nuestros talleres e incluir todos aquellos niños, jóvenes y familias que quieran participar. Por ese motivo, planteamos nuestras sesiones desde la codirección de un músico profesional (que facilita los contenidos musicales) y un educador social (que focaliza la atención en el sistema de relaciones, las diferencias, el seguimiento y la coordinación).

Sería casi insultante no nombrar el "Sistema" de Venezuela u otros proyectos más cercanos como Xamfrà, Art i Barri, Comunitària o el Centre de les Arts de l'Hospitalet. Estamos sin duda delante una de las más importantes revoluciones culturales de nuestros tiempos y esto es solo el principio. □

LA RIBORQUESTRA: UN PAS DECISIU EN LA CREACIÓ DE L'EMIC

Unes reflexions vitals a partir del concepte de música comunitària

L'any 2004 els responsables del Districte de Ciutat Vella van proposar a la Fundació Ribermúsica (aleshores ja una institució referencial en aquest àmbit territorial) la gestió d'una futura escola municipal de música, fet que comportaria un nou pas endavant dins del programa de creació d'escoles públiques de música per part de l'Ajuntament de Barcelona (programa que gestiona l'Institut Municipal d'Educació) a la vegada que cobriria una llacuna important en aquest districte, que en altres ja havia estat esmenat. Al mateix temps, però, és possible que amb aquesta proposició s'evidenciés un canvi de criteri en el sistema d'adjudicació que l'ajuntament havia seguit fins aleshores; això és, *grosso modo*: convocatòria d'un concurs públic per a gestionar un centre que ja estava funcionant de forma privada i que era "reciclat", a fi d'exercir la seva tasca conforme als paràmetres que determina l'esmentat organisme; amb la qual cosa, i per bé que la convocatòria es realitzava de forma oberta a qualsevol aspirant, el propi equip gestor del centre destinatari de l'assignació de titularitat municipal (que ho era per raons que se'ns escapen per complet) es trobaria en certes condicions avantatjoses per a obtenir-la.

Aprofitant que la consolidació del Festival de Tardor -i amb això, la definició de les línies mestres del gran projecte artístic-cultural de Ribermúsica- ja començava a ser una realitat, la Fundació va entendre aquesta petició com una gran oportunitat per a engegar de manera eficaç el seu projecte socioeducatiu (que de forma implícita ja formava part del projecte general des dels inicis) i va veure en aquest repte la forma de garantir el seu assentament definitiu. El disseny de la futura escola partiria del supòsit que el centre hauria de començar de bell nou, en un nou edifici, en un d'antic pendent de rehabilitació o aprofitant-ne un altre que quedaria buit per causa del trasllat de la seva activitat a un altre indret. Ultra les premisses que defineixen els principis de la música comunitària -a saber: educació musical de tall innovador i plenament democràtic, que es desenvolupa de forma col·lectiva i afavoreix la cohesió social i l'educació de la ciutadania tota, etc-, que conformarien una part essencial del document d'avantprojecte, també el discurs interdisciplinari, prodigat a bastament per Ribermúsica al llarg dels seus nou anys de trajectòria, en seria un dels principals actius, fet del qual els responsables municipals n'eren plenament conscients. En aquesta circumstància hi jugava molt a favor l'orientació del propi ajuntament envers la nova línia de les "escoles de les arts", un concepte implantat de fa anys a l'Europa nòrdica que un altre organisme municipal, l'Institut de Cultura, havia assimilat i que ja començava a tenir una primera experiència pilot en un important municipi de l'àrea metropolitana: l'Escola de les Arts de l'Hospitalet, amb qui la Fundació ha establert lligams des de fa temps.

L'equip de la Fundació va començar a treballar en aquest avantprojecte a partir de 2007 gràcies a una part de l'ajut del propi ajuntament dins del 'Pla per a l'Acollida i la Integració de les persones novvingudes al Districte de Ciutat Vella'; la part restant es destinaria als tallers musicals que aleshores es trobaven en funcionament. Això determinaria l'adscripció pluralista de la futura escola, que a més del factor multicultural -fet connatural a la nostra societat d'avui però notablement incrementada en tot l'àmbit territorial en el qual la Fundació desenvolupa la seva tasca- contemplaria els diferents estatus i nivells adquisitius del seu teixit humà. En aquesta comesa, la diagnosi elaborada pel Pla Comunitari del Casc Antic fou un element essencial.

Les línies mestres del futur centre es farien visibles en les sigles 'EMIC', això és: "Escola de Música per a la Interrelació Cultural", no deixant dubtes sobre la seva adscripció als principis musicals com a primera premissa, però considerant a més el concepte d'"interrelació" des de dos punts de vista: interrelació entre cultures humanes i interrelació entre cultures artístiques i humanístiques. El disseny de l'EMIC va abastar un període de dos anys, que va comportar en primer terme un buidatge de diferents experiències de *Community Music*, que tenen a l'estranger el seu màxim grau de desenvolupament, així com també una enumeració en detall de les escoles municipals de música de Barcelona. L'estudi va ser elaborat per Josep Maria Aragay, coordinador del projecte socioeducatiu de Ribermúsica, i Josep Oller, alumne de l'Escola Superior de Música de Catalunya en fase de graduació en Pedagogia Musical. Un equip d'experts va actuar com a element consultiu i de suport en la segona etapa de l'EMIC, que va donar com a resultat un voluminós document amb un Pla Estratègic i el 'DAFO' (Debitats, Amenaces, Fortaleses, Oportunitats) de la futura escola.

Tot seguit a un període de reflexions va començar a veure la llum la part pràctica d'aquest procés, que comportaria l'increment de la campanya de difusió de les activitats socioeducatives (concretada en nous contactes amb escoles, associacions i col·lectius del barri) i la creació d'un projecte prou potent com per servir de catalitzador i possible continent de tots els altres. Sense detriment dels dos tallers que ja estaven encarrilats (Tantarantan! i Ve-Ri-No-Tek), se'n crea un de nou, Basquet Beat, i es materialitza una idea que havia anat prosperant els darrers mesos: la creació d'una formació que parlés per sí sola sobre un concepte més avançat que el simple format de taller o activitat alternativa i representés, per dir-ho d'alguna manera, les "credencials" de la futura escola: és la Riborquesta, l'Orquestra Infantil Ribermúsica, que arrenca amb poc més de deu criatures que participen en unes sessions col·lectives de violí.

La Riborquestra va iniciar la seva activitat l'octubre de 2009 al Centre de Dia del Casc Antic, un casal de gent gran que depèn del Departament de Benestar Social de la Generalitat. Abans de l'estiu la sort havia trucat la porta de la

Fundació a través d'una telefonada del vicepresident del Consell Nacional de la Cultura i les Arts, Manel Forcano, comunicant la seva decisió de recomanar la Fundació Ribermúsica com a candidata a rebre suport per part de la Edmond & Benjamin de Rothschild Foundations de Suïssa, que tenia la intenció d'ampliar el seu cercle d'ajuts al nostre país (fins aleshores, només la Fundació Alia Vox de Jordi Savall n'era beneficiària a Catalunya). A partir d'una

primera reunió en presència del president de la Fundació, Josep Martorell, l'esmentat Manel Forcano i el director de l'oficina central de Suïssa, Firoz Ladak, que va donar lloc a successives trobades, es va aprovar un acord amb la Fundación Ariane de Rothschild de Madrid. Amb la signatura del conveni de col·laboració, renovable anualment, es pretenia dotar l'emergent orquestra dels recursos suficients per a esdevenir en pocs anys una formació de referència, i això va comportar un exigent programa de requeriments, el principal dels quals una avaluació exhaustiva amb el propòsit d'elaborar una diagnosi de l'impacte de Ribermúsica en el seu àmbit territorial (i per extensió, a tota la ciutat), que desembocaria en el Pla Estratègic per als pròxims anys, elements, aquests, de gran valor en la carrera ascendent que la Fundació estava iniciant i que seran de gran utilitat en vistes a futurs convenis públics i privats. L'equip format per Jordi Mari, economista i director de l'organització 'Fets' (Finançament Ètic i Solidari), Ferran Cortès, sociòleg, professor de la UB i bon coneixedor de la realitat de Ciutat Vella i Enric Alberich, músic i pianista especialitzat en jazz, amb graduació a la Berkeley University, i professor a l'Escola de les Arts de l'Hospitalet, en fou l'encarregat. Amb els recursos del primer conveni les sessions de violí van extrapolar-se a dues famílies més del grup de corda: viola i violoncel, de forma que el sistema previ a l'assaig conjunt amb tot el grup, s'ha mantingut invariable. Al del divendres diverses entitats del barri obren les seves portes per a quinxalla, que es reparteixen al llarg i ample del Casc Antic; al final, el de la Figuera és el punt de trobada per a posar en comú la feina feta. Amb l'entrada del curs 2011-2012 s'han incorporat els primers vents: flauta i clarinet; el pròxim pas serà la inclusió del contrabaix i els primers metalls. La formació compta amb un total aproximat de 60 nens, nenes i alguns adolescents i presenta el mateix perfil multicultural del taller Tantarantan!, del qual en certa forma n'és hereu.

de treball segmentat, llarg de tota la tarda acollir els grups de Casal de Barri Pou

I en aquest punt, un incís: la idea de crear la Riborquestra va sorgir, en realitat, de la necessitat de donar continuïtat a aquest taller de ritme i percussió, que funciona ininterrompudament des del 2003. Tantarantan! representa una experiència d'acostament a la suposaria el primer estadi d'un procés que factor inherent a la pròpia música, en tenir el també a l'ésser humà, el seu artífex, que té en el mantenir-se viu. Des del centre extrapola a la perifèria aquesta força a fi de desplaçar-se i abastar els objectes que li permetran desenvolupar-se i progressar (cames, peus, braços, mans...); i és a través de braços i mans (i ocasionalment cames i peus, cas dels organistes o bateristes) com genera el so, que articulat primer sota els dos grans principis -ritme i melodia- i passat després pel sedàs de codis escrits, estructures formals, relacions tonals, normes de simultaneïtat sonora, tècnica vocal/instrumental, etc, es converteix en el que anomenem "música". Però independentment que

música a partir del ritme; en un escenari ideal comença amb la descoberta de la regularitat, ritme com el seu element estructurador, però propi cor la força motriu que li permet

permetran desenvolupar-se i progressar (cames, peus, braços, mans...); i és a través de braços i mans (i ocasionalment cames i peus, cas dels organistes o bateristes) com genera el so, que articulat primer sota els dos grans principis -ritme i melodia- i passat després pel sedàs de codis escrits, estructures formals, relacions tonals, normes de simultaneïtat sonora, tècnica vocal/instrumental, etc, es converteix en el que anomenem "música". Però independentment que

Tantarantan! aspiri a esdevenir el primer contacte dels infants (ja des dels primers anys de vida) amb el fet sonor, el taller de ritme no vol quedar relegat a una activitat residual i cada dia pren més cos la idea de crear una orquestra de percussió, que funcioni de forma paral·lela a la Riborquestra i que avanci conjuntament en igualtat de condicions, natura, el tronc comú i totes les altres activitats. a Catalunya i primer per bé que la segona serà sempre, per la seva pròpia l'aglutinador, el catalitzador capaç de contenir al seu sí Riadd Abed Ali Abbas, el percussionista iraquí establert professor de Tantarantan! i Aziz Khodari, percussionista i cantant marroquí, membre de l'Orquestra Àrab de Barcelona, dos músics molt contrastants a nivell de caràcter i amb dos estils ben diferenciats, tindran a partir d'ara la missió de posar la primera pedra en aquesta nova empresa.

A primera vista, el funcionament de la Riborquestra pot semblar una imitació del 'Sistema' amb que José Antonio Abreu, tantes vegades lloat en les ratlles d'aquest dossier i en les altres pàgines de Ribermúsica, ha basat la seva ingent labor a Veneçuela, semblant el país d'orquestres que mobilitzen milers de joves. Però, d'una banda, en els pressupòsits de Ribermúsica no hi figura la imitació d'altres models, ans la creació d'un d'autòcton i, de l'altra, el músic a qui hom va confiar la direcció de la Riborquestra, el flautista i compositor nordamericà Peter Bacchus, resident a Catalunya des de 1992, va començar precisament la seva amb la pràctica orquestral col·lectiva, assimilant el llenguatge musical de l'instrument i avançant en la tècnica de forma conjunta, fins que la empènyer a endinsar-se en la carrera musical. Peter Bacchus va passar del natal a la ciutat de New York per a estudiar diverses matèries musicals i pedagogia musical a la City University of New York. Sense menystenir un gran nombre de grans mestres que van influir en la seva carrera, el prestigiós John Corigliano figura entre els seus professors de composició, Thomas Nyfenger entre els de flauta i Mark Gibson en els de direcció. Ja en la seva etapa europea, a París, el compositor català Narcís Bonet va ser una figura clau en la seva evolució, abans d'establir-se a Barcelona, on exerceix la docència, segueix amb la composició musical i la interpretació flautística i dirigeix el seu propi conjunt de música contemporània, el Grup 21. Amb el port juvenil d'un universitari de campus nord americà, en Peter porta les regnes de la Riborquestra com si fos un "nen gran" sorgit de les seves pròpies files.

educació musical directament des vocació el va seu New Jersey llicenciar-se en bon nombre de

Al costat de Peter Bacchus, la Riborquesta treballa sota el mestratge d'un equip docent format per joves instrumentistes (quasi tots amb experiència en el camp de la música compten, al seu torn, amb mestres auxiliars -encara més joves- de suport. violinista titulada per l'Escola Superior de Música de Catalunya que s'ha sensibilitzada amb les problemàtiques socials, la pedagogia i la gestió l'ha portat a vincular-se com a alumna a les dues universitats públiques de

comunitària), que Laia Serra és una manifestat molt cultural, fet que Barcelona (la UB i

la UAB) i a la Universitat Rovira i Virgili. La música comunitària és la seva gran especialitat, i a més de les seves responsabilitats a la Riborquesta i a les escoles de música de Mataró, Roda de Ter i L'Esquirol, ha participat en el projecte 'Comunitària' del Grup Barcelona 216 i en diverses experiències internacionals al Regne Unit (Escòcia, Newcastle, Birmingham, Londres) i projecte 'Ritmo en los Barrios'. La manifesta en la facultat de no dret del director. Soledad Conservatori Superior del Liceu

realitzat cursos de perfeccionament amb alguns dels noms més notables del panorama internacional, com Enrique Santiago, Jesse Levine, Emilio Moreno o Wilfred Strehle. Col·labora regularment amb diferents orquestres professionals, com la JONC, l'Ensemble Obert de Música Contemporània i les orquestres simfòniques del Gran Teatre del Liceu, Vallès, Extremadura, Acadèmia del Gran Teatre del Liceu, etc. i imparteix classes de viola als conservatoris del Liceu i al de Tarragona. La idoneïtat d'haver realitzat estudis de cant, que ha rebut de Raquel Pierotti, afavoreix el seu rol com a mestra de viola, instrument *cantabile* per excel·lència. Montserrat Colomé, violoncel·lista de Sabadell, també s'ha especialitzat en la pedagogia de l'instrument i la música al servei del desenvolupament social; té un Master en Arts a la Royal Academy of Music de Londres i ha passat pel Royal College of Music de la mateixa capital anglesa, tot seguit a obtenir la seva titulació al Conservatori Municipal de Barcelona. La seva experiència docent passa per la Royal Borough of Kensington and Chelsea de Londres, on va desenvolupar el projecte de "Wider Opportunities", a l'Holland Park Secondary School de Londres, dins del projecte "Musicians of the Future" i ha estat també professora del Mètode Suzuki amb el "Little Venice Suzuki Group". Ha rebut premis i beques per part de diferents institucions angleses i de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural de la Generalitat de Catalunya. La seva condició de jove mare (té un nadó de sis mesos) afavoreix la seva empatia amb les criatures de la Riborquesta. Borja Mascaró, músic Serra i entre els dos es parteixen el grup l'Escola Superior de Música de Catalunya, Municipal de Barcelona, i s'ha manifestat històric, a través del curs que ha realitzat interpretació orquestral a la Fundación Barenboim-Said de la Universidad Internacional de Andalucía. Tot i la seva joventut, en el seu currículum hi figuren col·laboracions amb gudes com l'OBC, l'Orquestra de Gran Teatre del Liceu, el Grup

menorquí, treballa colze amb colze amb la Laia de violins. Va finalitzar els seus estudis superiors a tot seguit a la seva graduació al Conservatori inquiet per a endinsar-se en les tècniques del violí amb Pablo Vallet; també ha fet un màster en

formacions tan recone- Barcelona 216 o l'Or- Antolí, jove clarinetista telecomunicacions per realitzat de estudis jazz i propi Bacchus les sessions del CEIP Cervantes. Clara Cuadern és la pianista acompanyant que col·labora cada divendres en les sessions col·lectives; és alumna de la pianista Alba Ventura al Conservatori Superior del Liceu, on també estudia pedagogia musical.

Just és reconèixer des d'aquestes ratlles l'aportació d'Ana Beatriz Corona Calcaño, violinista veneçolana formada dins del 'Sistema' de José Antonio Abreu, en la creació de la Riborquesta, en ser qui va començar en solitari amb aquell petit grup de nens i nenes al casal de gent gran, a la jove nissima Fumi Suzuki, educadora social i violinista catalana d'origen japonès, que va actuar com a professora de suport, i sobretot a Stephanie Margaret Paff, qui fou cap de projectes de la Fundació de 2007 a 2010, pel seu encert en assenyalar la Riborquesta com un projecte de futur i ser la principal interlocutora en els primers contactes amb Rohtschild.

La joventut de la Riborquesta i la inexperiència d'uns infants que de la nit al dia s'han trobat davant d'una situació que no té res a veure amb les altres de la seva vida quotidiana, amb un instrument a les mans que els supera per complet i del qual no en saben gaire cosa més que unes dificultats que deuen creure insalvables, no és obstacle per a que des del primer dia comparèixer en públic, en actuacions ocasionals, en actes ciutadans o en el Gran Festa de Tardor Ribermúsica, que d'un temps ençà s'ha anat obrint a música comunitària i als propis grups que la Fundació està generant. Igual com

de maneig s'aventurin a marc de la iniciatives de fou el 2010 amb Tantarantan!, la darrera Gran Festa 2011 va incloure una emotiva intervenció de la Riborquesta dins de l'Acte Central a Santa Maria del Mar, el poema escènic 'Catalans... i universals', interpretant dues cançons de Raimon conjuntament amb l'elenc d'intèrprets que es va aplegar expressament per a l'ocasió, dirigit pel propi Bacchus. És en la manca d'inhibició (que no ha de derivar en inconsciència si està regida per un bon mestratge) on rau la clau per a

avançar sense que els prejudicis tècnics de la pedagogia tradicional llustin el natural desenvolupament de les potencialitats musicals de l'infant, que posseeix en la mateixa mesura que totes les altres però que per la seva especial naturalesa poden veure's seriosament minvades.

I és que en una societat mercantilista, orientada envers l'èxit individual, la competència ferotge i el consum indiscriminat, l'ensenyament musical ha esdevingut un element més dins de la cadena que en aquest parc temàtic anomenat 'civilització' ha d'abastir el mercat del lleure, l'entreteniment i l'espectacle. D'aquesta servitud no pot ni tan sols sostreure-se'n la pròpia música culta, que en aquest context esdevé, per dir-ho amb un eufemisme, un producte de luxe dins de la categoria del "lleure elevat". El mercat de la indústria musical necessita avançar, per tal de subsistir, sota els mateixos mecanismes que fan rutllar el comerç habitual, una activitat necessària i bona per natura, però inexorablement orientada envers el lucre, en la qual l'intercanvi objecte-diner s'acostuma a produir de forma irreflexiva. La irreflexió és el paradigma predominant en el pervers sistema que ha creat la societat capitalista, hiperactiva crònica i ultraprodutiva *ad infinitum*, que basa la seva existència en l'acumulació compulsiva i relega a la caducitat tot allò que genera des del mateix moment del seu naixement. Els grans perills que això comporta són l'ànsia de novetat constant i l'apetència morbosa de noves sensacions, que porten a successives insatisfaccions fins a provocar la caiguda final en la terrible espiral de la repetició. Aquesta desviació només pot ésser contrarestada mitjançant l'educació, en aquest cas l'educació en el consum racional, extrapolable a tots els altres plans de la vida quotidiana.

En el pla musical, aquest mercat de la música necessita formar futurs professionals que s'adaptin a un *star system* que mou gran quantitat de diners i ocupa moltíssima gent en feines que no parlen amb massa propietat de l'afer artístic. L'educació musical és una educació individualitzada a ultrança, que persegueix, com a úniques fites, la perfecció tècnica i el virtuosisme i només tracta de forma tangencial l'educació humanística del músic. La pràctica comunitària esdevé, en aquest context, un afer secundari, una mera pràctica de compromís, una matèria inevitable en la formació d'aquests músics, programats per a nodrir les files de les orquestres o les aules dels conservatoris. Aquella alegre quitxalla que va començar recitant les lliçons del solfeig en una aula atapeïda acaba esdevenint una suma d'individualitats competint en pro de la seva projecció personal més que no pas en el progrés del conjunt o en la dignificació del propi fet musical; és una situació similar a la que ocorre en l'esport, una activitat a qui la competitivitat li és connatural per principi, però que en aquesta connaturalitat pot presentar una àmplia gamma de matisos, del més normal (i necessari) al més descarnat (i pernicios). En aquest pla, la comparança que se'n acut és evident: el Barça i el Madrid, dos clubs de futbol que es troben en l'àpex de la fama mundial i rivalitzen en els més inimaginables registres. L'un és l'antítesi de l'altre: el primer té una escala de valors que van des de les causes solidàries i el compromís amb el país fins a la humilitat i el sentit de pertinença a una causa comuna, aquell *esprit de corps* que reflecteixen algunes grans epopeies literàries o cinematogràfiques; el segon és un aplegament d'egolatries capitanejada per un individu egocèntric i entonat, tothora malhumorat i ressentit. Aquest mateix club es dedica a exhibir musculatura i força física com a única forma de compensar la manca de sensibilitat i d'alçada ètica i practica un joc brut que ens remet al masclisme més carpetovetònic; el Barça fa un joc net, sap aplicar la intel·ligència a l'estratègia i delecta l'espectador amb la poesia visual d'una coreografia de ballet o la precisió d'una orquestra ben conjunta.

Doncs l'aplegament de "músics de factoria" en una orquestra convencional és molt sovint una agrupació d'individus similar a la de qualsevol empresa, centre comercial o club de futbol, una suma d'individualitats (eufemisme per no dir una suma d'egolatries) a la recerca del propi interès més que no pas de l'interès comú; i per bé que no són els propis centres docents ni bona part dels educadors els qui fomenten aquest anacronisme, sinó una inèrcia d'anys, que arrossega al seu sí, com un *tsunami*, tot un jovent que són alhora deutors i víctimes d'un infernal sistema mercadotècnic, és aquest mateix jovent, en indeliberada connivència amb educadors i centres, el qui pot fer periclitat el sistema que els ha creat a tots, perquè molt sovint les víctimes es converteixen en botxins. Aquesta pot ser la factura a pagar en una societat que no sap fer un bon ús dels invents que produeix ni servir fidelitat als principis que promulga; una societat que ha transmutat cooperativisme per gregarisme i que fa caminar tota la legió de mortals que hi habiten sota el dictat únic que marquen els partits polítics i el gran poder financer. En aquesta societat, el fenomen musical s'ha vist abocat a una missió molt diferent d'aquella que li van assignar les muses inspiradores dels grans taumaturgs del so, alquimistes solitaris que en el laboratori de les idees elaboraven, del no res, la substància invisible que commovia l'ànima i sanava el cos.

Però els matisos són tan evidents com les paradoxes (en aquesta vida no hi ha paradoxa més gran que la pròpia vida!), i si l'envaniment de l'individu s'accentua en proporció inversa a la grandària del conjunt en què està immers (a més amplitud del grup -i per tant, més dispersió-, més accentuació de l'individualisme, o dit d'una forma més crua: a més anonimat de l'individu dins del gran grup -i per tant més dilució-, més egocentrisme, i no a l'inrevés), també el seu sentit de pertinença al conjunt s'aferma en proporció a la reducció del mateix, de manera que l'interpret que forma part d'un grup de cambra s'hauria de sentir, en conseqüència, més partícip de la vida del grup i, al seu torn, més integrant de la gran comunitat universal del "món de la música", en veure's més reconegut en el seu talent i en tenir la seva autoestima en un millor nivell de satisfacció. Però aquí també hi trobem l'excepció que confirma la regla, i hom recorda la famosa anècdota dels membres de l'Amadeus Quartet, a qui un egocentrisme exacerbat obligava a viatjar en avions separats durant les seves gires de concerts. Doncs sí, certament, els matisos poden ajudar a compensar el radicalisme (amb tints d'alarmisme) que emana d'aquestes ratlles, però només cal consultar les opinions de gent tan autoritzada com Simon Rattle, Claudio Abbado o Daniel Barenboim per a adonar-se que si el sistema d'ensenyament musical (que no s'inclou en l'educació primària si no és formant part de "les tres maries") no fa un tomb del virtuosisme a l'humanisme, en pocs anys podrem contemplar el cadàver de la música en el mausoleu dels horrors. I com a mostra, un botó: aquells "músics de factoria", que s'han passat hores i més hores practicant amb el seu instrument, no tenen inconvenient en acceptar participar, sense rebel·lar-se, en actes pretesament "culturals" (ja no diem comercials) com a simples amenitzadors, comparses resignats a qui ningú dels qui alternen mentre degusten canapès els hi dediqui la més mínima atenció.

I doncs posats a matisar, val la pena recordar com la recuperació dels criteris històrics en la interpretació del que hom anomena “música antiga” (amb la consegüent recuperació i perfeccionament dels instruments originals d'època) ha contribuït a humanitzar la pràctica de la música, perquè el rigor científic ha obert la via a una interpretació fidedigna i coherent, imbricada perfectament en el context històric-cultural de cada època i de cada país, en tenir com a font de consulta els antics tractats i els documents històrics. Però en comportar també una reducció considerable dels efectius vocals i instrumentals amb que la tradició romàntica -uniformitzadora, *motu proprio*, interpretativament parlant- executava les obres dels antics períodes barroc i clàssic (evitant, amb això, una massificació ja de per sí perniciosa en qualsevol àmbit i redimint la música antiga en concret d'una ampul·lositat que li era impròpia) ha contribuït a dignificar el paper solístic del músic de conjunt sense detriment de la seva fusió en el sí del propi grup. Aquesta recuperació ha comportat també el ressorgiment i pervivència de la “memòria musical”, perquè el rescat de músiques encara més antigues, oblidades en els arxius de les esglésies o les biblioteques (una missió que ja el mateix Mendelssohn va iniciar el segle XIX amb la recuperació de l'obra de Johann Sebastian Bach), ha permès indagar en el paper estructurador que aquestes han tingut en la formació del gran *corpus* musical posterior, que en el cas d'occident representa, en tot el seu conjunt, una de les realitzacions més transcendents de l'espècie humana.

Però aquesta titànica labor de recuperació, que van liderar a mitjans del segle XX dues figures com Gustav Leonhardt i Nikolaus Harnoncourt (i que ha estat un dels fenòmens més importants de la història musical moderna) representa no solament una revolució pel seu valor artístic-musicològic sinó també perquè ha permès establir ponts de diàleg entre la música culta i la música popular, en haver alliberat l'anomenat “músic clàssic” de la servitud a uns esquemes que es remunten a quan la música culta era una música “segrestada” per la burgesia (que al seu torn, i mirant enrere en el temps, recollia successivament l'antic segrest a mans de la noblesa i de la monarquia). El tarannà dels components d'una orquestra “històrica” amb instruments originals és substancialment diferent dels d'una orquestra convencional, i a banda que és la pròpia predestinació allò que determina l'orientació de l'estudiant de música envers una o altra via (i també envers la música culta o la popular), són diversos factors culturals allò que acaba de decantar la seva predilecció per la música antiga.

El capteniment del “músic antic” és, en general, més obert, i entre les seves inquietuds hi figura l'interès per les arts i les humanitats, un cert compromís social i una tendència al posicionament polític cap a l'esquerra; la vida sana i el menjar ecològic formen part dels seus costums, i la forma de vestir, caracteritzada per la mateixa singularitat de certa classe intel·lectual -a mig camí entre la distinció i un *look* modern, lliure i distès-, es tradueix a l'escenari en una vestimenta que sovint evita l'etiqueta. El músic d'“ofici”, en canvi, esmerça més hores en debatre sobre qüestions sindicals que sobre qüestions musicals; en pertànyer a un sector de la música que participa del sistema de mercat, el seu posicionament sociopolític acostuma a ser més conservador (llevat, potser, del qui pertany al “comitè d'empresa”) i les seves inclinacions intel·lectuals són menys elitistes. El seu argot inclou sovint el terme “bolo”, lloc comú, tanmateix, de l'interpret de música popular (no tant del que conrea la música tradicional com del que ho fa de les diverses formes que avui conviuen sota el nom genèric de “música moderna”) per a referir-se a una professió que quasi sempre entén en termes de rutina dins d'una ocupació que no difereix de qualsevol altra: el músic d'orquestra d'avui podria confondre's amb qualsevol executiu d'empresa o professional liberal.

Per bé que la formació acadèmica de conservatori és quasi sempre el punt de partida d'ambdós (l'interpret de violí barroc comença amb el violí normal i després s'especialitza en el seu “nou” instrument, igual com el de *traverso*, que comença amb la flauta travessera moderna), el capteniment general de l'interpret de música antiga s'acosta més al del de música “moderna”, entenent sota aquest concepte tot el ventall de músiques populars, que han tingut el jazz -avui esdevingut, en molts aspectes, música culta- com a pare. Actualment, l'ensenyament de la música moderna ja compta amb un sistema propi d'aprenentatge, tant en escoles privades com en universitats (Estats Units), i també constitueix un departament independent al sí de les escoles superiors (recordem, al nostre país, el Departament de Música Moderna de l'Escola Superior de Música de Catalunya, el del Conservatori Superior del Liceu -l'antiga “Aula” de música moderna, vinculada a Berkeley- i el Taller de Músics), fet que possibilita l'accés directe de qualsevol estudiant sense haver de passar pel conservatori. Doncs un i altre posseeixen un major esperit de grup i molta més consciència de treballar per una causa comuna; i si aflora l'imponderable “divisme” (sovint llei de vida en l'afer artístic), es tracta d'un divisme més controlat i racional, canalitzat en benefici del conjunt (dins de la música antiga, molt sovint el cantant solista també forma part del petit cor que interpreta els oratoris i les cantates del barroc). L'interpret de música antiga assolirà el seu estatus definitiu quan, a l'igual que el de música moderna, pugui començar la seva formació directament amb l'instrument històric i quan les matèries col·laterals del pla acadèmic (contrapunt, harmonia, formes musicals) siguin impartides cronològicament, des dels primers temps de la monodia i les primeres temptatives polifòniques fins a les alambinades harmonies i estructures dels nostres dies, i no a l'inrevés. Però serà sobretot la formació humanística que emana dels criteris històrics allò que permetrà al jove músic assolir la consciència del seu paper com a oficiant de la litúrgia que equipara la praxi musical amb un veritable ritual, un dels més excel·lents de la vida quotidiana.

Algú podria mantenir que l'església també ha participat del “segrest” de la música, semblantment a com tradicionalment ho han fet la monarquia, la noblesa i la burgesia, però en realitat el que ha fet és assimilar-la per tal d'adequar-la als seus ritus i fer-ne vehicle de transmissió de les sagrades escriptures amb el poble, a través d'un llenguatge que ha evolucionat des de l'antic cant pla i el gregorià fins a les gran misses i oratoris de l'època romàntica. La música litúrgica és una música genuïnament comunitària: és d'“entrada gratuïta” i oberta a qualsevol persona de qualsevol raça i creença; és per tant, un exemple de democràcia cultural que anticipa, des de molts segles enrere, el que vindrà al cap de molts segles després.

La música de Johann Sebastian Bach és un exemple d'assimilació de la música popular per la música culta: quasi tota la seva obra litúrgica (cantates i oratoris) i també bona part de la música d'orgue (instrument d'església per excel·lència) està bastida a partir del coral, una forma musical que van conrear els antics compositors vinculats a la Reforma, inclòs el mateix Luter, amb la missió de transmetre al poble, en la llengua vernacle, la paraula de Déu. Els corals són unes tonades monòdiques de factura rítmico-melòdica molt senzilla (algunes, fins i tot, una mica carrinclones) i una tessitura molt còmoda (ni molt greu ni molt aguda), pensades com a cànctics a l'abast de tota la comunitat. En mans del 'Cantor de Leipzig', el coral harmonitzat o sotmès al joc contrapuntístic va assolir cotes sublimes que van arribar a dignificar-lo. Gràcies a la labor musicològica de Mendelssohn i la seva recuperació de l'obra bachiana, avui podem conèixer l'obra del geni i adonar-nos com darrere la grandesa d'unes músiques excelses s'hi amaga l'empremta genuïna del poble; i és que la música és, sobretot, un art d'influències. En el gènere profà, quasi tota l'obra instrumental de Bach rep la influència d'Itàlia, França i Anglaterra, i si l'antic llenguatge contrapuntístic bachià impregna l'obra litúrgica dels qui vindran després -els Mozart, Haydn, Beethoven, el propi Mendelssohn, Dvorak, Mahler...- a les simfonies d'aquests mateixos hi aflora sovint la vena del poble, amb senzilles tonades o danses populars formant part del tercer moviment (*scherzo* o *menuetto*).

El divorci entre ambdues "músiques" s'ha anat atenuant des de que la música popular ha reivindicat el seu paper com a membre de la plana major de les arts (igual com ha ocorregut amb el cinema, el disseny, la moda o la cuina) i ha estat inclosa en la programació dels grans auditoris de música simfònica; en aquesta avinentesa és molt possible que hi hagi obrat a favor el propi pes de la història. Tanmateix, amb la gran diversificació dels últims anys, el concepte de música popular ha quedat extraordinàriament diluït en un veritable mar d'estils, i de la mateixa manera que el terme "música clàssica" es troba en franc desús en benefici de les denominacions més especialitzades dels respectius gèneres i subgèneres (simfònica, cambra, òpera, oratori, lied, coral, barroca, dodecafònica, contemporània, aleatòria, etc.), la música "no clàssica" presenta tot un ventall de noms que corresponen a la seva adscripció a un gènere o altre dins d'una amplíssima gamma. En realitat, la música genuïnament popular seria la que hom coneix sota el nom de "tradicional", que en el món global d'avui, i atès l'arrelament que va prenent l'ideal de multiculturalitat i mestissatge entre cultures, ha donat pas al nou concepte de les "músiques del món". En aquest apropament ha estat també un factor coadjuvant el gran progrés de les tècniques instrumentals i vocals i l'alta capacitat dels joves intèrprets, que poden compaginar els estils més diversos bo i mantenint una certa fidelitat a cadascun, per bé que hom desconeix si això representa un avantatge o, al contrari, un inconvenient que pot comportar el perill de la uniformització, la fredor interpretativa i el mecanicisme.

Les denominacions específiques homòlogues a les de la música clàssica en el pla de la no clàssica conformen un calaix de sastre descomunal on hom hi troba les de jazz, rock, blues, gospel, soul, funky, etc, d'ascendència anglosaxona; tango, salsa, bolero, samba, son, etc, llatinoamericana; flamenc, fado, *chanson* francesa, etc, europea, així com les més exòtiques corresponents a les músiques d'ascendència oriental i africana, que han anat arrelant en el panorama d'occident fins a donar lloc al que avui hom coneix sota el nom de "músiques de fusió". En aquest panorama és obligat destacar també les músiques sorgides com a reacció als conflictes socials, la tirania, la guerra i les injustícies, que en un pla més intel·lectual van donar lloc a la "cançó protesta" i a un nivell més massiu, a grans fenòmens com els concerts a la illa de Wight, que concentraven els grans efectius de la comunitat *hippy*. Tot aquest maremàgnum té el seu origen en les músiques d'autors ignots i fins gent il·letrada del poble (folklore), que es van anar transmetent per tradició oral; i la música tradicional que més estrictament conserva la seva puresa ha de completar aquesta definició amb l'epítet "d'arrel". La música popular és, tota ella, una música menys "científica", més simple en la seva estructura, que apel·la a "causes" ben diferents que la música culta; es tracta, realment, d'un mitjà més que no pas d'un fi en ella mateixa. En el cas del nostre país, la sardana se situaria en un terme mig, a cavall entre la música tradicional i la música culta, en comptar amb una formació com la cobla, que combina instruments autòctons amb convencionals i en respondre a una forma musical de certa complexitat; tot i això, la gran excel·lència en la sardana és només privativa d'uns pocs autors (Garreta, Morera, Toldrà...).

Però la gran paradoxa s'esdevé amb la música anomenada 'pop', terme encunyat allà cap els anys 50 del segle XX, on hom hi troba la música menys popular en el sentit etimològic del terme (potser per això no gosa emprar el vocable sencer). El pop d'avui aplega tot el conjunt de músiques sorgides coincidint amb l'adveniment de la televisió i els altres invents que han determinat l'arribada de l'era de la imatge, que en pocs anys ja començarà a trobar-se en una difícil cruïlla, en haver arribat al seu màxim grau de desplegament i haver provocat una sobresaturació. És impensable sentir (aquí no s'escau parlar d'escoltar) aquests productes musicals sense associar-los a la imatge que els hi fa de reforç (element sense el qual esdevindrien orfes per complet), i fa esfereir pensar en les morts recents de cantants com Michael Jackson, Amy Winehouse o Whitney Houston, víctimes d'un infernal sistema mercadotècnic que destrueix aquests nous ídols del paganisme capitalista amb idèntic grau de morbo i sensacionalisme amb que els ha creat.

A tot això, i a més de considerar la influència que la música popular d'avui ha exercit en tota la legió de grans compositors contemporanis (Stravinsky, Milhaud, Villa-Lobos, Falla, Gershwin, Schönberg...), és sorprenent comprovar la contemporaneïtat de Bach més enllà del seu universalisme i la seva intemporalitat: si hom escolta, per exemple, el Duetto per a orgue BWV 802 comprovarà que podria ser perfectament la banda sonora d'un film d'espies o ciència ficció: el desvari de cromatisme i atonalitat, quasi perversos, ens fan imaginar guitarres elèctriques i sintetitzadors i ens remetent a reminiscències de free jazz, rock progressiu, música brasilera, tango i minimalisme. Però si escoltem el tercer temps de la seva Pastoral (també per a orgue) BWV 590, hi podem reconèixer, fins i tot, un cert regust de tonada a l'estil dels cantants melòdics de festivals com el de San Remo. Els grans especialistes en divulgar aquest aspecte aparentment "banal" (però quina banalitat!!!) de la música del gran geni han estat el cèlebre conjunt vocal anglès 'The Swingle Singers'.

La música és també, més que cap altre, l'art de les relacions, i en això recull el seu ascendent natural del sistema d'harmònics, origen de l'escala tonal i estructurador de tota la música d'occident, que comença amb la modalitat (herència dels modes grecs), segueix amb la tonalitat (diatonisme, que té com a base l'establiment de les lleis de la consonància) i culmina amb el dodecatonisme/dodecafonisme (cromatisme, que comporta l'emancipació de la dissonància). En el seu *Harmonielehre*, Schönberg ens parla de les relacions tonals i les equipara a les relacions socials, determinades al seu torn per les relacions personals que s'esdevenen al sí de la família i generades, en última instància, per tot el cúmul de tensions que alberga el racó més íntim d'un mateix. En una esfera més metafísica, el pianista Daniel Barenboim fila més prim i al·ludeix al misticisme de les sonates beethovenianes, que ens parlen, més que d'altra cosa, de la pròpia existència humana ("no hi ha res que plasmi amb més profunditat l'essència més íntima de la pròpia vida que aquesta música, manté l'il·lustre artista, i aquell que no té la fortuna d'accedir a aquest món suprem pot considerar-se una mica més pobre").

La mateixa relació que tenen entre sí les notes musicals pot extrapolar-se a la dels components d'un grup de dansa o un equip de futbol, que en el cas d'un gran club assoleix la categoria de cos coreogràfic. Quan hom contempla un partit del Barça s'adona que tota l'odissea dels nois d'en Guardiola darrere el baló, a la recerca del *goal*, reflecteix també l'odissea de la pròpia vida en la difícil supervivència de cada dia, i tot aquell que bregui diàriament per un projecte important pot veure's-hi retratat en el seu patiment i en la seva lluita. Però és, per damunt de tot, la delectança en el joc harmònic, generador de bellesa i transmissor d'emocions, allò que realment preval fins a deixar en segon terme l'objectiu final (que no n'és sinó una conseqüència) i el que amb més propietat ens parla sobre el gran miracle que s'esdevindrà quan hom és capaç de renunciar a l'enaltiment del propi ego i canalitzar-lo en el bé del conjunt, tasca extraordinàriament difícil si no es posseeix una gran alçada ètico-intel·lectual i un extraordinari poder de convicció. Tot seguit a uns inicis vacil·lants, l'entrenador de Santpedor s'ha consolidat com un dels més grans, equiparable a un gran director d'orquestra o coreògraf, i el seu gran mèrit, la seva gran aportació, ha estat l'haver reeixit en la seva dèria i en la tossuderia d'instaurar el concepte dels valors humans en el futbol, una missió quasi impossible en un esport de masses que és més aviat, aquí i arreu, una forma d'evadir-se i desfermar els instints primaris. És només quan l'art o l'esport reflecteixen l'existència humana en la seva íntima veritat que superen la mera condició d'espectacle per a situar-se en una categoria superior, que els atorga la de veritable ensenya d'humanisme.

Aquesta consideració pot extrapolar-se als diferents aspectes de la vida quotidiana, des del treballador que troba en l'amor a la feina (que ha aconseguit mitjançant un llarg procés de formació i a través d'un gran esforç individual) allò que li reportarà realització personal i una certa qualitat de vida, fins al comerciant o empresari que, més enllà de l'afany de lucre, malda per trobar un sentit a la seva tasca que el portarà a la prosperitat econòmica, fins a l'amant que supera la simple idea de sexe egoista per a entrar en una sexualitat madura a través de l'estimació a l'altra persona. Recordem que esports com el futbol, el bàsquet, el handbol o el hockey representen la metàfora i sublimació de l'activitat eròtico-sexual, amb tota la pugna -noble pugna- amb "el contrari" que aquesta comporta (en aquest context, un joc com el golf vindria a ser com la metàfora de l'onanisme), però que també el propi devenir de la història musical reflecteix el binomi 'home-dona' a partir de l'arribada del classicisme i la instauració de la forma bitemàtica, en contraposició a la forma monotemàtica del barroc. Si amb Bach acaba "l'era de Déu", en Beethoven comença "l'era de l'home", i el genial humanista de Bonn (hereu de Haydn i Mozart) presenta ben definits en el primer temps de les seves simfonies els dos temes, el "masculí" i el "femení", que tot seguit a les presentacions s'abraonen en una autèntica batalla, un "partit de futbol" de màxima rivalitat (masculí *versus* femení!). La connotació freudiana queda arrodonida amb la idea del retorn, la recapitulació posterior a l'exposició i desenvolupament, que comporta, passat el clímax final, una notable alteració tonal en el segon tema, el femení (ben curiós!). Aquesta idea, que la paràbola bíblica del "fill pròdig" plasma amb gran traça poètica, ha fet fortuna en el nostre barri amb la dita proverbial "roda el món i torna al Born". Per damunt de tot, però, la idea suprema de l'amor, condició indispensable, segons Furtwängler, per a fer música, irradia el seu influx a tota l'activitat humana; i sota el pes de la forma musical, la comparança entre l'esport col·lectiu i la relació eròtico-afectiva "a dos" porta implícita la idea universal del tot contingut en l'u i de l'u contingut en el tot, que Fromm evidencia en afirmar que, per a l'amant que ho és realment, la dona estimada li representa totes les altres dones, però a la vegada la humanitat tota. Al final, la idea de pertinença a una comunitat i la necessitat d'afermar-se al seu sí sense renunciar a les pròpies conviccions i a la llibertat individual, porta implícita la idea de pertinença a un mateix, raó última de l'existència. Doncs a la vista d'això, qui gosaria negar que la música és l'art humà per excel·lència?

L'entrada en escena de la música comunitària, que en essència conté tots aquests principis, ha estat el gran triomf de l'epopeia sonora d'occident (que també ha calat fons a l'extrem orient) i la culminació de la tasca d'aquells visionaris del segle XX, que sota la mirada recelosa de tot l'*establishment* musical van aconseguir tòrcer el rumb d'un art que perillava d'enquistar-se sota el pes d'una tradició que ja començava a fer pudor de ranci. La valentia dels Leonhardt, Harnoncourt i els seus deixebles més conspicus va permetre reparar allò que no era sinó un anacronisme que s'havia anat perpetuant. Ells també van sorgir de la música "oficial" de conservatori, però van aconseguir subvertir el concepte d'uniformitat, que tot ho tallava pel mateix patró, i començar així la redempció de la música del seu esclavatge, del darrer segrest a mans de la petita burgesia urbana, hereva dels antics segrestadors (monarquia, noblesa i burgesia), que necessitava una senya de distinció per a perpetuar la seva casta. Ara és el propi conservatori el que va absorbint tot el bé de Déu sorgit d'aquella revolució, fins a fer-se més obert, més permeable, i és també l'orquestra simfònica tradicional la que es va obrint al rigor historicista, en aplicar els seus criteris (veritablement científics) en la interpretació i en invitar els grans especialistes mundials, músics *sui generis* que dirigeixen sense batuta i que, molt sovint, no han assistit a una sola classe de direcció orquestral.

Cada país compta amb el seu músic icona (a Catalunya l'insigne Jordi Savall, violagambista número u mundial però també polifacètic artista, que conrea la direcció, la recerca musicològica, la composició i l'assaig) i amb la formació d'elit que ell mateix ha creat, que ha engendrat, al seu torn, un bon nombre de formacions més petites, liderades pels seus nombrosíssims epígons. Com tots, aquest fenomen també ha tingut la seva part romàntica, i a les seves beceroles hi trobem de forma inefable el pelegrinatge (també amb la idea del retorn), que en la nostra imaginació s'escenifica amb el llegendari viatge a peu del jove Bach fins a Lübeck, per tal d'escoltar Buxtehude (i frustrar el vell mestre del seu propòsit de fer-lo gendre!), o amb la fictícia "visita de pelegrí" del Wagner passerell a l'adust Beethoven; en cada cas, hom imagina els personatges (veritables aventurers) amb el mateix capteniment d'un Champollion a la recerca dels misteris de les piràmides o de l'Indiana Jones de ficció a la recerca de la pedra filosofal.

Si cap allà els anys 60 del segle XX el lloc obligat de pelegrinatge era Holanda, per a conèixer en persona la "Santíssima Trinitat" 'Leonhardt - Bruggen - Blyma' (i rebre, de les seves mans i boques, l'absolució dels pecats i la benedicció per a convertir-se al nou culte de la "música autèntica"), avui és Veneçuela, bressol de la "nova" música clàssica i cantera dels nous astres de la direcció i l'instrument, el lloc de destinació no només de melòmans, periodistes i curiosos, sinó també dels grans gurus que dominen l'escena europea (Abbado, Rattle, Barenboim, Domingo...), que s'extasien amb les versions multitudinàries de les grans obres de repertori. El trio holandès hi té allí el seu equivalent en un sol home, un home petit i bondadós que posseeix, tanmateix, l'energia de tres colossos: José Antonio Abreu, el director d'orquestra que també era economista i va arribar fins a Ministre de Cultura del seu país i ara és candidat al Nobel de la Pau. Els nous pelegrins afirmen que el miracle d'Abreu ha estat un dels fenòmens més importants en el món de la música dels darrers vint anys, i en retornar, interpel·len els governs dels llurs països per a que en facin partícips els addictes a la melomania, molt ben acostumats a la cuina de l'excel·lència, que assisteixen en massa als grans banquets dels auditoris i teatres d'òpera però es ressenten, tanmateix, de la manca d'algun estímul.

I és que, sota el perill d'anquilosar-se de forma irreversible, tot sistema que s'hagi perpetuat per molts anys necessita un revulsiu per a conjurar els estralls de la rutina i la inèrcia del conformisme; i igual com els gourmets del segle XXI han saludat amb entusiasme l'arribada d'un fenomen com el Bulli, que ha trencat esquemes i amb els seus invents "siderals" ha capgirat les normes del que era una certa correcció culinària, també la música necessitava revisar alguns dels seus plantejaments i reinventar-se si no volia veure convertits els seus tabernacles en mausoleus on hom hi guardés les mòries invisibles de tot el món de fantasia que, al costat de les altres realitzacions tangibles (pictòriques, escultòriques i arquitectòniques), conforma un llegat que atorga a l'existència la seva dignitat i justifica, més que altra cosa, la nostra permanència en aquest món real, suma i compendi dels errors més inversemblants de l'espècie humana.

I amb idèntica admiració que la que provocaven les visites sovintejades dels integrants de la Santíssima Trinitat holandesa i els seus correligionaris en la -cada vegada més àmplia- minoria de gurmets de la vella música rescatada de la momificació (hom recorda encara l'impacte de Frans Brüggen i la seva Orquestra del Segle XVIII, amb la interpretació de la integral dels concerts de Beethoven al Saló del Tinell, durant el Festival de Música Antiga 2001 de "la Caixa"), rebem avui la irrupció d'un fenomen com Gustavo Dudamel, que al front del cos d'elit del 'Sistema' d'Abreu, la Orquesta Sinfónica Simón Bolívar, se n'ha convertit en l'ambaixador arreu del món. Aquesta formació és l'abanderada de tot un exèrcit que ha reclutat més de tres-cents mil joves soldats al llarg i ample de les terres de Chávez (Abreu empra molt sovint aquesta metàfora quan parla de l'instrument musical com un "arma" en mans dels xavals) i ha convertit un país amb grans lacres socials en focus d'esperança i camp d'experimentació d'aquesta nova religió que s'anomena 'música'. I per bé que, a diferència dels primers (sobris, austers, circumspectes), el gran espectacle dels llatins podria semblar una rèplica del gran circ que Karajan i els filharmònics berlinesos van protagonitzar durant les dècades dels 70-80, la diferència és ben notòria, en tenir propòsits diametralment diferents. Karajan parlava més en termes de grandiloquència i egocentrisme; tot aquell aparell, alimentat pel cinema i la televisió, era una plataforma per a adoració i lloança del gran déu (d'altra banda, excepcionalíssim director), figura omnipotent que regnava amb mà de ferro a tot el món musical d'occident. Dudamel, en canvi, parla en termes de sensibilitat, de compromís, de senzillesa; el seu tarannà, afabilíssim, humà i d'una empatia encomanadissa amb músics i amb públics, ens evoca el seu ascendent humil, sorgit d'un barri popular de Barquisimeto en el qual la música clàssica es donava la mà amb el joropo i la salsa; fins i tot la darrera síl·laba del seu cognom representa -i no hi ha "dubte"!- la dolçor per antonomàsia.

No deixa de sorprendre aquesta analogia entre els grans astres de l'era d'or de la direcció (en la cosmologia de la qual, a més de Karajan, caldria incloure noms com Bernstein, Celibidache, Solti, Szell..., per parlar només dels de l'època central) i una figura com el veneçolà, quan aquí l'analogia l'establim, precisament, entre els pioners en la recuperació dels criteris històrics i els abanderats mundials de la música comunitària. Si entenem que aquests últims reblen el clau de la gran revolució que van provocar els primers, val la pena considerar que una de les seves fites més cabdals fou la restitució al simfonisme de la seva dimensió autèntica, en reduir la plantilla orquestral d'acord amb les indicacions dels propis compositors, enfront dels excessos dels seus predecessors, que van portar fins a l'extrem el desplegament dels efectius instrumentals. Però la formació de Dudamel representa en un sol cos el gran moviment del Sistema d'Abreu, que compta amb centenars de milers de practicants; cal, per tant, valorar-lo des d'un punt de vista simbòlic i excloure'n tota idea de purisme musical. Ara caldrà esperar el moment en que Abreu, que ha creat també *big bands* i masses corals, es decideixi a engegar grups de música antiga amb criteris històrics, cosa gens improbable en vista de com el seu més gran defensor, Simon Rattle, aplica aquests criteris a la seva Filharmònica de Berlín i invita a dirigir-la els principals especialistes.

Els públics d'avui (aquella petita burgesia ja conversa) observen atònits els nous executors de la música, inquilins dels auditoris més prestigiosos, que amb un capteniment més propi d'integrants de tribus urbanes (amb auriculars, pantalló estripat i bambes) escometen simfonies de Beethoven, Brahms o Mahler com a insòlits "professors" d'orquestra. La seva desimboltura quasi insultant desprèn la mateixa energia que la d'un grup de rock o un conjunt de salsa (amb una excel·lència, a més, que fa empal·lidir els propis professionals). És la mateixa desimboltura del carismàtic Dudamel, a qui hom podria imaginar amb un micro a la boca i una guitarra a les mans, fet un Bruce Springsteen, o fins i tot confondre'l amb un pilot de fórmula 1 o un actor de cine (i en aquesta circumstància hi juga a molt a favor la seva recent titularitat de l'orquestra de la meca dels Oscars i els *Grammy*, la The Los Angeles Philharmonic, que comparteix amb la Simón Bolívar). El seu ascens correspon al canvi de paradigma que en altres esferes està capgirant tots els principis que regien el vell ordre: a partir d'ara, el músic "clàssic" serà menys llepafils, menys elitista, menys selectiu, i reunirà, en un de sol, tots els perfils del músic.

Perquè si a Bach se'l considera el "pare de la música", aquesta expressió inclou la música tota, entenent sota aquest concepte la que ho és de veritat, perquè de músiques només n'hi ha de dues menes: la bona i la dolenta. I igual que l'ésser més insensible no resta indiferent en sentir qualsevol dels preludis d'orgue, o la fuga coral d'una cantata, o la simple sarabanda d'una suite per a violoncel del vell mestre, tot aquell que hagi estat educat en la música anomenada "culta" gaudirà molt millor de la que s'anomena "popular", tant si es tracta d'un *palo* flamenc, un *son* cubà o d'àlbums tan excepcionals com 'Wish you Were Here' de Pink Floyd o 'Seconds Out' de Genesis. En definitiva, i excepció feta de la música de consum (l'única "música dolenta", que ha existit a totes les èpoques però s'ha accentuat amb l'adveniment de la tirania de la imatge), tota la bona música és culta i popular a la vegada: la música popular és culta en tant que pertany al poble i reflecteix la seva cultura, i la música culta és popular en tant que qualsevol persona és capaç de gaudir-ne, perquè conté, en els seus principis estructurals, els harmònics inherents a la pròpia naturalesa del so. I per bé que, a través d'un elucubrat procés científic, n'hagi desenvolupat el sistema tonal dimanant fins a límits inversemblants, no per això el resultat ha d'ésser privatiu d'una minoria d'experts. Si la sinergia entre una i altra músiques era un fet normal en èpoques passades, el divorci es va produir d'ençà del segrest de la música de concert a mans de les classes privilegiades i el seu consegüent encasellament com a producte elitista. La gran revolució musical dels segles XX-XXI ha comportat la reparació d'un greu anacronisme i ha permès "retornar al poble d'allò que és del poble", perquè l'ascendent humil de la gran majoria de creadors dóna fe de l'accessibilitat d'allò que han creat per a que en gaudeixin tots els éssers humans sense distinció.

Aquest és el relleu definitiu de la "vella guàrdia" i l'ascens vertiginós dels nous heralds, el canvi de paradigma que encimbellà ciutadans normals i corrents fins als altars de la glòria. És l'ascens d'un noi de Santpedor que es diu Pep Guardiola, intel·ligent, culte i sensible, que ha creat un model esportiu admirat mundialment que exemplifica la possibilitat de compaginar competitivitat i cooperació; és l'ascens d'un cuiner de l'Hospitalet, Ferran Adrià, que amb prou feines se sap treure les paraules de la boca però és capaç de crear les delícies més exquisides per als paladars de bocabadats comensals d'arreu del món; és l'ascens, en els nostres àmbits més immediats, de tot un conjunt de professionals amb un nou perfil -menys estirat, menys afectat, més proper- als càrrecs de responsabilitat. Tots ells, des de llurs esferes, estan creant comunitat i aportant elements decisius per a sortir de l'atzucac a què ha portat una crisi que ho és, sobretot, de valors i el seu ascens comporta també l'ascens de tots aquells que van creixent sota el seu mestratge, que en recullen el missatge sense servilisme ni amb l'obcecament fanatisme del culte incondicional al líder.

El Barça té en el seu "planter" la llavor que alimentarà un club de futbol que ja comença a capgirar els plantejaments d'aquest esport i a crear models equivalents arreu del món. Els nois de 'La Masia' conformen un conjunt heterogeni on conviuen diferents nacionalitats, així com estatus socials molt diversos; la seva tasca implica, doncs, un veritable procés d'educació intercultural. Però aquest club és també plataforma per a la projecció d'alguns nois que difícilment podrien excel·lir en altres professions, i aquí hom pot parlar d'un veritable procés d'inserciò. És sorprenent constatar l'ascens gradual d'un home com Andrés Iniesta, personatge "anti-mediàtic" per excel·lència, anys enrere tímid i apocat, aventurant-se dia a dia en els dominis del món de la comunicació, enregistrant espots publicitaris, escrivint llibres o compareixent amb soltesa públicament per a prendre partit a favor de causes humanitàries. De forma similar, tota la constel·lació de joves promeses que ha envoltat Ferran Adrià en la seva aventura de Cala Montjoi ha coadjuvat a la divulgació de la seva saviesa culinària, talment com un apostolat; el resultat hom el troba en la creació de la Fundació El Bullí o en la decisiva intervenció del cuiner, al costat del cardiòleg Valentí Fuster, en la creació de la Fundació Alícia (més enllà del gaudi del paladar, la cuina al servei de la salut). Una i altra exemplifiquen l'arribada de la cuina comunitària, a l'abast de tothom, i són la contrapartida al món selectiu del restaurant de la Costa Brava. Qualsevol que contempli una foto del Barça o del Bullí, amb els seus *staff* corresponents, o en vegi un reportatge per televisió, s'adonarà del rostre de felicitat de tots i cadascun dels qui en formen part, tots ells amb el seu talent ben reconegut, en franca convivència, sense que ningú faci ombra a ningú: és la felicitat que aporta la consciència de pertànyer a una veritable comunitat.

Aquest canvi en el món de l'art i la gestió de l'esport i la cultura comportarà també canvis substancials en la política convencional, ferida greument per les corrupteles i desprestigiada per les constants, insidioses i desagradables bregues entre partits. En això, l'ascens d'un home com Obama al primer pla de la política mundial n'és un dels símptomes principals; i encara que l'afroamericà no pugui reeixir del tot en la seva quasi impossible comesa, tot això ja no té volta enrere: en el transcurs ondulant de la història, a cada període de caiguda n'hi segueix un altre d'ascens en què les cotes són substancialment més altes que les anteriors. Aquesta és l'esperança que un nou món és possible, que el bé s'imposa per damunt del mal i que la vida, per bé que difícil i molt sovint atziaga en el devenir de cada dia, és una experiència incomparable i meravellosa.

A Ribemúsica també s'està vivint aquest moment d'ascens, tant de la pròpia institució com d'aquells que fan possible la seva odissea en el dia a dia del microcosmos local. En l'aventura "ribermusical" hi ha un personatge que podria representar un "Dudamel" en petit: Josep Maria Aragay, un educador social que tot seguit a presentar-se a la Fundació com a cappare d'un moviment, 'Emisle', que pretenia desenvolupar un projecte per a la inserció laboral dels músics de carrer, va començar transportant cadires en un cicle interdisciplinari, 'Picasso i Barcelona' (organitzat per Ribemúsica al museu del carrer Montcada, veí privilegiat de la Fundació). L'ascens d'Aragay des de la seva època de camàlic l'ha portat a liderar el Projecte Socioeducatiu de Ribemúsica, tasca que ha compaginat amb la coordinació dels concerts 'Infants i Patrimoni', dins de les Festes de Santa Eulàlia, i del Festival de Tardor com a regidor en cap. Actualment, Josep Maria Aragay és un dels principals actius de la Fundació i una de les seves cares més visibles. La seva enorme capacitat de treball i un entusiasme desbordant, que el fa invulnerable al desànim, l'han portat a pujar des de l'esglaó més baix fins a la participació, com a conferenciant, a congressos, ponències i *masterclasses* en universitats i institucions docents, així com articulista en algunes publicacions; al mateix temps, es va afermant com a personatge mediàtic als mitjans audiovisuals catalans. Home sensible, ell mateix confessa en el documental 'Basquet Beat' que la seva adolescència fou tocada per la fatalitat, en haver de romandre un any reclòs en un sanatori per causa de trastorns psicològics (inherents, aquests, no tant a cap mancança congènita sinó a les dificultats de tota ànima noble per a afrontar les inclemències d'un món cruel). Avui, Josep Maria Aragay pot afirmar que aquesta ocupació l'ha salvat d'una deriva molt probable, però, al seu torn, la seva tasca està salvant molts altres nois que, sota el seu mestratge i a través dels projectes 'Ve-Ri-No-Tek' i 'Basquet Beat', van engrandint les files de les activitats socioeducatives de Ribemúsica, que els ajuden a sortir de derives molt més perilloses.

És en termes de "salvació" que Simon Rattle glossa la tasca d'Abreu a Veneçuela, convençut que, altrament, molts d'aquests milers de joves, rescatats en bona part de la pobresa, passarien a engrandir la llista d'afiliats a la drogoaddicció, la prostitució o la delinqüència. Aquesta és també la realitat en els dos projectes suara esmentats de Ribemúsica, no així en els tallers Tantarantan! i en la Riborquestra, que es nodreixen amb una equilibrada mescla d'infants escolaritzats, procedents de diverses cultures i estatus, dins d'una tendència al de baix poder adquisitiu. Però més enllà de l'evidència que Veneçuela i Catalunya tenen realitats ben diverses (bàsicament per uns índexs d'immigració diametralment diferents), el discurs de Ribemúsica no s'articula mai en termes d'"integració" sinó d'interrelació entre cultures, entenent la convivència en pla d'igualtat, de forma que l'estereotip paternalista, hereu de l'època de les colònies, va donant pas a una actitud veritablement equànime. Tanmateix, i en una visió amplíssima, Ribemúsica corrobora amb el seu projecte el principi universal de "salvació" a través de proverbis com "tots som immigrants", o "tots, en una mesura o altra, som discapacitats, i ningú no pot eludir la càrrega que li comporta la seva humana condició ni vantar-se de primacia pel fet de posseir més salut o més riquesa material" (i en aquesta asseveració val la pena recordar la 'Pentalogia del Nou Món' quan, en termes de metàfora, es refereix al gènere humà i el seu desemparament congènit com "l'antiga nissaga dels fills d'Adam").

La cita bíblica dóna peu a interpretar moviments com el d'Abreu a nivell de veritable apostolat. Efectivament: tot i en el marc d'un manifest laïcisme, hom pot trobar en el seu sistema d'orquestres certa similitud amb un moviment d'església com el dels 'Pueri Cantores', per bé que en aquest cas no és tant la inserció o reinserció dels col·lectius beneficiaris (en general d'adscripció benestant) com la seva fidelització als principis de la fe cristiana, i en particular de la doctrina catòlica, allò que va moure l'església a instituir el 1947 aquest moviment, que en la seva forma embrionària ja havia començat a França el 1907. En tot cas, serà la seva expansió als països de l'anomenat "tercer món", dins de la tasca evangelitzadora de l'església, allò que li conferirà el seu caràcter inseridor. Doncs potser el 'Sistema' d'Abreu sigui la punta de llança d'una possible resposta "parareligiosa" a l'agnòstic Vargas Llosa, que glossava en termes encomiàstics la recent visita del papa a Espanya, al·ludint a la necessitat, encara, d'aferrar-se als dogmes de fe mentre deplorava el trist paper d'entreteniment que s'autoassigna la cultura. Però a tot això, per a Ribemúsica ja fa temps que les arts i la cultura són l'única forma de donar resposta als grans problemes existencials de l'ésser humà; no en va, Raimon Panikkar parla de salvació quan, en la seva encesa dedicatòria a Ribemúsica, es refereix a la tasca de la Fundació en aquests termes: "L'Art ha de salvar el món. Però qui salvarà l'artista? Ribemúsica es una esperança".

Aragay, que a la seva condició d'educador hi suma la de musicoterapeuta, ha desenvolupat també una faceta com a multiinstrumentista, practicant de cant harmònic i artista plàstic. En participar com a codirector a cada un dels tallers socioeducatius, la seva sensibilitat s'ha anat afinant més i més fins a xuclar, com una esponja, un gran cabal de coneixements que l'ha permès emancipar-se com a un professor més. Ell és el braç dret de cada un dels educadors musicals que es responsabilitzen de les activitats: Aziz Khodari, Riadd Bacchus (simptomàtic aplec de noms forans -Marroc, ells impartint les classes en català i participant nou país), i ell mateix ha desenvolupat el 'Basquet irradia amb força als mitjans del nostre país, tot seguit documental finançat per la Unió Europea. Per la seva singularitat i per uns propòsits pedagògics que pretenen aliar la música i l'esport, Basquet Beat ha estat considerat un projecte pioner a nivell mundial (n'hi ha poquíssims exemples arreu del món), i aquesta consideració s'escau just en els moments del possible ascens de Ribemúsica en l'esfera internacional. Estem parlant sobre el "millor cuiner del món", sobre el "millor club del món", però tanmateix, els tòpics no impressionen tant la Fundació com la convicció que cada persona amaga, al seu dedins, un món veritable, que "cada persona és un món", i és en el convenciment que cal desvetllar el potencial que hi ha latent a tots i cadascú dels qui integren la seva comunitat (representants, al seu torn, de tota la resta) on rau la grandesa de la seva missió.

Doncs si la feina de Ribermúsica pot algun dia transcendir a gran escala serà gràcies al seu arrelament a dins del petit àmbit territorial que conforma el seu radi d'acció, una veritable "comunitat musical", formada pels participants directes en les activitats socioeducatives (els infants i joves i llurs famílies) més els participants, també directes, en les activitats artísticoculturals (les persones, espais i estaments implicats en el Festival de Tardor). Però sobretot, i més encara, serà l'arrelament a dins de tots i cadascun dels qui, des de les seves respectives esferes, estan maldant dia a dia per a fer-la créixer allò que li atorgarà veritable transcendència; i aquí és just destacar els recents fitxatges: Marta Biosca com a educadora de suport a la coordinació del Projecte Socioeducatiu, Guillermo Krauel com a Cap de Comunicació i el pedagog Jordi Virgili a la Gerència, tots ells fent costat a la feina de la direcció general. Al costat d'ells, Dagmar Lüderitz és, juntament amb el director i Aragay, l'única supervivent de l'època en què Stephanie Margaret Paff, substituïda de forma intermitent per Laura Herrero i Pilar Vallès, va recollir, el 2007, l'herència d'Angèlica Sánchez, incorporada el 2001, tot just constituïda la Fundació, que recollia al seu torn el relleu d'Elisenda Marcé, que fou qui va gestionar amb seny i cura el difícil salt des de l'antiga associació. Una bona part suma a la seva capacitat de gestió una vena artística notable i una creativitat que es manifesta en diversos aspectes de les arts musicals, escènico-literàries o plàstiques; però en la seva totalitat, i ultra la categoria de simples "consumidors", cap d'ells no resta indiferent al poder de les arts i la cultura com a força motriu que impulsa l'existència més enllà dels seus propis límits.

Valgui aquest panegíric per a justificar la relació entre el projecte i els seus executors, entenent que és la suma de voluntats allò que li confereix la seva dimensió d'ens viu. Quan, realment, un projecte depassa els límits del temps i de l'espai s'estableix una interacció entre el principi -l'entelèquia- i la seva correspondència real, de forma que s'esvaeix tota frontera: hom no sap ben bé "qui és que fa a qui", si ells "fan" el projecte o el projecte (que els seus executors veuen prefigurats) "els fa" a ells. En aquest esvaïment és determinant la retroalimentació constant entre objecte i subjecte, però, sobretot, l'abstracció de la realitat i la consciència d'existir en una sola dimensió ("el futur és present, i el passat... futur"). La relació entre l'home i les realitzacions tangibles de la seva capacitat creadora (a les quals atribueix vida pròpia), és equivalent a la seva relació amb Déu, concepte que, en essència, representa un desdoblament del seu propi jo, de forma que la mateixa idea esdevé marc d'orientació i projecció del seu anhel d'elevació i transcendència (tal com destaca Fromm en el seu petit gran llibre 'L'art d'estimar'). El punt d'equilibri s'estableix quan hom és capaç de juxtaposar la idea que és Déu qui ha fet l'home, que preval per a un creient dogmàtic, i la d'un agnòstic, que, per contra, es mantindrà ferm en que és el propi home qui ha fet Déu.

En això val la pena recordar el gran Joan Miró quan reconeixia en els objectes que pintava una vida "inorgànica" equivalent a la dels éssers vius, i aquesta insòlita visió (fruit de l'aguda observació d'un geni no exempta, tanmateix, d'una part de raó que qualsevol pot compartir) es podria entendre com un principi de deïficació. En el seu origen més remot, les religions tenen com a substrat fonamental l'atribució que l'home primitiu fa de poders als astres, elements aliens al seu hàbitat (allò més llunyà que hi ha a l'abast de la seva percepció), que pel seu misteri considera determinants en la seva vida i el seu destí. Més endavant, aquests poders són extrapolats als fenòmens naturals del seu propi planeta (el llamp, el tro, el vent, la pluja, el foc...), després als accidents naturals (muntanyes, boscos, rius, mars...) i en una fase final, a determinats animals, que són encimbellats fins a la condició de "sagrats". En aquesta evolució des d'allò més llunyà fins allò més proper, l'imaginari col·lectiu ha anat bastint aquest politeisme polimorf, al qual finalment s'hi han sumat les encarnacions del propi ésser humà, que al costat dels animals sacralitzats han compartit aquest olimp en una excèntrica coexistència. En un estadi avançat del pensament, aquest politeisme, màxim exponent de les religions paganes i ensenya dels seus principis de màgia i superheria, donarà pas a un monoteisme de caràcter redemptor, il·luminat pels pares espirituals, que el plasmaran en els seus testaments escrits en forma de meditacions, preceptes i dogmes.

Tanmateix, i per bé que la màgia s'hagi vist superada pel misticisme, que ha indagat al sí de la pròpia consciència i al bell mig de l'ànima humana, la religió no s'ha pogut sostreure de la dependència als antics esquemes ni ha vist acomplerts els principis d'universalitat que preconitza (el "religare" l'ésser humà amb una dimensió superior), i en aquesta impossibilitat hi ha jugat sobretot el fet d'haver de conjugar-se en plural. En general, les religions del món d'avui (dividides en cinc grans blocs) conformen una "suma de monoteismes" (eufemisme per no dir un politeisme global) de difícil conjunció i es veuen embarcades en disquisicions similars a les dels partits polítics sobre qui es disputa l'hegemonia. A manca de trobar una força unificadora, totes elles necessiten encara la figura del propi home, ja sigui d'un Déu que s'hi encarna, ja sigui d'aquest ens sobrenatural que recull les seves atribucions i és representat en forma humana. A Occident, la sovintejada connivència de l'església amb el poder ha perpetuat la idea de Déu com a jutge suprem que atorga premi o càstig depenent de l'actitud de l'home en aquesta terra; invariablement, però, totes elles necessiten reforçar el seu missatge a través de la promesa d'una "altra vida", que consoli els seus fidels d'aquesta tant sovint atziaga que viuen aquí a la terra.

Igual que Miró, també nosaltres atribuïm inconscientment vida pròpia a les màquines, objectes inanimats construïts per la mà de l'home, en veure un avió travessant el cel, un vaixell salpant el mar o un vehicle circulant pel carrer. En cada cas, el pilot viu amb la màquina una simbiosi similar a la d'un genet amb el seu cavall o la del conductor d'un trineu amb els seus gossos; és també la sensació que experimentem passejant a lloms d'una bicicleta, sentint que compartim, a parts iguals, l'aventura del viatge amb la nostra amiga. A ulls de l'home primitiu aquesta relació seria equivalent a la dels seus avantpassats amb els elements naturals, en veure-hi un poder màgic que el supera. Allò més alarmant, però, és el grau de primitivisme que a nivell d'espiritualitat i pensament ha comportat la nostra època, aquest "imperi de l'efimer" que, si bé es vanta d'haver superat la idea de Déu amb el seu poder tecnològic, ha creat un nou paganisme, amb tota la iconografia de nous ídols (personatges de l'espectacle, l'esport o la política) compartint l'olimp, en indecorosa promiscuïtat, amb les màquines (que han suplantat els animals) i amb les deïficacions de l'opulència, la fama o el poder.

Tanmateix, aquest imperi, que presenta una sorprenent similitud amb el de l'antiga Roma, està vivint, com aquell, la seva caiguda i descomposició, i això s'escau en el context d'una crisi de dimensions colossals que posa en entredit tot un model que ha esdevingut caduc i capgira per complet les velles estructures, mentre resta atent a l'arribada d'un nou paradigma. I tant se val que l'imperi contraataqui ampliant els seus tentacles amb nous parcs temàtics d'evasió, banalitat i entreteniment: la sentència està dictada i aviat començarà a imposar-se un model més just i racional per la mateixa raó que, des de que el món és món, el bé s'ha imposat per damunt del mal. De la "crema" que acompanyarà el gran marasme només en sortiran indemnes aquells que hagin estat capaços de resistir els vells cants de sirena (que encara ens interpel·len a seguir el ramat) per a indagar en el sí de la pròpia consciència a través de la pràctica del pensament edificant. Qui no hagi superat el reciclatge, en no saber aprofitar l'oportunitat que li brinden aquests anys (i aquí rau la part positiva i alliçonadora de la crisi, de totes les crisis!), seguirà restant esclau de nous dictats i noves servituds, per bé que, en sortir de l'atzucac, els nous dictadors seran una mica menys abjectes, i les cotes de millora resultants, substancialment més altes que les d'èpoques precedents.

Però per damunt d'estratègies i negociacions, que els governants hauran d'esmerçar en la resolució d'uns moments tan extremadament complicats, aquesta comesa ha de partir sobretot de la societat civil, la gran executora dels canvis profunds en les èpoques de major conflicte al llarg de la història. De la necessitat d'estrenyar els lligams entre els qui, des de dalt, administren i els qui, per dessota, fan la feina més dura en parla amb claredat el llançament, per part de la Generalitat de Catalunya, del 'Pla Nacional de Valors', que vol comptar amb la participació explícita de tots els estaments de la societat civil catalana. Aquesta aposta parteix de la certesa d'actuar en corresponsabilitat amb l'evidència que la crisi del sistema és, realment i per damunt de tot, una autèntica crisi de valors, i posa de manifest la necessitat de recuperar, per part de la classe política, la confiança de la ciutadania, malmesa per corruptes constants i per la prepotència d'uns quants que han fet mal ús de les seves atribucions. Les concordances entre els postulats d'aquest pla i els de Ribermúsica són extraordinàries, i això verifica el bon camí que ha empès la Fundació com a resultat de la llavor sembrada al llarg dels primers anys.

En el nou escenari que s'obrirà tot seguit a la remuntada (que serà llarga i penosa), hom no podrà obviar el gran paper de la Cultura com a màxim agent en la recomposició del sistema malmès; i així com no hi haurà dubtes sobre l'anacronisme d'una divisió, la que encara persisteix entre l'àmbit cultural i l'àmbit social (que li assigna, només, la funció de lleure elevat o matèria privativa d'uns pocs iniciats), també la pròpia Cultura (que té la seva arrel etimològica en el verb 'cultivar', conrear) haurà de situar-se en una tessitura superior i reivindicar molt més a fons el seu paper com a gran aglutinadora de les arts i les ciències (del coneixement, en definitiva). En això, només aquella indagació al sí de la pròpia consciència individual a través del pensament edificant és el que permetrà començar de bell nou, sense els condicionaments del passat, que llasten la llibertat individual i la independència de criteri: ens trobarem a l'inici d'un nou paradigma i caldrà esborrar tota petja de negativisme, tota forma de comparació amb uns models que hauran perdut la seva validesa. Serà sobretot a través de la meditació que permet atènyer "la ment en blanc" (i aquí valdrà la pena tenir com a manual de capçalera el petit gran llibre 'L'alliberament del passat' de Krishnamurti) que hom evitarà de caure en els mateixos errors que han portat a l'atzucac que viu avui la humanitat (i "borrón y cuenta nueva"!).

Aquesta pot ser l'antesala d'un nou Renaixement (posterior a una "edat mitja" de l'era moderna, el segle XX, que ha estat una de les èpoques més devastadores de la història), en què l'home, no alienat, tornarà a situar-se com a centre de l'univers i veritable artífex del seu propi destí; i al bell mig d'ell mateix, la seva capacitat per a aprofundir en els seus valors intrínsecs a través de l'autoconeixement. Aquest exercici d'introspecció, personal i intransferible, caldrà després compartir-lo amb la resta, en un segon exercici de retrobament entre un mateix i la col·lectivitat, esdevinguda comunitat ("col·lectivitat": aplegament d'individus anònims, sense necessàriament un lligam comú; "comunitat": suma d'individualitats -que no d'individualismes- amb un objectiu comú i amb l'empatia necessària per a caminar en "comunió" envers l'interès col·lectiu). Serà doncs en el conreu del seu propi potencial que l'home s'aferrarà com a ens eminentment social i sociable, i la suma de voluntats individuals és el que haurà de permetre confegir una nova societat.

Per dessota la cultura -àpex suprem- i a l'empara dels dos blocs fonamentals (les arts i les ciències) s'haurien de situar tots els altres àmbits del coneixement, aplegats en harmònica conjunció fins a conformar una exuberant transversalitat; el rigor i la profunditat de pensament, inherents a la gran tradició humanística (bandejada per expeditives i en excés pragmàtiques noves formes de procedir en la societat de la premsa) haurien de revaloritzar-se com els elements més essencials per a restituir la cohesió al coneixement disgregat i haurien de conjurar dos mals endèmics, l'egocentrisme i la vanitat, que s'han congriat per a disgregar una ciutadania que, al seu torn, és també testimoni de la disgregació dels seus representants, embarcats en bregues constants i en irreconciliables postures partidistes al sí dels parlaments de les modernes democràcies, cada dia més qüestionades.

La caiguda de l'imperi de l'efímer haurà de donar pas a l'inici de l'"imperi de la sensibilitat", la gran assignatura pendent en una societat racionalista i mercantil, frustradora de tot índex de fantasia i d'il·lusió, i obrir el camí cap a la intel·ligència emocional, la gran clau del futur, tal com assenyalava Valentí Fuster. És en el valor de l'emoció que hom pot trobar resposta a molts dels problemes d'una societat malalta, que només en sentir proferir el mot "bellesa" s'arreglera a la defensiva, no fos cas que el perill es desencadenés igual com es desencadena amb les hostes d'Abreu, quan branden les seves "armes" amb tanta resolució. Però alliberament del passat no significa esborrament de la memòria, ans el contrari: el millor antídoto a la desmemòria (el perill de veritat!) és contemplar tot el *corpus* immens de bellesa que el talent humà ha estat capaç d'erigir: realitzacions tangibles que parlen per sí soles (car els mots són, aquí, superflus) i que tenen la seva correspondència en els grans progressos científics que han contribuït a dignificar la vida humana.

Bella apologia, aquesta, dels ideals de comunitat i humanisme, de la promesa d'un món idíl·lic o l'esperança en un futur millor... o vana candidesa d'idealistes i somiatruïtes, segons els més escèptics, que en captarien, només, la utopia, en constatar la pobresa de mig món, la constant presència de la guerra i el terror, la persistència d'una fam contumaç no massa lluny de casa nostra o una taxa d'atur escandalosa a dins la pròpia. Però des de que el món és món, també el somni i el miracle formen part del devenir de la història: si hom imagina les dificultats d'un Bach, incomprens mentre bastia un monument sonor comparable a les catedrals més excelses, o el patiment d'un Beethoven, contemplant amb ulls de cec la mudesa dels seus sons, o la lluita titànica de tants i tants solitaris creadors, científics o pensadors, brandant les seves armes per a conjurar el primitivisme, la mediocritat o la barbàrie, s'adonarà de la veracitat del vell proverbi "la fe mou muntanyes"; altrament, no és sinó un acte de fe el que, des de l'esfera individual, impulsa l'home a superar les més inversemblants dificultats en la seva pertinaç missió per a canviar un món que no li agrada.

Una fe incontrovertible, anàloga a la d'un Bach o un Beethoven, és també el que va impulsar Abreu a consumir el seu miracle. El veneçolà havia romàs tardes senceres com a espectador al Parlament del seu país, bo i menjant mandamines, abans de convertir-se en ministre, per a passar després a liderar el seu propi 'Sistema' orquestral; un sistema que fa possible la validesa d'un lema inversemblant: "la Música com a govern". I tot i que el seu espectacular triomf li haurà esborrat de la ment els mals tràngols d'aquells anys eixors, el pòsit a la memòria li deu encara evocar la impotència, "los sinsabores" del dia a dia en el seu ofici de picapedrer. La seva pertinaç missió (quasi impossible) per a "canviar el món" es tradueix en la valentia d'imposar el poder de la bellesa i el valor de la sensibilitat per a contravenir la buidor de tants i tants debats estèrils, esgrimits, molt sovint, per boca d'altres tants impostors com hi ha a cada país, que s'han vist encimbellats a l'olimp de les modernes àgores.

En la majoria dels casos, aquesta pretesa "societat del benestar" que hom propugna als fòrums parlamentaris es redueix a la perpetuació d'un sistema acomodaticí, que té com a màxima aspiració la permanència en la mitjanja i l'anquilosament en el tedi d'un hedonisme materialista, a la recerca constant de noves sensacions, fins a caure en la terrible espiral de la repetició. En aquest context hi ha molt poc espai per al pensament edificant i l'aprofundiment en els valors de l'esperit, i hom circumscriu les arts i la cultura a un element més dins d'un gran parc temàtic que no sap discernir entre el que és Cultura amb majúscules i el que és, simplement, un aspecte més del lleure (i aquí, només cal connectar el televisor per a astorar-se en veure inclòs, dins de l'apartat de "cultura", qualsevol grup de *pop music* d'aquells que necessiten reforçar el seu "missatge" amb la imatge banal o fullejar el diari per a constatar com persisteix, encara, aquell error que posa en un mateix epígraf la "cultura" i els "espectacles"). És en aquest context on la política es veu incapaç de fer front als conflictes que genera la seva pròpia contradicció: d'una banda, representa el poble que legítimament l'ha fet dipositària de la seva confiança; de l'altra, resta subjugada pels dictats del gran poder financer (que és qui realment governa des de l'ombra) i es veu impel·lida a alimentar un *star system* diabòlic, que basa la seva supervivència en un consumisme irreflexiu i voraç.

És també en aquest context on la parella humana està vivint els seus moments més crítics, per bé que en aparença hom sàpiga guardar les formes i dissimular el què passa "entre bastidors". Si a qualsevol latitud i en qualsevol època la parella representa el nucli essencial de la comunitat, l'individualisme exacerbat de l'infernàl sistema occidental (que es va imposant de forma inexorable en un país de l'Extrem Orient com la Xina) ha portat, en les relacions home-dona, a una simple extrapolació de rols, a un desdoblament que porta fins a l'extrem el principi de competitivitat connatural a tota actitud individualista. La incapacitat per a estimar-se a sí mateix es tradueix en la incapacitat per a donar-se i estimar l'altre si no és sota l'aberració a què al·ludeix Eric Fromm quan parla de l'"egoisme a *deux*" (que, al seu torn, s'extrapola als cercles afins com un "egoisme a *varis*", en una concatenació que va perpetuant 'ad infinitum' el tret individualista). La proverbial "guerra de sexes", tan prodigada pel cinema la novel·la o la televisió, és la marca fatídica de la parella d'avui: lluny molt sovint de cap idea d'estimació veritable, aquesta sobreviu en la provisionalitat, representació, a petita escala, de la provisionalitat d'un sistema que deambula pels camins de la incúria, bo i esperant un "rescat moral" que li restitueixi la dignitat malmesa; un rescat equivalent al que, en el pla econòmic, ha de restituir-li la dignitat perduda per una obstinada desídia.

És justament l'esgarriament pels "camins de la incúria" el *leit motiv* fonamental de la 'Pentalogia del Nou Món', l'epopeia que "s'escriu per sí sola" a través de Ribermúsic; la seva idea motriu, plasmada en el poema escènic de Santa Maria del Mar, impregna per complet el Festival de Tardor. El retrobament de l'Art i la Ciència (font del coneixement) culmina amb el seu maridatge, amb la consegüent deriva que segueix al gaudi de la unió i el seu esgarriament per aquells camins, fins que són rescatats per l'Espiritualitat (igual com féu Virgili amb el Dant de la Divina Comèdia). Més enllà de la paràbola (l'esgarriament de tot un poble -Catalunya- obnubilat per destrets d'identitat, que recull, al seu torn, l'esgarriament del gènere humà en el seu conjunt), a la Pentalogia hi trobem, subjacent, la idea de la unió entre home i dona, nucli essencial de la comunitat i portadora dels valors intrínsecs de l'individu.

Per poc que hom indagui en les claus de la música comunitària, trobarà una similitud sorprenent entre els seus principis essencials i els d'una societat ideal que, mercès a la consolidació d'aquest binomi, hagi assolit un estadi acceptable de civilització: en una orquestra cada integrant troba en l'instrument un símil de la "parella"; amb ell hi manté, molt sovint, una relació més intensa que amb la pròpia, tot i no poder eludir els moments de conflicte ("amor-odi") inherents a qualsevol tipus de relació (contrarestats, en aquest cas, per la facultat de regeneració que aporta la pròpia música). Aquesta metàfora no exclou les "noves formes" de parella, i igual que una formació orquestral d'avui aplega homes i dones de forma paritària, també les "relacions" amb l'instrument respectiu admeten aquestes noves formes (un instrumentista amb *el seu* contrabaix o *el seu* fagot; una instrumentista amb *la seva* viola o *la seva* flauta).

Aquí hi trobem un fet molt singular que hom pot observar quan estableix una analogia entre la música i l'esport (i d'això n'és un bon exemple la pràctica del Bàsquet Beat que està sistematitzant Aragay). Per bé que la dona està ascendint a totes les esferes de l'activitat humana, i així també a l'esport, en igualtat de condicions amb els representants del gènere masculí, bona part dels esports són encara terreny majoritari dels homes, per la duresa de les condicions físiques que exigeix el seu caràcter d'espectacle competitiu. En els esports amb pilota no es produeix el mateix nivell d'"aparellament" entre practicant i objecte que el que es produeix en una formació orquestral. Més enllà que l'esport representa una canalització de l'agressivitat ancestral (la "guerra" és un afer restringit als homes), que necessita ser contemplada per la gran massa d'espectadors que s'hi senten identificats, la diferència és evident: la pilota, convertida en instrument, es veu immersa en un joc poligàmic de caràcter poliàndric, sotmesa a la tirania del grup: "una de sola" per a tots, i a sobre, tractada a puntades de peu o brutalment colpejada amb les mans (i encara, per a més *inrí*, a mercè de dos equips rivals!).

Doncs el Bàsquet Beat representa, d'una banda, una forma de "pacificar" aquesta agressivitat, per la capacitat harmonitzadora de la seva pròpia condició musical, però de l'altra (i aquí rau l'excepcionalitat d'aquest model i el seu gran èxit mediàtic) permet traslladar a l'àmbit esportiu la idea de la música comunitària, en extrapolar-hi els principis bàsics de l'orquestra: a cada jugador li correspon un instrument, clara amb l'esport convencional, que no contempla aquest maridatge. aquesta pràctica híbrida des d'una òptica dual: d'un costat, representa d'entrenament per a un equip convencional, que es basa en la regularitat un esport de caràcter arítmic (i és un fet comprovat la millora en el que es pot obtenir amb aquesta disciplina); de l'altre, pot resultar una forma singular d'iniciació musical per a qualsevol grup, en considerar la pilota com un veritable instrument de percussió que permet endinsar-se en les proporcions (blanca, negra, corxera, semicorxera...). En una fase evolucionada, el Bàsquet Beat pot convertir-se en un trepidant espectacle previ als partits, per les seves possibilitats de combinar-se amb veus, amb instruments melòdics (guitarra, baix elèctric, cordes...) i amb altres instruments de percussió, però també per la possibilitat de generar espectaculars coreografies a la pista.

la pilota, diferència Hom pot entendre una forma diferent del ritme aplicada a rendiment esportiu

Per bé que en la seva accepció genèrica el ritme és consubstancial a tots els ordres de la vida (i per tant també a l'esport), hi ha pocs esports en què la música en sigui un element intrínsec (en tot cas, ho seria la "música vocal" - els càntics- que entonen els *holligans*, *hinchas* o *tifosi* en les grans competicions). D'entre ells, el tennis i el bàsquet són els que més connotacions musicals presenten, en concret de música de percussió (hom pot imaginar un partit de futbol sense so, però no pot concebre un partit de tennis o de bàsquet sense el característic so percutiu que acompanya l'espectacle). El primer es basa en la regularitat: "top - top - top - top", un *ostinato* a 'tempo' d'*adagio*, produït per la raqueta en colpejar la petita bola (la seqüència queda trencada en perdre la bola un dels jugadors i puntuar el contrari); el segon és un esport arítmic, sotmès a la brusquedat de les evolucions dels dos equips per la pista, que tenen com a fita l'encistellament de la pilota després de burlar l'equip contrari. Si en calgués cercar una banda sonora, el tennis podria admetre perfectament la música de Mozart, mentre que per al bàsquet hom podria pensar en la música de Pierre Boulez o de qualsevol dels compositors hereus de la Segona Escola de Viena, que al primer terç del segle XX van sistematitzar l'atonalisme com a nou sistema, fet que va provocar també, com a factor coadjuvant, el trencament de la regularitat rítmica.

Però allò més sorprenent és la constatació que el Bàsquet Beat no només assimila la regularitat del tennis, sinó també la seva "individualitat". Efectivament, hom pot reconèixer en l'esport "a dos" una forma de joc individual, en veure el jugador en el seu contrincant un veritable desdoblament d'ell mateix. En el seu subconscient, els jugadors viuen aquest joc com un "efecte mirall": la xarxa marca la línia divisòria entre un i altre àmbits, entre "dos móns" que han entrat en competició; dos móns simètrics que es reflecteixen, cadascun, a banda i banda. Amb el cop de la raqueta, el jugador envia la bola a l'altra banda i li és retornada amb un impuls idèntic al que ell li ha imprès; tanmateix, aquesta és una sensació molt similar a la que viuria un solitari practicant de squash davant del frontó: la paret no solament ha eliminat per complet l'altra banda de la pista, sinó que li retorna la bola de forma idèntica a com ho faria el seu contrincant.

El summum d'aquesta idea d'individualitat el trobem en el joc dels escacs, que hom podria considerar com una forma estàtica i "incruenta" del tennis. La diferència és que, si bé la xarxa s'ha esvair, s'ha creat una barrera psicològica entre els dos contrincants; un i altre s'enfronten en una pugna que a voltes s'allarga tant, que podria deixar en ridícul la durada habitual de qualsevol partit de tennis. L'extraordinària introspecció que han d'esmerçar-hi, una concentració similar a la de qualsevol director d'orquestra, atent a tots els detalls de l'"individu" que té al davant (tot el cos d'executants), fa de la preocupació per la pròpia estratègia un afer més important, fins i tot, que la preocupació per l'estratègia del contrari. Aquesta idea de desdoblament la trobem magistralment plasmada en el cèlebre film 'El setè segell' d'Ingmar Bergman: hom no pot deixar de veure en la mort (el lacònic ésser asexual que lliura una partida d'escacs amb el protagonista) un desdoblament del propi personatge, que s'anirà extrapolant als membres de la seva família i de la petita comunitat medieval on viu.

Doncs és en soledat on, paradoxalment, l'individu pot viure més intensament l'experiència de pertànyer a una comunitat, i de forma similar a com l'amant reconeix en la persona estimada la resta de persones que conformen tota la comunitat humana (si és que el seu amor respon de veritat a un acte de voluntat i no a la recerca de seguretat o a la necessitat d'omplir les pròpies llacunes), també viu la pròpia individualitat com a ferment de comunitat, perquè aquesta respondrà aleshores a una suma de voluntats individuals. I aquesta és una constatació evident per a qualsevol que hagi romàs per molt de temps en soledat sense haver esdevingut, amb això, egocèntric o misàntrop, ans al contrari, hagi viscut intensament, sense sentir-se sol, la relació amb sí mateix, amb tota la font d'autoconeixement que se'n deriva.

La “gent” de Ribermúsica viu una relació molt particular amb el Projecte, que ha arribat a esdevenir la gran icona, el tòtem que guia els seus passos i els imbueix de la seva grandesa, de la grandesa que serveix tot projecte que existeixi per ell mateix. Ell és com un ens amb vida pròpia que s’ha esdevingut com a resultat d’una suma de voluntats però que, tanmateix, està per damunt de la voluntat de tots ells; en aquest “existir”, depassa fins i tot els límits del temps i de l’espai. Ells se senten, alhora, executors del Projecte i resultat de la seva pròpia acció (de la pròpia acció del Projecte), i en aquesta interacció no saben realment si són ells els qui “fan” el Projecte o és el Projecte qui els “fa” a ells. Aquella capacitat de visionari que hom atribueix a Abreu és la condició per a capir aquest enigma, que se situa en una esfera metafísica però, tanmateix, pot ésser compartida per qualsevol que vulgui alliberar-se dels prejudicis d’una educació massa racionalista. Ultra aquella observació de Joan Miró quan parlava de la “vida pròpia” dels objectes, hi ha la resposta que Francesc Català Roca va donar a un periodista que va preguntar-li sobre l’extraordinària qualitat de les seves imatges; el fotògraf va contestar-li que ell sempre veia la “foto feta” moments abans de disparar la càmera. Doncs és en la juxtaposició dels dos paràmetres on rau la clau per a entendre la vida pròpia que té tota entelèquia, en ser principi immanent però, alhora, resultat de la suma de voluntats individuals i recollir, al seu torn, la pròpia vida d’aquells que li són deutors.

Per bé que el Bàsquet Beat ostenta actualment el favor dels mitjans, fet que s’ha materialitzat a Barcelona Televisió dins del programa ‘Connexió Barcelona’, a la Televisió de Catalunya dins del cicle ‘Actua’ del Canal 33 i al Canal Metro, copsant l’atenció de milers de vianants al llarg de quinze dies, la Riborquesta representa el catalitzador de

tot el programa socioeducatiu de Ribermúsica, per la seva capacitat de contenir totes les línies en el seu sí. En això ha estat un primer pas la creació de la peça ‘Bàsquet Beat & Riborquesta’, que Peter Bacchus ha compost expressament i que ja forma part del repertori de la formació.

També hi ha hagut temptatives amb Tantarantan! i Ve-Ri-No-Tek, que s’han materialitzat en la trobada anual dels grups de Ribermúsica dins de la Gran Festa de Tardor o en els concerts de Nadal o fi de curs. En aquest sentit, la Riborquesta és una formació atípica, que respon més a la idea de crear nous formats i encarregar obres específiques als creadors musicals que de reiterar el repertori convencional.

L’èxit del Bàsquet Beat ha portat a considerar la possibilitat de donar-li un espai dins de la programació de l’OBC [Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya] dins del programa ‘Apropa’ de l’Auditori de Barcelona, que té com a objectiu afavorir la creació de noves formes d’acostament de la vida musical a la ciutadania. En aquest cas, com en molts d’altres, Ribermúsica pot la possibilitat d’actuar com a “projecte frontissa” que esdevingui dels estaments musicals oficials. Fou a l’Auditori on va entre José Antonio Abreu i el director de Ribermúsica, tot seguit Dudamel i la Orquestra Sinfónica Simón Bolívar van oferir-li el que van ser-ne testimonis, que omplien a vessar la Sala Pau incomparable la participació activa en un concert de la formació les millors orquestres mundials. Tot seguit a la interpretació de la Simfonia Alpina de Richard Strauss, i durant la seqüència de *bisos* (que es va allargar per més de vint minuts), tota la audiència era, dempeus, un clam unànime, similar al clam col·lectiu de qualsevol final de ‘Champions’. Si el Barça té sempre la “possessió de la pilota”, la Simón Bolívar i el seu capità estan “posseïts per la música”!!!; i aquest és un fet comprovat en qualsevol formació que aplegui grans instrumentistes: la música “els fa a ells” en la mateixa mesura que “ells fan la música”.

En el post concert, Abreu va reiterar a Joan Puigdemívol la seva invitació personal a viatjar a Veneçuela per a conèixer en directe el ‘Sistema’, sino empear. L’antecedent d’aquesta reconeixent en Ribermúsica la seva tanmateix, s’identifica de ple amb els un Gustavo Dudamel exhaust però disponibilitat per a participar a la l intenció d’organitzar a Barcelona.

la col·laboració de Rothschild, el Ministerio de Cultura i la Fundació “la Caixa”, considerant la possibilitat que el jove mestre sojornés a Barcelona per cinc dies, fet que portava implícit la celebració d’una *masterclass* amb la Riborquesta, però el canvi de plans en el calendari ha obligat a posposar-la per a més endavant.

Ara, en l’etapa que s’obre amb el segon trimestre del 2012, un període en què el Patronat de la Fundació ha decidit cancel·lar les activitats per la incertesa en la situació econòmica i la crisi institucional que se’n deriva, és moment de repensar estratègies i redissenar el futur, que passa necessàriament per una aliança en ferm amb l’Ajuntament de Barcelona. La possibilitat de signar un conveni amb el nou Centre Cultural del Born, a fi d’aportar-li la seva experiència i el gran arrelament al barri, alhora que fer-ho amb l’Escola Superior de Música de Catalunya, que hi tindrà una participació activa, pot afavorir finalment la creació l’EMIC com a centre de música i arts del Districte de Ciutat Vella, en un amplíssim territori erm de centres musicals que s’estén, a la dreta del districte, fins a la Barceloneta. En aquesta conjuntura s’ha posat damunt la taula l’opció de gestionar un equipament com l’Hivernacle de la Ciutadella, en procés de decadència de fa anys, que pot resultar un dels més òptims espais per a acollir les activitats del Projecte Socioeducatiu, i aquí és obligat també pensar en una aliança amb l’Escola de Música del Palau, ubicada al mateix nord del territori. Per la claredat del seu disseny i els seus plantejament interculturals i interdisciplinaris, l’EMIC és la gran abanderada del “Sistema Ribermúsica”, del qual la Riborquesta n’és emblema.

ARTICLE A LA VANGUARDIA (NADAL 2010)

ELS INICIS DE LA RIBORQUESTRA SÓN OBJECTE D'UN ARTICLE DE JOSEP PLAYÀ A LA VANGUARDIA: UN BON REGAL DE NADAL PER ALS LECTORS I PER A TOTA LA "FAMÍLIA RIBERMÚSICA"

38 LA VANGUARDIA

TENDENCIES

25-26 DICIEMBRE 2010

Alba (izquierda), Max (en el centro, en segundo plano) y Escarlette ensayan con el violín

La Riborquesta, un proyecto de integración social a través de la música

Más allá de la batuta

JOSEP PLAYÀ MASET
Barcelona

Son niños que tienen entre 7 y 18 años, distintos orígenes económicos, distintas nacionalidades y niveles musicales desiguales, pero se juntan a las órdenes de una batuta y forman una orquesta. Parece imposible pero es verdad. Es la Riborquesta, un proyecto aún en germen, que deslumbra nada más empezar a andar. Es uno de los proyectos estrella de la Fundació Ribermúsica de Barcelona y, además, se ha asegurado su financiación gracias a un convenio de colaboración con la Fundación Ariane de Rothschild, de Madrid.

Olivia es una niña del barrio del Paral·lel, de 6 años, que empezó a tocar la darbuka -un instrumento de viento- y le gustó. Una amiga de su madre le dijo entonces que en el barrio de la Ribera daban clases gratuitas de música y además le facilitaban el instrumento. Y aquí está hoy Olivia, en el centro cívico de la calle Sant Pere més Baix, participando en la clase de violonchelo bajo la atenta mirada de su madre. Josep Maria Aragay, coordinador del área social, explica la filosofía del subyace en esa orquesta y en otros proyectos de la fundación: "Hacemos música comunitaria, es decir,

utilizamos la música para desarrollar actitudes personales pero también para relacionarse con el barrio". Por eso, las clases se celebran en un *casal d'avis*, en un centro de jóvenes o en el centro cívico. Y por eso mismo, son gratuitas, se puede hacer la inscripción sin ningún papeleo e, incluso, se les ofrece a los alumnos el instrumento y se lo pueden llevar a casa.

La práctica instrumental de Riborquesta se limita de momento a los 40 niños que tocan instrumen-

Esta orquesta es el primer paso para crear la EMIC, la Escola de Música per a la Interrelació Cultural

tos de cuerda: 20 de violín, 10 de viola y 10 de violonchelo. Hacen una hora semanal de instrumento y luego se reúnen otra hora, todos juntos, formando orquesta. "Nos saltamos el solfeo, las horas de partituras, de canto y aprendemos violín con el grupo y con la orquesta. Las clases en grupo permiten avanzar mucho", resume Aragay. Para que ese modelo funcione, hay un músico y un educador social en ca-

da grupo y cuando se juntan se suma el director de orquesta. Habiba, de 13 años, y Escarlette, de 8, se acercan al fotógrafo con una sonrisa en los labios. Aprenden música sin dejar de jugar, pero cuando toman el violín se ponen serias.

Joan Puigellí, director de la Fundació Ribermúsica, defiende el modelo de música comunitaria difundido por el venezolano José Antonio Abreu, impulsor de la Fundación del Estado para el Sistema Nacional de Orquestas Infantiles y Juveniles, una red de orquestas y coros infantiles y juveniles que involucra cerca de 250 mil jóvenes músicos, y que utiliza la educación musical para la integración social y la solidaridad. En el 2008, Abreu recibió el premio Príncipe de Asturias de las Artes. Pero hay otras experiencias en Brasil, Nicaragua, Gran Bretaña, Irlanda... Y también en Catalunya con l'Escola de Música de l'Hospitalet o el Centre Xamfrà del Raval. "Aquí debemos crear un modelo propio, tenemos detrás la tarea desarrollada por Anselm Clavé, Lluís Millet, Pau Casals o Oriol Martorell", añade.

Esta orquesta es el primer paso para la creación de la futura EMIC, la Escola de Música per a la Interrelació Cultural, que la fundación ha diseñado y en el que colaboran entidades de Ciutat Vella.

Jordi Graupera

Irracionalidades

Cuando esta misma tarde esté golpeando un tronco con un palo, estaré mostrando a mis sobrinos el punto exacto sobre el que pivotan la mayoría de malentendidos que van a sufrir en sus vidas. Habré estado toda la mañana comportándome como si el tronco fuera un ser capaz de convertir caprichos y necesidades en objetos reales, a partir de frutas y sobras menores. Sería un electrodoméstico si no fuera por la liturgia: hablo de él, me muestro nervioso, expectante, y le confiero una voluntad libre, capaz de decidir qué premio merezco ahora que termina el año.

Lo primero que les estaré diciendo es que no es para nada extraño tratar a un tronco como si fuera humano. No por ecologismo, al fin y al cabo el tronco es claramente un trozo de un árbol muerto. Sin o porque el objeto tiene interioridad (inteligencia, voluntad, memoria), y eso demuestra que toda interioridad se da al margen del aspecto. Sin embargo, a la vez, les estaré diciendo que uno es esclavo de ese aspecto, mudo y estático en el caso del tronco. Las divisiones alma/cuerpo, forma/materia, voluntad/determinismo, que atraviesan toda nuestra cultura, están presentes en mi gesto. La fuente de la metafísica occidental descansa en los ojos convencidos y en el calor histórico de mejillas de mis sobrinos ante mi seriedad. Tanto da que el origen de la tradición sea anterior o posterior a la elaboración de las conceptualizaciones filosóficas. O que los adultos las tengan presentes. La manera como justificamos el mito ante los niños explica lo que entendemos por algo razonable, que sea creíble a su edad. Así, la manera como comprenderán el mundo incluirá todas estas justificaciones.

Y bien: cuando crezcan, y descubran la irracionalidad de la mayoría de gestos que hacemos estos días, verán que mi gesto se-
La fuerza que reúne a la familia, si lo hace, es una fuerza irracional

ñala la intimidad. La versión de la canción que cantamos al golpear el tronco (o la interpretación del pesebre, o los adornos de película, o los detalles de la historia del Santa Claus, o de los tres Reyes de Oriente), o la ausencia de toda celebración, marcará la frontera familiar. Dentro, detrás de los regalos y la mentira piadosa, se descubrirán las relaciones de poder y la imperfección del afecto; esto es, las leyes que gobiernan la familia. Fuera, las leyes que gobiernan a todos tendrán la misma apariencia, y residirán también sobre mitos, justificados (algo) más sofisticadamente. La fuerza que reúne a la familia, si lo hace, es una fuerza irracional. Precisamente porque en muchos casos es fingida, como finjo cuando golpeo el tronco, sabemos que muchas de las razones que usamos en público son también complejas ficciones, que sirven para defender algo que no entendemos. Así que para comprenderse, las razones solas suelen llevar a malentendidos. En el corazón del malentendido está creer que sólo lo de casa vale, tanto como que las razones no tienen familia. Mi gesto irracional de hoy será su razón de mañana.

PERE-ANDREU JARIOT FA UN DETALLAT REPORTATGE DE LA RIBORQUESTRA PER A LA REVISTA MUSICAL CATALANA, QUE HA COBERT AMB ASSIDUITAT LES ACTIVITATS DE LA FUNDACIÓ

PANORAMA

La Riborquestra

L'últim projecte social de Ribermúsica

La Fundació Ribermúsica desenvolupa actualment cinc projectes socials que impliquen uns 150 nois i noies, tots ells del barri de la Ribera de Barcelona.

per PERE-ANDREU JARIOT

Després de la posada en marxa d'activitats extracurriculars i tallers de percussió, van créixer en la necessitat d'acostar-se al món dels instruments característics de la música clàssica, i per això van impulsar aquest nou projecte.

Abans de posar en marxa la Riborquestra, es va fer un estudi per saber quin tipus de projectes d'aquest estil hi havia a casa nostra i també a fora, especialment el que es feia al Sistema d'Orquestres Infants i Juvenils impulsat per José Antonio Abreu. Joan Puigdollívol, el director de Ribermúsica, debia dir, però, que el seu projecte no és una còpia del que es fa a Venècia, perquè "les còpies sempre són dolentes". Per a ells, aquesta iniciativa vol ser el primer pas per a la creació en un futur de l'EMIC, l'Escola de Música per a la Interrelació Cultural.

La Riborquestra la formen nens i nenes d'edats compreses entre els set i els divuit anys. El coordinador del projecte, Josep Maria Aragay, ens recorda que és una orquestra oberta a tothom: "Volem treballar per a tota la gent del barri. Això vol dir, ciutats mitjanes catalanes, famílies llatines que porten més anys aquí i estan totalment establertes al barri, novvinguts, nois joves sense pares ni mares que estan en un centre de treball". Els diversos lllocs d'ensaiig, tant dels grups com de l'orquestra, són equipaments del barri. "És una manera de fer comunitat, de fer xarxa i arribar a la població des dels marços espais que ells utilitzen. D'aquesta manera es creen noves sinèrgies espectaculars", explica Aragay.

Primer es va crear l'aula de violí, que va començar a treballar el curs passat. Aquest any, gràcies al suport de la Fundació Rothschild de Madrid i altres començats amb l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, també han engegat grups de violoncs i violoncelles. Actualment, la Riborquestra es integra

per 40 participants (20 violins, 10 violoncs i 10 violoncelles), que treballen una hora setmanal amb els instruments de la seva corda i una altra hora conjuntament a l'orquestra. Els nens no s'entrenen musicalment tocant directament l'instrument i l'aprenentatge musical anirà venint progressivament.

José María Aragay recorda que "la música té unes repercussions a tots nivells: emocional, físic, psicològic. Treballen el silenci, la puntualitat, el compromís amb nosaltres i amb els altres. Té unes repercussions en el nivell global de la persona". En totes les sessions, hi participa un educador social. La seva funció és coordinar el taller, relacionar-se i pregar l'atenció en la relació amb els pares i amb les famílies. Mentre els professors treballen la música, l'educador mira d'interrelacionar els nens entre si. Que ningú no es rigui de ningú i incloure tothom.

Tres professores i un parell d'ajudants s'encarreguen del treball amb els diversos instruments. Laia Serra, la professora de violí, treballa habitualment amb grups grans i amb molts nens alhora. Per ensenyar violí a vint nens d'edats i nivells diferents, "la qüestió és no ensenyar-se gaire, perquè en realitat tots els nens poden fer-ho tot, els uns amb un nivell i els altres amb un altre", comenta. Per això fan acompanyaments que s'adaptin a cada necessitat, al nivell de cada nen. Per motivar els nens, és important que l'activitat a l'aula sigui molt dinàmica i divertida, amb canvis constants, i amb una important presència de jocs i cançons. Hi ha molt de treball per

imitació i repetició. Per a Soledad Vicente, la professora de viola, "la finalitat és fer comunitat, que aprenguin música per no estar fent altres coses ni tasques interessants en el seu temps de lleure, que tinguin impetuositat, que es relacionin amb les arts ja de ben joves, i un munt de coses al voltant d'això".

Marisa Colomé, que és qui ensenya violoncel, s'ha format i treballa durant uns anys al Regne Unit. Destaca que per música "els nens tinguin oportunitat d'ensaijar, d'estar junts, de moure's no a un altre nivell sense la necessitat de paralles, d'accompanyar, d'adaptar disciplina. Són molts els components que pots treballar amb l'ajuda de la música".

Tots els instruments que formen la Riborquestra són cedits a temps complet als nens, que se'ls poden dur a casa i així a ensaijar i tocar quan vulguin. Peter Bacchus és el director de l'orquestra. En els assajos no està sol: té el suport de les professores i assistents, que són al costat dels nens tocant amb ells i ajudant-los. El treball en grup és bàsic. No fa mai ve que els nens treballen conjuntament a l'orquestra, per això estan encara en procés d'adaptació. Per a Bacchus, "quan estàs treballant amb gent jove, amb nens, el factor més important és la motivació". Per aquest motiu desenvolupa una metodologia grupal que s'adapta a cada nen i que evoluciona en cada sessió. També estan creant un repertori propi, tot i que també fan servir materials ja existents: "De moment hem de treballar amb peces molt senzilles, repetitives, de quatre o vuit compassos", comenta Bacchus. El següent pas serà incorporar-hi instruments de vent. Tot canviarà.

RMC
317

10

106

CARTA DE JOSÉ ANTONIO ABREU

EL "GRAN PATRIARCA" DE LA MÚSICA COMUNITARIA SALUDA AMB AQUESTA CARTA L'ENTRADA DE RIBERMÚSICA A L'ESCENA INTERNACIONAL I INVITA LA FUNDACIÓ A CONÈIXER "EL SISTEMA" DE PRIMERA MÀ

 Fundación Musical Simón Bolívar
FUNDAMUSICAL BOLÍVAR
Órgano Rector del Sistema Nacional de las
Orquestas y Coros Juveniles e Infantiles de Venezuela

DF/Car.013-02-2012

Caracas, 20 de Febrero de 2012

Honorable Maestro
Joan Puigdemívol
Director de la
Fundación Privada Ribermúsica
Presente.

Honorable Maestro:

Mucho me complace dirigirme a Usted en la oportunidad de referirme a su muy gentil Comunicación, enviada en Septiembre del pasado año, mediante la cual ha tenido a bien exponerme importantes aspectos de la Fundación a su digno cargo que la identifican con la orientación y propósito del Sistema Nacional de las Orquestas y Coros Juveniles e Infantiles de Venezuela.

En cuanto a la Invitación propuesta para venir a nuestro país, estaríamos encantados de recibirle, en fecha acordada de mutuo acuerdo a través de nuestra Directora de Relaciones Internacionales Bolivia Bottome.

En la certeza de que una futura relación y cooperación e intercambio entre nuestras Instituciones fortalecería su común proyecto social y artístico, hago propicia la ocasión para reiterarle las seguridades de mi más alta consideración y personal estima.

Atentamente,

José Antonio Abreu
Director Fundación
Sistema Nacional de las Orquestas Juveniles
Infantiles de Venezuela

EL DIÀLEG POST-CONCERT (DIÀLEG A QUATRE VEUS)

LA PRIMERA TROBADA ENTRE JOSÉ ANTONIO ABREU I JOAN PUIGDELLÍVOL ES VA PRODUIR TOT SEGUIT A L'ELECTRITZANT CONCERT QUE GUSTAVO DUDAMEL I LA ORQUESTA SINFÓNICA SIMÓN BOLÍVAR VAN OFERIR A L'AUDITORI DE BARCELONA EL 30 DE JUNY DE 2012. AL FINAL, EL PROPI ABREU VA REITERAR AL DIRECTOR DE RIBERMÚSICA LA SEVA VOLUNTAT D'INVITAR LA FUNDACIÓ A CONÈIXER EL 'SISTEMA DE ORQUESTAS Y COROS INFANTILES Y JUVENILES DE VENEZUELA'; AL MATEIX TEMPS, GUSTAVO DUDAMEL LI VA ASSEGURAR EL COMPROMÍS DE PARTICIPAR A LA 'I JORNADA INTERNACIONAL DE MÚSICA COMUNITARIA', QUE RIBERMÚSICA TÉ INTENCIÓ D'ORGANITZAR A BARCELONA.

EL DIÀLEG POST-CONCERT: 1. José Antonio Abreu a Joan Puigdemívol: "Amigo mío, todo esto del 'Sistema' no ha hecho sino empezar" / Joan Puigdemívol a Abreu: "Maestro, ya tendremos ocasión de hablar de ello en Venezuela". 2. Joan Puigdemívol a Dudamel: "Gustavo, enhorabuena por este milagro orquestal que nos acabas de brindar; ¿tendrías disponibilidad para participar en nuestra I Jornada Internacional de Música Comunitaria en Barcelona?" / Dudamel a Joan Puigdemívol: "¡Como no, ya lo creo!, contad conmigo; habla con Gloria Román, la Cónsul Primera de Venezuela en Barcelona y ligamos las fechas".

3. Gloria Román a Joan Puigdemívol: "Encantados de poder trabajar conjuntamente con vosotros en el proyecto de la I Jornada Internacional de Música Comunitaria" / Joan Puigdemívol a Gloria Román: "Muchas gracias, Gloria; pues nos ponemos a la labor desde la próxima semana". 4. Joan Puigdemívol a Víctor Rojas (Director General de la Orquesta Simón Bolívar): "Víctor: muchísimas gracias por ese maravilloso concierto que nos habéis ofrecido; esto es como vivir en otro planeta" / Víctor Rojas a Joan Puigdemívol: "Joan, gracias por vuestra acogida; tan pronto lleguemos a Venezuela podemos ir perfilando el inicio de nuestras relaciones bilaterales".

En tot aquest procés ha estat decisiva la intervenció de l'extrordinari baix veneçolà Iván García, resident durant uns anys a Barcelona i actualment resident a Buenos Aires. García va educar-se en el 'Sistema' i fou l'encarregat de cantar per a José Antonio Abreu amb motiu de la concessió del 'Premio Príncipe de Asturias de las Artes', l'any 2009.

EL TREBALL EN XARXA AMB EL SECTOR ASSOCIATIU, EMPRESARIAL, COMERCIAL, EDUCATIU I CULTURAL DEL BARRI

DES DEL SEUS INICIS, EL FESTIVAL DE TARDOR AFAVOREIX LA COMPLICITAT ENTRE LA FUNDACIÓ, EL BARRI, ELS INTÈRPRETS/ARTISTES, ELS CENTRES DOCENTS, LES ASSOCIACIONS I ELS ESPECTADORS QUE HI PARTICIPEN.

JA SIGUI A TRAVÉS DEL FESTIVAL DE TARDOR O A TRAVÉS DEL PROJECTE SOCIOEDUCATIU, LA FUNDACIÓ TREBALLA EN XARXA AMB LA PRÀCTICA TOTALITAT D'ESTAMENTS DEL BARRI DE SANT PERE, SANTA CATERINA I LA RIBERA, AMB ALGUNES INCURSIONS AL GÒTIC I EL RAVAL.

LLISTAT D'ENTITATS AMB LES QUALS LA FUNDACIÓ TREBALLA EN XARXA EN L'ACTUALITAT

ADSIS

ADSIS Carmel
Associació de Comerciants de Santa Caterina
Associació de Comerciants de la Ribera-Born
Bayt-Al-Thaqafa
Biblioteca Francesca Bonnemaison
Casal de Barri Pou de la Figuera
Casal de Joves Palau Alòs
Casal dels Infants del Raval
Centre Cívic Convent de Sant Agustí
Centre Cívic Pati Llimona
Centre Cívic Barceloneta
Centre Esportiu Municipal Frontó Colom
Centre Esportiu Can Ricart
Institut Esports Barcelona
Educació sense Fronteres
Centre de Dia de Gent Gran Sèquia
Centre Joan Salvador Gavina
Cercle Artístic de Sant Lluc
Col·lectiu JAC
Comissió d'Infància Casc Antic
Comunitària
Educació Sense Fronteres
EICA
Esplai Esquix
Fedelatina
Fundació Comtal
Fundació La Roda
Museu Picasso
Pla Comunitari del Casc Antic
Plataforma d'Entitats de la Ribera
RAI
SDIA
Serveis Socials Casc Antic

CENTRES EDUCATIUS COL-LABORADORS O AMB ELS QUALS MANTÉ RELACIONS DE COL-LABORACIÓ

ASCIB

CEIP Cervantes
CEIP Pere Vila
CEIP Parc de la Ciutadella
CEIP Àngel Baixeras
Centre Bosc
Centre Castell
Escola Cintra
Escola FX Animation
Escola Massana
Escola Pia Sant Antoni
Escola Sant Felip Neri
Escola La Salle Comtal
Escola Tècnico-Professional Xavier
Xamfrà
IES Pau Claris
IES Salvat Papasseit
IES Verdaguer
Labouré
Sant Joan Baptista
TEB
Stucom

RIBERMÚSICA 1995-2011: LES GRANS FITES

DES DELS SEU INICIS AMB LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA DE LA RIBERA (1995) RIBERMÚSICA HA ASSOLIT MÉS DE 30 GRAN FITES, D'ENTRE LES QUALS EN DESTAQUEN EL FESTIVAL DE TARDOR (17 EDICIONS), DIVERSOS CONCERTS AL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, L'HOMENATGE CIUTADÀ A JAUME ARAGALL, LES COL·LABORACIONS AMB L'AJUNTAMENT DE BARCELONA I LA GENERALITAT DE CATALUNYA, EL PROGRAMA INTERGENERACIONAL 'MÚSICA PER VIURE' I EL DESENVOLUPAMENT DEL SEU PROJECTE SOCIOEDUCATIU AL DISTRICTE DE CIUTAT VELLA.

1. Gran Festa de la Música de la Ribera (1995) - Festival de Tardor Ribermúsica (1996-2009) - Gran Festa de Tardor Ribermúsica (2010-2011)
2. Primeres activitats a les escoles d'ensenyament primari del Casc Antic: CEIP Cervantes, Àngel Baixeras, Parc de la Ciutadella, La Salle Comtal (1996)
3. Concerts i activitats per municipis de Catalunya: 'A l'estiu, música en viu' (Piera) - 'Música antiga al centre històric (Solsona) - 'Sorissarions' (Poble Vell de Súria) - 'Música al Casc Antic' (Sant Vicenç de Montalt) - Monistrol, SOL FA quan FA SOL (Monistrol de Montserrat) - 'Música entre dos móns' (cementiris de Castellnou de Bages i Igualada) / Concerts a Torelló, Siurana, Cornellà, L'Hospitalet, Granollers, Manresa, Martorell, Cassà de la Selva, Riudellots de la Selva, Vic, Tarragona, Prats de Lluçanès, Fals, Arenys de Mar, Premià de Mar, Santpedor, Montornès del Vallès, Sant Cugat del Vallès i Vallromanes (1996-2008)
4. Nadal a la Ribera: Nades al carrer i Concert a Santa Maria del Mar (1997 - 2003)
5. Cicle de Concerts a les Galeries d'Art (1997-2005) / 'Sensorial' [Art per sentir - Música per veure]: museus, galeries i espais d'art de Barcelona (2006 -2007)
6. Concert de Ribermúsica dins de la Festa Major de la Ribera (1997-2010)
7. Festival de Música dels Joves Europeus (1998)
8. 'Els Concerts del Museu Barbier Mueller' (1998 - 2002)
9. Inauguració Centre Comercial Diagonal Mar (20/11/2001) / Programació de 52 concerts (21/11/2001-6/01/ 2002)
10. 'La Nit de l'Art': Sales d'art de Sant Cugat del Vallès (2001 - 2002)
11. Activitats al Maremagum: 'Maremusic', música als restaurants (2002), nades, concerts familiars i tallers musicals (2003)
12. Concerts de Jordi Savall: Cloenda Seminari de Música Medieval - Mil·lenari de Lloret de Mar (2002) - Inauguració de la Casa de Cultura de Xàvia (2003) - Concert al TNC - Forum Euromed Salut (2005)
13. Acte d'Inauguració de la restauració de la façana del Seminari Conciliar de Barcelona (2003)
14. 'Música per als no músics': cicle divulgatiu a la Sala Cultural Caixa Sabadell de Barcelona (2003) i al Museu de la Pell de Vic (2005)
15. Actuacions al Centre Comercial La Roca Village (2004 - 2005)
16. 'Els artistes parlen de música': col·loquis-concert a l'Espai Cultural Caja Madrid de Barcelona (2004-2007)
17. Celebració del 'Dia d'Europa' al Claustre del Monestir de Sant Cugat (9 maig de 2005)
18. Francesco Tristano Schlimé al Festival Sónar (2005)
19. 'La cançó més bonica del món': activitats de musicoteràpia als Centres de Dia d'IPSS (2005-2006)
20. Homenatge Ciutadà a Jaume Aragall (2005 - 10è aniversari de Ribermúsica)
21. Cicle 'Picasso i Barcelona': Museu Picasso (2006)
22. 'Una Festa per fer història' - "Barcelona, més medieval que mai" a la Plaça del Rei (2006)
23. Concerts al Palau de la Música Catalana - Premis a la Qualitat Mèdica Fundació Abedis Donabedian / Dept. de Salut Generalitat de Catalunya (2006 i 2007)
24. 'Músiques de Pas'. Vetllades al Pas de Fums del Museu Agbar (de 2006 a 2010)
25. Festes de Santa Eulàlia - 'Riber Laia': música antiga al carrer de Montcada / Concerts 'Infants i Patrimoni': espais monumentals de Ciutat Vella (2006 - 2008) / Tallers de ritme a les Festes de la Mercè (2007 - 2008) / La Nit dels Museus (2008-2009)
26. 'Música per viure': activitats per a gent gran als Clubs Caixa Catalunya / Organització de la Trobada de Corals (2006-2010)
27. Gran desplegament del Programa Social a partir de 2007: Tantarantan! - Ve-Ri-No-Tek - Riborquestra Basquet Beat
28. Disseny de l'EMIC [Escola de Música per a la Interrelació Cultural] (2009)
29. Creació de la Riborquestra [Orquestra Infantil Ribermúsica] (2009)
30. Signatura del conveni amb l'Ajuntament de Barcelona (2010) - Signatura del conveni amb la Fundació Ariane de Rothschild (2010)
31. Desfilada Ribermoda (16 setembre 2010)
32. Riberdansa: 'La Plage a la Sala Ovidi Montllor (2010) - 'La Travesia' a l'Antic Teatre i Barri Brossa (2011)
33. Ribermúsica: entitat invitada al Concurs Maria Canals 2011 (1 d'abril 2011)
34. Iª Trobada Ribermúsica - Educació Sense Fronteres (4 juny de 2011)

MOSAIC FOTOGRÀFIC 1995-2005

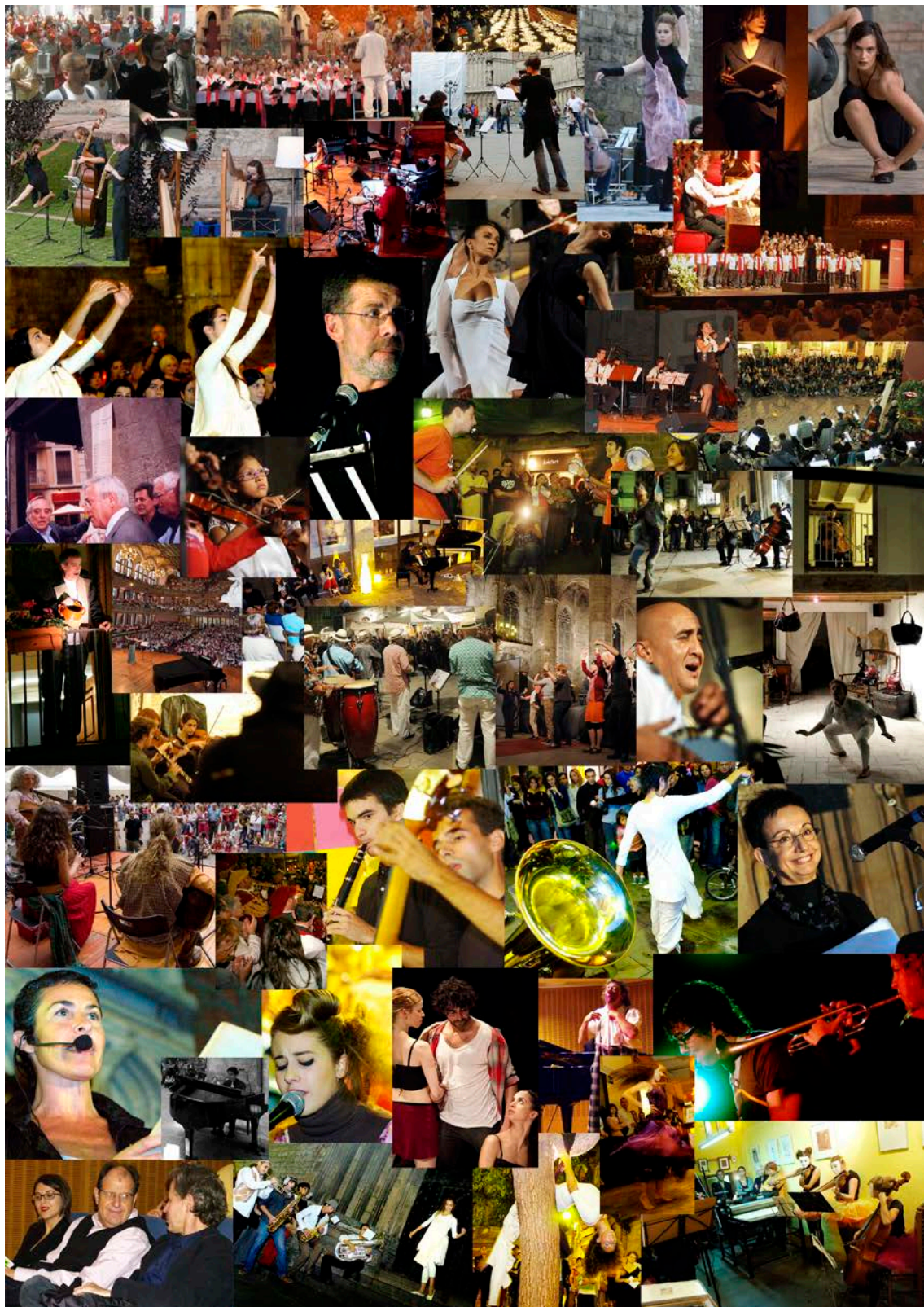
UN GRAN CALAIX DE SASTRE REFLECTEIX L'ACTIVITAT, MÚLTIPLE I PLURAL, DELS PRIMERS 10 ANYS DE RIBERMÚSICA, QUE JA DES DELS INICIS DEIXA ENTREVEURE LES TRACES D'ALLÒ QUE ARRIBARÀ A ESDEVENIR EN UN FUTUR. LA FESTA, LA PARTICIPACIÓ I EL DIVERTIMENT ES COMBINEN PERFECTAMENT AMB LA CULTURA, LA DIVULGACIÓ I LA TASCA SOCIAL.

MOSAIC FOTOGRÀFIC 2006-2012

PROJECTE ARTÍSTICOCULTURAL

LA CULTURA EN MAJÚSCULES S'AMAGA DARRERE UN EMBOLCALL SUGGESTIU. NOMÉS LA RIBERA I CIUTAT VELLA, AL COR DE BARCELONA, PODEN AFAVORIR LA PLASMACIÓ D'AQUEST SOMNI COL·LECTIU.

MOSAIC FOTOGRÀFIC 2006-2012

PROJECTE SOCIOEDUCATIU

“COMPROMÍS SOCIAL AMB EXCEL·LÈNCIA ARTÍSTICA”, EL GRAN LEMA DE RIBERMÚSICA, QUEDA REFLECTIT EN AQUEST MOSAIC. EL PROJECTE SOCIOEDUCATIU TRANSCORRE A L'EMPARA DEL PROJECTE ARTISTICOCULTURAL, EL GRAN “SANTUARI”.

LES RELACIONS INSTITUCIONALS DE LA FUNDACIÓ

LES PRINCIPALS RELACIONS INSTITUCIONALS DE LA FUNDACIÓ SÓN LES QUE MANTÉ AMB L'AJUNTAMENT DE BARCELONA, AMB ELS DEPARTAMENTS DE CULTURA I BENESTAR SOCIAL DE LA GENERALITAT I AMB LA FUNDACIÓ ARIANE DE ROTHSCHILD. TOTES ELLES CONTRIBUEIXEN AL SOSTENIMENT DE L'ENTITAT A TRAVÉS DE SUBVENCIIONS O CONVENIS.

LA FUNDACIÓ TAMBÉ MANTÉ RELACIONS DE COL·LABORACIÓ AMB LES OBRES SOCIALS DE LES CAIXES CATALANES (EN DESTAQUEN LA FUNDACIÓ "LA CAIXA" O CATALUNYA CAIXA), AMB LES UNIVERSITATS CATALANES I AMB DIVERSOS AJUNTAMENTS.

LLISTAT D'INSTITUCIONS QUE COL·LABOREN I HAN COL·LABORAT AMB LA FUNDACIÓ (1995-2012)

Ajuntament de Barcelona (Alcaldia, Districte de Ciutat Vella, Institut de Cultura, Comissionat de Participació Ciutadana)
Generalitat de Catalunya (Departament de Cultura: Consell Nacional de la Cultura i les Arts, Entitat Autònoma de Difusió Cultural, Institut Català de les Indústries Culturals, Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, Arts Santa Mònica / Departament de Benestar Social i Família, Secretaria per a la Immigració, Secretaria de Família / Departament de Salut / Departament de Política Territorial i Obres Públiques / Departament de Treball: Servei d'Ocupació de Catalunya)
Diputació de Barcelona (Departament de Presidència, Oficina de Difusió Artística)
Fundación Ariane de Rothschild
Universitat de Barcelona
Universitat Autònoma de Barcelona
Universitat Ramon Llull
Universitat Pompeu Fabra
Goethe Institut
Museu Picasso
Museu Barbier Mueller d'Art Precolombí
Museu Frederic Marès
Museu de la Música
Museu Frederic Marès
Museu d'Història de la Ciutat
Museu Diocesà
Museu Agbar de les Aigües
Museu d'Art Contemporani de Barcelona [MACBA]
Centre de Cultura Contemporània [CCCB]
Metrònom - Fundació Rafael Tous
Nau Ivanow
Parròquia de Santa Maria del Mar
Ajuntaments de Catalunya: Arenys de Mar, Cassà de la Selva, Castellnou de Bages, Cornellà, Fals, Igualada, L'Hospitalet, Martorell, Monistrol de Montserrat, Montornès del Vallès, Piera, Prats de Lluçanès, Premià de Mar, Riudellots de la Selva, Sant Cugat del Vallès, Sant Vicenç de Montalt, Santpedor, Siurana, Solsona, Súria, Torelló, Vallromanes, Vic)
Ajuntament de Xàbia
Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears
Amics de la Música de Barcelona
Plataforma d'Entitats de la Ribera
Obra Social Fundació "La Caixa"
Caixa Catalunya [Catalunya Caixa] (Fundació Caixa Catalunya, Obra Social - Fundació Viure i Conviure)
Fundació Caixa Sabadell
Fundació Caixa Tarragona
Caja Madrid (Obra Social Caja Madrid, Espai Cultural Caja Madrid de Barcelona)
Caja Granada
Banc de Sabadell
Fundació Crèdit Andorrà
Ministeri d'Afers Socials i Cultura - Govern d'Andorra
Fundació Antoni Tàpies
Fundació Ferrer Salat
Barna Centre
Fundació Agbar
Port de Barcelona
AIE (Artistes, Intèrprets i/o Executants)
Gas Natural
Palau de la Música Catalana
Gran Teatre del Liceu
Auditori de Barcelona
Red Española de Teatros, Auditorios, Circuitos y Festivales de Titularidad Pública

LES EMPRESES COL·LABORADORES

LA PRINCIPAL COL·LABORACIÓ DE LES EMPRESES AMB LA FUNDACIÓ ES REFEREIX A LA SEVA PARTICIPACIÓ COM A PATROCINADORS O ESPÒNSORS DEL FESTIVAL DE TARDOR, PERÒ TAMBÉ EN CONCEPTE DE PRESTACIÓ DE SERVEIS. D'ENTRE ELS PATROCINADORS "HISTÒRICS" DEL FESTIVAL EN DESTAQUEN EL GRUPO PLANETA, CODORNIU I LA FUNDACIÓ AGBAR.

ENTRE LES EMPRESES COL·LABORADORES EN QUALITAT DE PRESTACIÓ DE SERVEIS S'HI COMPTEN EL CENTRE COMERCIAL DIAGONAL MAR, ODISEA 2000 S. A. - MAREMAGNUM I LA FUNDACIÓ AGBAR (MUSEU DE LES AIGÜES).

EMPRESES COL·LABORADORES DES DE 1995 A 2012

Gremi de Galeries d'Art de Catalunya

Galeries i espais d'art: Àmbit, Art Petritxol, Artur Ramon, Art Box, B. D. Ediciones de Diseño, Barcelona, Berini, Caligrama, Carles Taché, Círculo del Arte, Contrast, Espai Blanc, Espai Mallorca, Esther Arias, Esther Montoriol, Eude, Ferlandina, Ferran Cano, Forum Ferlandina, Fundació Cuixart, Galeria dels Àngels, Galeria 33, Hostelart Gallery, Joan Gaspar, Joan Prats, Julia Karp Gallery, Ignacio de Lassaletta, La Xina Art, Lluçia Homs, Maragall Sala d'Art, Maria Villalba, Montcada, Ras, René Metras, Sala Dalmau, Sala Parés, Santa & Cole, Segovia-Isaacs, Senda, Subarna, Toni Tàpies, Trama, Verena Hoffer

Opciones y Compras

El Corte Inglés

Grupo Planeta

Centre Comercial Diagonal Mar

Odisea 2000 S.A. - Maremagnum

Interprofit

Desigual

La Roca Village

Codorniu

Freixenet

Vallformosa

Pioneer

La Sirena

San Miguel

Damm

Pastisseria Güell

Taverna del Born

La Pizza del Born - Caputxes - El Born

Kukutxumusu

Tau

Miró

Discos Castelló

Real Musical

Avanced Music

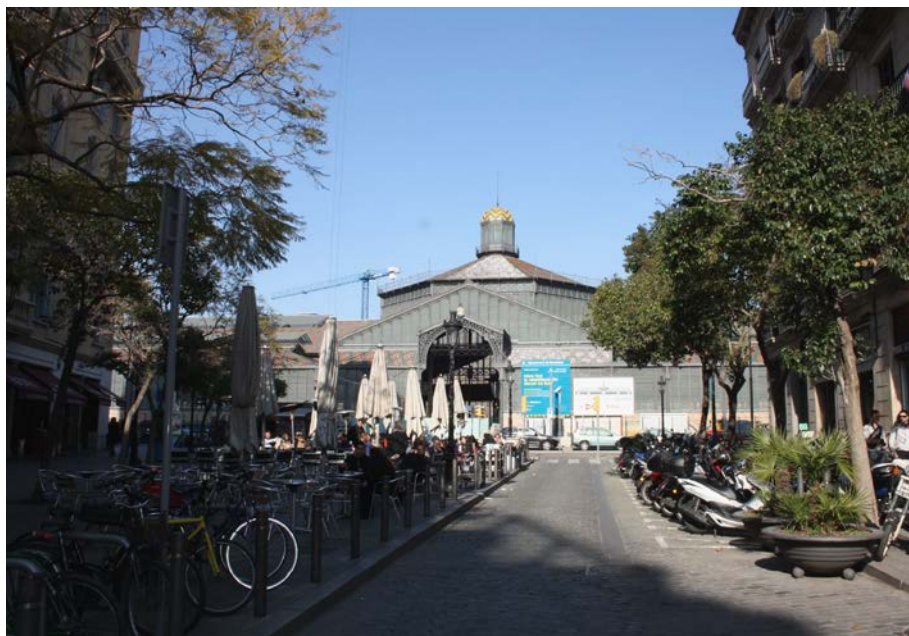
CAP AL 20è ANIVERSARI: ELS NOUS REPTES

ELS REPTES QUE PODEN SITUAR LA FUNDACIÓ EN UNA NOVA ÒRBITA

1. Concert Joan Manuel Serrat al Palau de la Música (2013)
2. Inauguració del 'Nou Born' - Centre Cultural del Born (2013)
3. 'Corpo in canto' ("Coreografies polifòniques") al Palau de la Música (2014)
4. Gran Carnaval del Born (2014)
5. Relançament del Festival de Tardor (2015)
6. Conveni amb el Palau de la Música
7. *Remake* de 'Pierrot Lunaire amb la Nina
8. EMIC [Escola de Música per a la Interrelació Cultural]
9. Escolania de Santa Maria del Mar
10. Festival Internacional de Guitarra Joan Carles Amat
11. Desfilada Ribermoda
12. Cicles de joves intèrprets al centre històric de Barcelona
13. 'Copes de Música' amb el Taller de Músics
14. Oficina per als joves intèrprets, artistes i creadors
15. Nous projectes socials: 'Violins contra violents', 'Música per beure', Cor per a persones amb discapacitat auditiva 'GAES', projectes musicals amb la ONCE
16. Convenis amb el Museu Picasso, Cambra de Comerç - Casa Llotja de Mar, Estació de França, Auditori de Barcelona, ESMUC, Conservatori del Liceu

LA MIRADA AL BORN

LA POSSIBILITAT DE PARTICIPAR ACTIVAMENT EN LA GESTIÓ DEL FUTUR CENTRE CULTURAL DEL BORN (D'IMMINENT INAUGURACIÓ LA TARDOR DE 2013) HA OBERT PER A RIBERMÚSICA LES MÀXIMES EXPECTATIVES EN EL SEU PROCÉS DE CONSOLIDACIÓ DEFINITIVA.

Amb **17 anys de trajectòria**, la Fundació ha creat un **model de cohesió** a través del **fet musical** que recupera la gran estela de la “música social” a Catalunya. En aquesta tasca ha estat determinant el naixement dels seus dos grans eixos: el **Projecte Artísticocultural** i el **Projecte Socioeducatiu**, dues regions interconnectades que han comportat la formació d’una veritable “**comunitat musical**” en el seu àmbit territorial.

Però la percepció que aquesta tasca depassa la simple funció musical per a inscriure’s en una forma innovadora de gestió cultural (una forma de gestió “made in Ribermúsica”) és el que ha portat a plantejar a l’**Ajuntament de Barcelona** aquesta possibilitat, amb la convicció de la capacitat de Ribermúsica per a **compaginar** el desenvolupament del seu projecte musical amb la gestió del que serà un dels equipaments de referència de la nova Barcelona.

L’historiador **Albert Garcia Espuche**, màxim coneixedor de la història d’un període cabdal de la Ciutat Comtal, el segle XVIII, és l’autor del gran *corpus* literari que n’aplega les glòries i els avatars (“La Ciutat del Born” i tota la sèrie derivada, editada per l’Institut de Cultura). La seva aportació com a primer impulsor del ‘Projecte Born’ es resumeix en la premissa “**memòria, explicació històrica i reflexió**”.

Dels tres paradigmes, és sobretot en el tercer on hi ha la clau per a reeixir en la comesa de fer del “**Nou Born**” un centre a l’alçada de les expectatives que els nous temps imposen. **Ribermúsica** la té, en haver fet de la reflexió el seu cavall de batalla al llarg de quasi 20 anys: **reflexionar**, des de la memòria, i explicar “qui som, d’on venim i on anem”, **reflexionar**, amb mirada universal, sobre el paper del nostre poble en el nou escenari mundial, **reflexionar**, en clau de país, sobre el model de convivència que volem amb nosaltres mateixos i amb els altres països, **reflexionar**, des de l’agitació, per a fer de la festa el gran revulsiu d’aquesta convivència.

Si per damunt de tot, el Nou Born ha d’ésser un Centre Cultural, també és ben cert que **des del fet musical i a través del fet musical** és possible construir un model que arribi esdevenir “**motor de país**”, des d’on hom pugui “pensar, crear i difondre contemporàniament en presència del passat”, com sosté Garcia Espuche.

LES LÍNIES MESTRES D'UN NOU CONCEPTE DE GESTIÓ CULTURAL

LA RIBERA/EL BORN

Del “nou” Barri a la Ciutat: El Sector Empresarial - El Sector Comercial - El Sector Associatiu - El Sector Cultural - El Sector Educatiu

Una suma de voluntats

ELS GRANS VINCLES

Òmnium Cultural - L'Institut d'Estudis Catalans - El Museu d'Història - La Fundació Lluís Carulla - La Fundació Ferrer i Guàrdia - Els 'Amics del País' - La Fundació Justícia i Pau - L'Ateneu Barcelonès

La connexió ciutadana

LES GRANS ALIANCES

De la Ciutat al País: L'Ajuntament de Barcelona - La Generalitat de Catalunya - La Diputació de Barcelona

La sinèrgia institucional

LA PROJECCIÓ INTERNACIONAL

Del País al Món: Els Amics de la Unesco - El Centre Unesco Catalunya - L'Institut Ramon Llull - La Fundació CIMA

La mirada universal

EL PES DE LA HISTÒRIA

La Memòria: El Patrimoni - Els Nostres Prohoms - El Memorial Democràtic - Santa Maria del Mar

“Qui som, d'on venim i on anem”

REFLEXIONS PER A UN DEBAT

El Born: Cultura de Pau - Diàleg Intercultural - Diàleg Intergeneracional - El Nou Humanisme

El país d'avui

EL 2014: PUNT D'INICI

La gran aportació de Ribermúsica: La Pentalogia del 'Nou Món'

El Nou País, el Nou Món

I LA FESTA CONTINUA...

De Tardor a Tardor: “El Ribermúsica” - Nadal - El Carnestoltes - Sant Jordi - El Corpus - Sant Joan - La Diada

La catarsi, la platxèria, la follia, el seny i la rauxa

‘TERRA DE GARNÀCORA’

LA FOLLIA DEL CARNAVAL

AL LLINDAR DEL 20È ANIVERSARI, UN DELS GRANS REPTES DE RIBERMÚSICA ÉS LA RECUPERACIÓ DE L'ANTIC “CARNESTOLTES DEL BORN”, UN ESDEVENIMENT QUE SEGLES ENRERE VA PROJECTAR BARCELONA A ESCALA MUNDIAL. AL LLARG DE MOLTS ANYS, PARLAR SOBRE EL CARNESTOLTES DEL BORN ERA SINÒNIM DE PARLAR SOBRE EL CARNESTOLTES DE BARCELONA; NO EN VA, L'ACTUAL PASSEIG DEL BORN ERA LA PLAÇA MAJOR DE LA CIUTAT COMTAL I L'EPICENTRE MATEIX DE LA “FESTA” ENTESA EN EL SEU SENTIT MÉS AMPLI. A MÉS DEL CARNESTOLTES, AQUÍ HI TRANSCORRIEN BONA PART DE LES “MOGUDES” CIUTADANES, DES DE FIRES I MERCATS I FESTES PROFANES FINS A CELEBRACIONS RELIGIOSES COM EL ‘CORPUS’.

Aquest esclat va coincidir amb una de les èpoques de major prosperitat econòmica de la ciutat, que va començar a mitjans del segle XVI i va acabar a inicis del XVIII (1714) amb la capitulació de Barcelona a mans de Felip V.

La fama llegendària del Carnaval barceloní (segons Calderón de la Barca, “el més important del món”) fou tal que va travessar l'oceà i va donar peu al naixement dels avui cèlebres carnivals sud americans. Aquella nostra festa, hivernal per tradició, ens fou retornada en la seva forma estiuenca i ha impregnat els carnivals de Barcelona als darrers anys. Tanmateix, aquesta forma importada pot conviure perfectament amb un Carnestoltes “reinventat”.

Arrel de les converses que la Fundació va iniciar el 2011 amb l'historiador **Albert Garcia Espuche**, impulsor del ‘Projecte Born’ i un dels màxims especialistes en la Barcelona d'aquell període, es va constituir un grup de treball que aplegava representants de les diverses entitats del barri que treballen en l'àmbit socio-cultural. Segons el mateix Garcia Espuche, **Ribermúsica**, per la seva trajectòria com a afavoridora de cohesió social alhora que “agitadora” en el sentit més assenyat del terme, es troba en plenes condicions per a pilotar aquesta comesa.

L'arribada d'un nou equip al front del govern municipal ha propiciat que aquesta recuperació s'hagi començat a fer efectiva el mateix 2012. Amb la reivindicació del Carnaval històric que, de forma consensuada, ha liderat el **Comissionat de Participació Ciutadana** s'ha donat un primer pas que tanmateix caldrà completar amb la concurrència del tots els estaments de **la Ribera**, car aquesta festa parteix, històricament, del teixit social.

La imminent inauguració del **Centre Cultural del Born** en serà el gran detonant, i al paper cabdal que tindrà Ribermúsica en el seu desenvolupament cal sumar-hi el valor de la ‘Pentalogia del Nou Món’ (la metàfora que explica la realitat), que té en ‘Terra de Garnàcora’ la seva rèplica festiva. Terra de Garnàcora, una llegenda viva en el “Nou Mon que neix a Born”, és la **Follia del Carnaval**, amb les seves criatures (el **Titot de Burnilla**, el **Bover de Clavassol**, el **Burell de Collaure**), els seus personatges (**Síndreu de Gontaure**, **Byrne Zaldic Zangüirre**, **Kothnau Korangliff**, el **Dottore Kolpistram** / el **Dottore Kalpistrom**...) i les nacions sense estat que viuen al seu redós, com el **País de Gòrmora**, “la terra dels galpaires”. Tot plegat, serà un element clau en la “reinvençió” del vell Carnestoltes a partir de l'emblemàtica data del 2014.

Terra de Garnàcora (“regne de l'ortiga i la mandràgora”) ja va tenir un primer precedent amb la irrupció de la **Terpsicore Trípeda** a l'Acte Central del Ribermúsica 2011. La seva arribada d'un altre planeta va desencadenar els primers símptomes de follia i fou l'inici de tot: ara comença el *casting*!

MEMÒRIA D'ACTIVITATS 2010

CONCERTS, CICLES I ESDEVENIMENTS DIVERSOS

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA 'PUNT DE VISTA' D'ENRIC MAYOLAS

Festes de Sant Sebastià 2010

Sala Can Gibert - Monistrol de Montserrat

Divendres 8 de gener (20 hores)

Julia Koch *improvisació corporal* - José Miguel Ruiz Zamarripa *traverso barroco*

FESTA DEL CARNESTOLTES INFANTIL AL CASC ANTIC

Carnaval de Barcelona 2010

Mercat de Santa Caterina - Barcelona

Divendres 12 de febrer (19 hores)

Ríborquestra (Orquestra infantil Ribermúsica) - Ana Beatriz Corona *professora/directora*

FESTA DEL CARNESTOLTES INFANTIL AL RAVAL

Carnaval de Barcelona 2010

Plaça Folch i Torres - Barcelona

Dissabte 20 de febrer (11'30 hores)

Tantarantan! - Aziz Khodari *professor*

CONCERT SOLIDARI A CASTELLDEFELS EN EL MARC DE LA FESTA 'KILEMA'

Dia Internacional contra la Malària

Plaça de l'Ajuntament - Castelldefels

Diumenge 25 d'abril (12 hores)

Tantarantan! - Riadd Abed-Ali Abbas, Aziz Khodari *professors*

Ve-Ri-No-Tek - Marcel Zamble *professor*

ACTUACIÓ BASQUET BEAT

7ª Mostra sonora i visual

Claustre del Convent de Sant Agustí - Barcelona

Divendres 4 de juny (19 hores)

Alumnes de Basquet Beat - Josep Maria Aragay *professor*

'LA BELLA CANÇÓ' - HOMENATGE A LA NOVA CANÇÓ CATALANA EN EL SEU 50È ANIVERSARI

XXI Trobada de Corals dels Clubs Caixa Catalunya

Palau de la Música Catalana - Barcelona

Dimecres 9 de juny (11 hores)

Clubs de Barcelona, Girona, Palamós, Figueres, Palafrugell, Bellpuig, Mollerussa, Bagà, Solsona, Lleida, Puigcerdà, Castelldefels, Amposta, Tarragona, Reus, Vilanova i la Geltrú, St Boi Llobregat, St Joan Despí, Viladecans, L'Hospitalet, Blanes, Parets Vallès, Vic, Badalona, St Just Desvern, Prats Lluçanès, Manresa, Olot, Gavà, Terrassa, Esplugues Llobregat / Cor Infantil 'El Cor de la Nit'

Sònia Gatell *direcció general* - Julia Koch *dansa, coreografia, concepció escènica* - Arnau Vinós *actor-narrador* - Mar Vizoso *piano*
Sònia Carmona *guió*

CONCERT DE FINAL DE CURS TANTARANTAN I VE-RI-NO-TEK

Plaça del Pou de la Figuera - Barcelona

Dimarts 22 de juny (18 hores)

Tantarantan! - Riadd Abed-Ali Abbas, Aziz Khodari *professors*

Ve-Ri-No-Tek - Miguel Gozalbo, Marcel Zamble *professors*

'MÚSIQUES DE PAS 2010'

Vetllades del Pas de Fums

Museu Agbar de les Aigües - Cornellà

Diumenges 4, 11 i 18 de juliol (20 hores)

'Mireu el nostre mar' (diumenge 4)

Ferran Savall *veu, guitarra i tiorba* - **Mario Mas** *guitarra* - **Carlos Cortés** *percussions*

Poemes del fum i de l'aigüa (diumenge 11)

Guillamino *manipulació electrònica de sons* - **Josep Pedrals** *recitació poètica*

'AFTA'. Elements descendents (diumenge 18)

Benoît Poinot *saxo* - **Raphael Zweifel** *violoncel* - **Marina Cardona, Vicente Palomo** *acció escènica/dansa*

DESFILADA 'RIBERMODA' I CONCERT DE RIBERMÚSICA

Festa Major de la Ribera 2010

Passeig del Born - Barcelona

Dijous 16 de setembre (22 hores)

Freelance Models - **Andrea Mir, Patricia Marín, Ariadna Canals** *veus* - **Julia Koch, Marina Cardona, Raquel Salamanca** *dansa* - **Celeste Alías** *veu* - **Pablo Selnik** *flauta travessera* - **Laia Noguera** *poesia* - **Edgar Espín** *disc jockey* - **Anna Elías** *veu en off* - **Marcel Clement, Sílvia Bonvehí** *presentadors*

Funk'a Mix [**Mathieu de Craene** *saxo tenor* - **Katharina Winkler** *saxo alto* - **Andrés Acebes Tosti** *trompeta* - **Vicente Juan** *baix* - **Albert Casán** *guitarra elèctrica* - **Luis Romero** *bateria* - **Jaime Fernández** *teclat, veus*]

PROJECTE: LA PLAGE

Treball final de la Carrera Superior de Coreografia de Julia Koch

Sala Ovidi Montllor de l'Institut del Teatre - Barcelona

Dissabte/diumenge 18/19 de setembre (21 hores/18'30 hores)

Julia Koch *coreografia* - **Daniel Zippi** *dramatúrgia* - **Alejandro Altamirano, Marina Cardona, Juan Carlo Castillo, Julia Koch, Raquel Salamanca, Daniel Zippi** *interpretació i creació* - **Leah Colloff, Ted Hearne, Courtney Orlando, Daniel Zippi** *composició i interpretació musical* - **Carsten Galle** *disseny de so* - **Bill Morrison** *video* - **Sarth Calhoun** *producció de la música*

GRAN FESTA DE TARDOR RIBERMÚSICA 2010 - 15ª EDICIÓ

La Ribera (diversos espais) - Barcelona

De dijous a diumenge 14 - 17 d'octubre (diversos horaris)

PÒRTIC DEL RIBERMÚSICA

Pregó de la Gran Festa de Tardor: '15 anys donant la lluaal'

Plaça de Santa Maria

Dijous 14 (20'30 hores)

Carme Rusalleda *presentadora*

ACTE CENTRAL

Ribermúsica 15 anys. Art - Ciència - Espiritualitat

Basilica de Santa Maria del Mar

Dijous 14 (20'30 hores)

Sergi Mateu *lector-narrador* - **Hirundo Maris** [Arianna Savall *cant, arpa cèltica, arpa barroca triple i bol tiberà* - **Petter U. Johansen** *cant, hardingfele i mandolina* - **Miquel Àngel Cordero** *contrabaix*] - **Annuwas** [Mohamed Bout Ayoub *cant* - **Aziz Khodari** *cant, darbuka* - **Moulay M'Hamed Ennaji** "Schriff" *llaüt àrab, mandola*] - **Tantarantan!** [Arnau Dass - Joel Dass - Magda Ennaji - Alba Fernández - Tomàs García - Carlos Herrero - Marc Obrero - Babin Olano - Victor Querol - Gerard Riera - Marta Rosselló - Júlia Segarra - Teresa Tena - Anton Vega *darbuka*] - **Alejandro Altamirano** *L'Art* - **Julia Koch** *La Ciència* - **Rachida Aharrat** *L'Espiritualitat*

MÚSICA AL CONVENT DE SANT AGUSTÍ ('MÚSIQUES DE LA MEDITERRÀNIA' DE L'ITEMED)

Concert Tamara Obrovac

Claustre del Convent de Sant Agustí

Divendres 15 (20'30 hores)

Tamara Obrovac *veu i flauta* - **Uros Rakovec** *guitarra, mandolina* - **Ziga Golob** *contrabaix* - **Simone Zanchini** *acordió* - **Krunoslav Levacic** *bateria*

MÚSICA, COPIES I ...

Actuacions musicals en directe

Bars, locals i restaurants de la Ribera

Divendres 15 (22 hores)

Formacions de música acústica

MÚSICA, ART I COMERÇ

Concerts, performances i accions interdisciplinàries

Museus, galeries, espais d'art, tallers d'artesanía i botigues singulars

Dissabte 16 (18 hores)

Joves intèrprets i creadors, alumnes de les escoles de música i arts, formacions de música comunitària

CULTURES EN RITME

'Diàleg a tres': Trobada Ribermúsica - Casal dels Infants del Raval - El Cor de la Nit

Passeig del Born

Diumenge 17 (12,30 hores)

Grups de les activitats socioeducatives de Ribermúsica, Casal dels Infants del Raval i El Cor de la Nit

CONCERT AL MUSEU PICASSO

Museu Picasso, Pati Noguera

Diumenge 17 (18 hores)

SaxQu eSÍ [Marga Vinaixa *saxo soprano* - Rosa Rodríguez *saxo alto* - Joan Eloi Vallès *saxo tenor* - Denis Rojo *saxo baríton*]

QUINA - CONCERT HOMENATGE A JOSEP Mª MESTRES-QUADRENY

En el marc de l'exposició 'J. M. Mestres Quadreny: de Cop de Poma a Trànsit Boreal' a Arts Santa Mònica

Espai Francesca Bonnemaison/Sala La Cuina - Barcelona

Divendres, 5 de novembre (21 hores)

Lluís Solà *direcció escènica* - **Julia Koch** *coreografia* - **Julia Koch, Marina Cardona, Raquel Salamanca** *interpretació*
Josep Barcons *il·luminació*

CONCERT EN EL MARC DE LES JORNADES 'EDUCACIÓ I INTERCULTURALITAT'

Casal de Barri Pou de la Figuera - Barcelona

Divendres 26 de novembre (18 hores)

Riborquestra (grup de violins) - **Laia Serra, Fumi Suzuki** *professores* - **Ve-Ri-No-Tek** - **Miguel Gozalbo** *professor* - **Basquet Beat** - **Josep Maria Aragay** *professor*

FESTIVAL POISON'S FLOW

Associació RAI - Barcelona

Divendres 3 de desembre (19'45 hores)

Ve-Ri-No-Tek - **Pau Guillaumet** *professor*

ACTUACIÓ BASQUET BEAT

'Gran Festa del 3D 2010'

Sala Razmatazz - Barcelona

Divendres 3 de desembre (22 hores)

Basquet Beat - **Josep Maria Aragay** *professor*

'PROJETE: LA PLAGE'

Treball final de la Carrera Superior de Coreografia de Julia Koch (dins el cicle 'Dijous a l'Institut del Teatre')

Institut del Teatre - Vic

Dijous 16 de desembre (21'30 hores)

Julia Koch - **Marina Cardona** - **Raquel Salamanca** - **Alejandro Altamirano** - **Juan Carlo Castillo** - **Daniel Zippi** *dansa, acció escènica* - **Julia Koch** *coreografia* - **Daniel Zippi** *dramatúrgia i direcció escènica* - **Ted Hearne** *composició i teclat* - **Courtney Orlando** *violí i veu* - **Leah Colloff** *violoncel i veu* - **Carsten Galle** *disseny de so* - **Bill Morrison** *video*

ACTUACIÓ TANTARANTANI I BASQUET BEAT

'Dia Internacional del Migrant' - 5è. aniversari Mescladís

Mescladís - Barcelona

Divendres 18 de desembre (19'45 hores)

Tantarantan! - Riadd Abed-Ali Abbas, Aziz Khodari *professors*

Basquet Beat - Josep Maria Aragay *professor*

ACTIVITATS SOCIOEDUCATIVES: TALLERS, SEMINARIS I CURSOS

A. ACTIVITATS PUNTUALS

JORNADA DE TREBALL PER ALS DIRECTORS DELS CLUBS CAIXA CATALUNYA

Club Caixa Catalunya de Barcelona Raval

Divendres 16 d'abril (16 hores)

Esteve Nabona *professor*

SEMINARI SOBRE MÚSICA I ESPORT

Frontó Colom - Barcelona

Dimarts 11 de maig (18'30 hores)

Josep Mª Aragay *ponent*

PARTICIPACIÓ A LES JORNADES 'PUNT DE PARTIDA'

Ponència sobre les activitats socioeducatives de Ribermúsica al Casc Antic de Barcelona

Escola Superior de Música de Catalunya [ESMUC] - Barcelona

Divendres 14 de maig (18'15 hores)

Josep Mª Aragay *ponent*

TALLER DE RITME I PERCUSSIÓ

Festa de la Tamborinada 2010 - Fundació La Roda

Parc de la Ciutadella - Barcelona

Diumenge 30 de maig (11 hores)

Riadd Abed-Ali Abbas *professor*

TALLER DE CANT, RITME I JOCS MUSICALS AL CARRER

Festa de la Música 2010

Casal de Gent Gran Casc Antic - Barcelona

Dilluns 21 de juny (17 hores)

David Sitges-Sardà - Josep Mª Aragay *professors*

CONFERÈNCIA 'ART I TRANSFORMACIÓ SOCIAL'

Dins del Master Oficial en Gestió Cultural

Universitat de Barcelona/Facultat de Geografia i Història

Dimecres 10 de novembre (16 hores)

Josep Mª Aragay *conferenciant*

PARTICIPACIÓ A LA JORNADA 'ACCIONS CREATIVES PER A LA TRANSFORMACIÓ SOCIAL'

Presentació de l'experiència 'Música i joves'

Fundació per al Desenvolupament Comunitari - Barcelona

Dilluns 13 de desembre (17 hores)

Josep Mª Aragay *ponent*

TALLER DE RITME I PERCUSSIÓ

IES Pau Claris - Barcelona

Dimecres 22 de desembre (9'30 hores)

Riadd Abed-Ali Abbas - Josep Mª Aragay *professors*

B. CURSOS CONTINUATS

TANTARANTANI.

Taller de ritme i percussió per a infants

Casal de Barri Pou de la Figuera - Barcelona

Dimarts de gener a juny / de setembre a desembre (17'30 - 19 hores)

Centre Cívic Convent de Sant Agustí - Barcelona

Dimecres de gener a juny / de setembre a desembre (17'30 - 19'30 hores)

Riadd Abed-Ali Abbas - Aziz Khodari *professors*

Josep Mª Aragay *coordinador*

VE-RI-NO-TEK - EL VERÍ DE LA MÚSICA

Veus, ritmes i noves tecnologies per a adolescents i joves

Centre Cívic Convent de Sant Agustí - Barcelona

Dilluns de gener a juny / d'octubre a desembre (18 - 19'30 hores)

Miguel Gozalbo *professor*

Josep Mª Aragay *coordinador*

RIBORQUESTRA

Orquestra infantil Ribermúsica

Violí: Centre de Dia del Casc Antic - Barcelona

Divendres de gener a juny / d'octubre a desembre (17'30 - 18'30 hores)

Viola: Associació RAI - Barcelona

Divendres d'octubre a desembre (17'30 - 18'30 hores)

Violoncel: Associació de Comerciants de Santa Caterina - Barcelona

Divendres d'octubre a desembre (17'30 - 18'30 hores)

Assaig conjunt: Casal de Barri Pou de la Figuera - Barcelona

Divendres d'octubre a desembre (18'45 - 19'45 hores)

Ana Beatriz Corona, Laia Serra, Fumi Suzuki, Soledad Fernández, Montserrat Colomer *professores*

Peter Bacchus *director*

Josep Mª Aragay *coordinador*

BÀSQUET BEAT

Pulsació, ritme i bàsquet

Frontó Colom - Barcelona

Dilluns de gener a juny / d'octubre (17 - 17'45 hores)

CEIP Cervantes - Barcelona

Dimarts d'octubre a desembre (18'15 - 19'15 hores)

Josep Mª Aragay *professor*

CANTEM PERQUÈ VOLEM

Cor de Gent Gran del Districte de Ciutat Vella

Centre Cívic Pati Llimona - Barcelona

Dilluns d'octubre a desembre / de gener a juny (16 - 17'30 hores)

José César Álvarez del Caño *director*

MÚSICA PER JUGAR

Taller de sensibilització musical per a infants de 3 a 5 anys

CEIP Cervantes - Barcelona

Dilluns d'octubre a desembre / de gener a juny (16'30 - 17'30 hores)

Ana Beatriz Corona - Natalia Mª Rodríguez Santiago *professores*

JUGEM TOCANT

Aula d'iniciació a la guitarra i lectura musical per a infants a partir de 8 anys

CEIP Cervantes - Barcelona

Dijous d'octubre a desembre / de gener a juny (17 - 18 hores)

David Sitges-Sardà *professor*

MIREM COM SONA

Audicions trimestrals per a infants entre 3 i 12 anys

CEIP Parc de la Ciutadella - Barcelona

Dilluns 8 de febrer (10 - 10'45 / 11'30 - 12'30 hores)

Dilluns 10 de maig (10 - 10'45 / 11'30 - 12'30 hores)

Joves instrumentistes de les escoles de música de Barcelona

MEMÒRIA D'ACTIVITATS 2009

ÀREA CULTURAL

'MUSIC OF AMBER'

El Grup21 en dansa: 'Una estrena i una escena' - Temporada 2008-2009 del Grup21

Auditori del Centre de Cultura Contemporània [CCCB] - Barcelona

Divendres 16 de gener (21 hores)

Grup21 [Jaume Cortadellas *flauta* - Xavi Castillo *clarinet* - Albert Rodríguez/Manuel Porta *violí* - Mark Friedhoff *violoncel*
Dani Espasa *piano* - Pilar Subirà *percussió* - Peter John Bacchus *direcció*
Julia Koch - Lourdes Solà *acció escènica/dansa contemporània*

'VEUS A LA VORA DE L'AIGUA'

Festes de Santa Eulàlia 2009 - Institut de Cultura de Barcelona

Teatre Romea - Barcelona

Diumenge 15 de febrer (12 hores)

Arianna Savall *cant, arpa triple, arpa celta, bol tiberà i realització musical* - Julia Koch *acció escènica, dansa i coreografia*
Oriol Grau *realització electrònica* - David Escamilla *textos i veu en off i cant a 'El mariner'*

'ENCENGUEM LA MAR'

Col·laboració amb l'encesa d'espelmes a la Ribera, una "escultura social" de Muma Soler

La Ribera - Barcelona

Diumenge 26 d'abril (20 hores)

Muma Soler *idea, concepció i realització*

'ESCOLTEU' / 'EL TESTAMENT D'AMÈLIA' - CONCERT PRESENTACIÓ DE 'COREOGRAFIES POLIFÒNIQUES'

Maig Coral 2009 – Federació Catalana d'Entitats Corals [FCEC]

Església de Sant Felip Neri - Barcelona

Divendres 15 de maig (21 hores)

Coral Sant Jordi [Lluís Vila *direcció*]

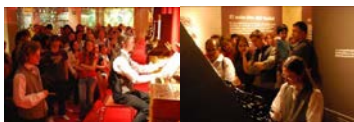
Julia Koch - Margherita Bergamo *dansa, acció corporal i coreografia*

1. 'ALBÉNIZ DE VISITA' - UNA PROPOSTA ITINERANT EN OCASIÓ DEL CENTENARI DE LA MORT D'ISAAC ALBÉNIZ

La Nit dels Museus 2009 - Institut de Cultura de Barcelona [ICUB]

Museu de la Música / Museu Frederic Marès - Barcelona

Dissabte 16 de maig (21 hores)

Paul Perera *piano, clavicèmbal i teclats* - Pol López Insa *actor-conductor* - Olga Miracle *guió*

2. 'COL-LECSONS' - UN ITINERARI SURREALISTA -AMB TEXTOS, DANSES I SONS- PER LES COL·LECCIONS DEL MUSEU

Margherita Bergamo *acció corporal, teatre gestual, dansa* - José Miguel Ruiz Zamarripa *flauta travessera* - Diego de Leon *typewriter (autòmata metal·lòfon)* - Anna Casademunt *viola da gamba* - Anna Fernández *violí* - Catalina Girona - Andiy Antonovskiy *guió/actors conductors*

'AVE MARIA' - SOLO DE DANSA SOBRE L'AVE MARIA A 8 VEUS DE TOMÁS LUIS DE VICTORIA

'Música vocal a les catedrals del renaixement' - Cicle de Concerts de Primavera 2009

Palau Robert (Sala de Cotxeres) - Barcelona

Dimecres 20 de maig (20 hores)

Musica Reservata de Barcelona [Roser Garell/Isabel Juaneda *sopranos* - Mercè Trujillo/Jordi Abelló *altos* - Antoni Trigueros/Albert Riera *tenors* - Jordi Blanco/Tomás Maxé *baixos*] - Julia Koch *dansa*

XX TROBADA DE CORALS DELS CLUBS SANT JORDI

Fundació Viure i Conviure - Obra Social Caixa Catalunya

Palau de la Música Catalana - Barcelona

Dimecres 17 de juny (17'30 hores)

Clubs Sant Jordi de Barcelona Sant Pau - Montbau - Sants - Gràcia - Verneda - Prosperitat - Borrell - Provença - Hostafranchs - Girona - Palamós - Figueres - Palafrugell - Bellpuig - Mollerussa - Bagà - Solsona - Lleida - Puigcerdà - Castelldefels - Amposta - Tarragona - Reus - Vilanova i la Geltrú - Sant Boi Llobregat - Sant Joan Despí - Viladecans - L'Hospitalet/St. Josep - L'Hospitalet/La Torrassa - Blanes - Parets del Vallès - Vic - Badalona Centre - Sant Just Desvern - Prats de Lluçanès - Manresa - Olot - Gavà - Terrassa - Esplugues de Llobregat
Cor Infantil 'El Cor de la Nit' de les escoles públiques d'Esplugues de Llobregat - Mar Vizoso *piano* - Sònia Gatell *direcció conjunta*
Rut Martínez *presentadora*

'MÚSIQUES DE PAS 2009'

Vetllades al Pas de Fums

Museu Agbar de les Aigües - Cornellà

Diumenges 5, 12 i 19 de juliol (20 hores)

'ATF[MJA]'. Quatre elements i un intrús (Diumenge 5)

Xavier Maristany *electrònica i saxo* - Chiara di Biagio - Clara Cendrós *acció escènica/teatre sensorial*

'DE LA METAMORFOSI'. Poemes del fum i de l'aigua (Diumenge 12)

Joan Sanmartí *llaüt i electrònica* - Jordi Coromina *acció escènica/recitació poètica*

'L'ACHRIMAE'. Gestos i planys prop del riu (Diumenge 19)

Mercedes Pascual *cant* - Thor Jorgen Ayala *viola de gamba* - Margherita Bergamo *dansa contemporània*

'MULTIMÈDIA RECICLADA'

Festa Major de la Ribera - Concert de Ribermúsica

Passeig del Born - Barcelona

Dijous 17 de setembre (22 hores)

La Màquina de Turing [Santi Vilanova - Miguel Gozalbo *teclats, sampler i ordinador* - Miki Arregui *imatge*]
Julia Koch - Margherita Bergamo *dansa*

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '09 - 14ª EDICIÓ (ANY ALBÉNIZ)

La Ribera - Barcelona (diversos espais)

De dimecres a diumenge 14 - 18 d'octubre (diversos horaris)

PÒRTIC DEL RIBERMÚSICA / MÚSICA, COTES I...

Actuació del Miquel Gil Trio / Actuacions musicals en directe

Passeig del Born/Bars, locals i restaurants

Dimecres 14 (20h / 21'30h)

Miquel Gil Trio [Miquel Gil *veu i guitarra* - Cristóbal Rentero *llaüt, gumbús, badúrria, guitarró i tres cubà* - David Farran *baix elèctric*]
Formacions de música acústica

ACTE CENTRAL

'Albéniz en bicicleta' / 'Albéniz: Espiritualitat i misticisme'

Plaça de Santa Maria/Basilica de Santa Maria del Mar

Dijous 15 (20 hores)

Nausicaa Bonnín *presentadora*

Quim Lecina *actor* - Raynald Colom *trompeta* - Albert Bover *piano* - Phillipe Colom *clatinet* - Marcelo Mercadante *bandoneón* - Tom Warburton *contrabaix* - Roger Blavia *percussió* - Julia Koch, Lourdes Solà *acció escènica/dansa*

MÚSICA AL CONVENT DE SANT AGUSTÍ

Sala Noble del Convent de Sant Agustí

Divendres 16 (22 hores)

Ensamble Novo-Hispania [Alejandro Tonatiuh Hernández *violí barroc* - Joaquim Arau *tiorba* - Joan Manuel Choudiffo *arpa barroca* *espanyola* - Eduardo Hernández *'guitarra de golpe'* (trad. México)]

(Anul·lació del concert de presentació del nou CD 'Peiwoh' d'Arianna Savall)

APERITIU MUSICAL I ARTESANAL

Avinguda d'Allada Vermell

Dissabte 17 (13,30 hores)

VO Quartet [Kirsten Tinkler *violí i veu* - Naomi Wedman *violí* M. C. Bareña *viola* - Frances Bartlett *violoncel*]

MÚSICA, ART I COMERÇ

Concerts, *performances* i accions interdisciplinàries

Museus, galeries, espais d'art, tallers d'artesanía i botigues singulars

Dissabte 17 (18 hores)

Joves intèrprets i creadors, alumnes de les escoles de música i arts, formacions de música comunitària

CULTURES EN RITME

'Diàleg a tres': Trobada Ribermúsica - Músicos por la Paz y la Integración - Joves Musicorum/El Cor de la Nit

Passeig del Born

Diumenge 18 (12,30 hores)

Grups de les activitats socioeducatives de Ribermúsica, Músicos por la Paz y la Integración, Joves Musicorum i el Cor de la Nit

CONCERT ESMUC

Actuació de 'Clics'

Museu Picasso, Pati del Palau Finestres

Diumenge 18 (18 hores)

Clics [Genís Suárez saxo tenor - Josep Pérez piano - Oriol Casadevall contrabaix - Xavier Matamala bateria]

AREA SOCIAL

TANTARANTANI!

Taller de ritme i percussió per a infants

Centre Cívic Convent de Sant Agustí - Barcelona

Dimecres de gener a juny / de setembre a desembre (17'30 - 19'30 hores)

Casal de Barri Pou de la Figuera - Barcelona

Dimarts de gener a juny / de setembre a desembre (17'30 - 19 hores)

Riadd Abed-Ali Abbas - Aziz Khodari - David Sitges-Sardà professors

VE-RI-NO-TEK

Veus, ritmes i noves tecnologies

Centre Cívic Convent de Sant Agustí – Espai Comunitari Pou de la Figuera

Centre Cívic Convent Sant Agustí – Barcelona

Dilluns de gener a juny / d'octubre a desembre (18'30 - 19'30)

Dijous de gener a juny / d'octubre a desembre (13 - 14'30)

Miguel Gozalbo professor

RIBORQUESTRA

Orquestra infantil Ribermúsica

Centre de Dia del Casc Antic - Barcelona

Divendres d'octubre a desembre (17'30 - 19'30 hores)

Ana Beatriz Corona professora

BÀSQUET BEAT

Pulsació, ritme i bàsquet

CEIP Cervantes - Barcelona

Dimecres d'octubre a desembre / de gener a juny (20'15 - 20'45 hores)

Josep Mª Aragay professor

JUGUEM AMB LA MÚSICA

Taller de sensibilització musical per a infants de 3 a 5 anys

CEIP Cervantes - Barcelona

Dilluns de setembre a desembre / de gener a juny (17 - 18 hores)

CEIP Pere Vila - Barcelona

Dimarts i dimecres de setembre a desembre / de gener a juny (16'30 - 17'30 hores)

Ana Beatriz Corona - Natalia Mª Rodríguez Santiago *professores*

AULA DE GUITARRA I LLENGUATGE MUSICAL

Sessions d'iniciació instrumental i lectura musical per a infants a partir de 8 anys

CEIP Cervantes – Barcelona

Dijous de setembre a desembre / de gener a juny (13 - 14 hores)

David Sitges-Sardà *professor*

CANTEM PERQUÈ VOLEM

Cor de Gent Gran del Districte de Ciutat Vella

Centre Cívic Pati Llimona - Barcelona

Dilluns d'octubre a desembre / de gener a juny (16 - 17'30 hores)

José César Álvarez del Caño *director*

MIREM COM SONA

Audicions trimestrals per a infants entre 3 i 12 anys

CEIP Parc de la Ciutadella - Barcelona

Dilluns 9 de febrer (10 - 10'45 / 11'30 - 12'30 hores)

Dilluns 11 de maig (10 - 10'45 / 11'30 - 12'30 hores)

Joves instrumentistes de les escoles de música de Barcelona

MEMÒRIES 2008, 2007, 2006

ANY 2008

ÀREA CULTURAL

BARCELONA

A)

CONCERTS LAIA 2008. INFANTS I PATRIMONI [Festes de Santa Eulàlia/Institut de Cultura de Barcelona]

FEBRER - 9, 10

Església de Santa Maria del Pi - Església de Santa Anna - Església de Sant Agustí - Verger del Museu Marés - Casal del Metge - Convent de Sant Agustí / Sala Noble - C. Casa Ramona / CaixaForum - Plaça de Sant Jaume - Saló de Cent de l'Ajuntament - Església dels Sants Just i Pastor - Pati del Palau Finestres / Museu Picasso - Pati del Palau del Marquès de Llió / Museu Tèxtil i d'Indumentària - Pati de la Casa Cervelló-Giudice - Museu Marítim - Avinguda de la Catedral - Rambla del Raval - Plaça Reial

ESCOLES DE MÚSICA

Barcelona:

Municipals Casa dels Nens, Nou Barris, Can Ponsic; Casp, Musicart Sarrià, Diaula, Luthier d'Arts Musicals. Berna, Escola de Músics i JPC, E. M. de Gràcia, E. M. del Guinardó, Pausa, Tarantel·la, El Brusi, MusicActiva, Aula de Música 7, CEMB, Centre Suzuki, IESM Juan Manuel Zafra, UT Centre d'Estudis Musicals

Fora de Barcelona:

Municipals d'Esparreguera, Castellbisbal, Mestre Montserrat de Vilanova i la Geltrú, Musicant de Cardona, Claudi Arimany de Les Franqueses del Vallès; Tot Música Ensenyament de Caldes de Montbui, Fusió de Sant Cugat del Vallès, Liceu de Mataró

ESCOLES DE DANSA

Barcelona:

El Magatzem, Yisbell, Fundació Psico-Art de Catalunya, Elise Lummis/La Companyia, Petit Ballet de Barcelona, Eulàlia Blasi, Centro Maxime d'Harroche, Company & Company, Elisenda Tarragó

Fora de Barcelona:

Gegrup Street-Shine de Manresa, Adanubi de Rubí,

CORALS INFANTILS I JUVENILS

Barcelona:

L'Espurna, L'Esquix, Patufa, El Reguitzell - Clarins, L'Esquellerinc, Musicant, Veus del Brusi, Cor de Noies Nubile de la Coral Sant Jordi, Corals juvenils de l'Escola de Música Tarantel·la, Cor Vox de l'Escola de Música del Guinardó,

Fora de Barcelona:

El Cor de la Nit d'Esplugues de Llobregat, Cor Jove Musicorum i Coral Musicorum d'Esplugues de Llobregat, Desconcert de l'Escola Espaiart de Castellar del Vallès

ALTRES

Taller intercultural de ritme i percussió de Ribermúsica, Jove Big Band Combo de Granollers, Raval's Band, Isabel Soteras *violí* - Carla Rovirosa *violoncel·ls* - Núria Giménez *dansa*

B)

LA NIT DELS MUSEUS 2008 [La Nit dels Museus - Dia Internacional dels Museus/Institut de Cultura de Barcelona]

MAIG - 17

Museu d'Història de la Ciutat

'El Mirall de la ruïna' *Invitació a un viatge iniciàtic*

Idoia de Eguila *lectura-narració* - Benoît Poinot *saxo i efectes* - Julia Koch *dansa* - Marc Egea *viola de roda* - David Escamilla *guió*

C)

XIX TROBADA DE CORALS DELS CLUBS SANT JORDI [Fundació Viure i Conviure/Obra Social Caixa Catalunya]

MAIG - 20

Auditori de Barcelona - Sala Pau Casals

CLUBS SANT JORDI

Barcelona:

Sant Pau, Montbau, Sants, Gràcia, Verneda, Prosperitat, Borrell, Provença, Hostafrancs

Fora de Barcelona:

Girona, Palamós, Figueres, Palafrugell, Bellpuig, Mollerussa, Bagà, Solsona, Lleida, Puigcerdà, Castelldefels, Amposta, Tarragona, Reus, Vilanova i la Geltrú, Sant Boi Llobregat, Sant Joan Despí, Viladecans, L'Hospitalet Sant Josep, L'Hospitalet La Torrassa, Blanes, Paret del Vallès, Vic, Badalona Centre, Sant Just Desvern, Prats de Lluçanès, Manresa, Olot, Gavà, Terrassa, Esplugues de Llobregat

Cor Infantil 'El Cor de la Nit' d'Esplugues de Llobregat

Sònia Gatell *direcció conjunta* - Mar Vizoso *piano* - Rut Martínez *presentadora*

D)

FESTA DE LA MÚSICA A BARCELONA '08 [Institut de Cultura de Barcelona]

JUNY - 21

Museu Picasso

VO Quartet

Kirsten Tinkler *violí i veu* - Naomi Wedman *violí* - Rebecca McCauley *viola* - Fran Bartlett *violoncel*

E)

FESTA MAJOR DE LA RIBERA '08 [Ajuntament de Barcelona - Districte de Ciutat Vella]

SETEMBRE - 11

Passeig del Born

Guillem Roma: 'Secret Place' - Concert/presentació del CD

Guillem Roma *piano i veu* - Pep Collell *bateria* - Marta Roma *violoncel i veus* - Ivan Kovasevic *contrabaix* - Pep López *baix elèctric* - Manel Valls *trompeta i flugelhorn* - Gilberto Rivero *saxo tenor* - Anna Fernández *violí i veu* - Núria Giménez *ball*

F)

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '08 [FTR'08] - 13ª edició (ANY EUROPEU DEL DIÀLEG INTERCULTURAL)

OCTUBRE - 15, 16, 17, 18, 19

La Ribera

Dimecres 15

20 hores

PÒRTIC DEL RIBERMÚSICA

Passeig del Born/Absis de Santa Maria del Mar

'Diversons': Duorixá

21'30 - 23 hores

MÚSICA, COPEL I ...

Bars i locals de la Ribera

Actuacions de música acústica

Dijous 16

20 hores

ACTE CENTRAL

I. 'Cultures en ritme'

Plaça de Santa Maria

Presentadora: **Asha Miró**

II. 'Llibre Vermell: Roda el món i torna a ... Santa Maria del Mar'

Basilica de Santa Maria del Mar

Lidia Pujol *veu i percussió/direcció escènica* - **Dani Espasa** *piano/direcció musical* - **Mohamed Boud Ayoub** *veu i oud* - **Mohamed Soulimane** *violí, out, teclats i percussió* - **Xavier Lozano** *instruments de vent i sorollismes* - **Efrén López** *salteri, viola de roda i llaüts* - **Maria Elena Medina** *violes de gamba i veu* - **Miriam Encinas** *percussions, viella i flautes de bec* - **Julia Koch** *acció escènica*

Divendres 17

22 hores

MÚSICA AL CONVENT DE SANT AGUSTÍ

Sala Noble del Convent de Sant Agustí

'Unoma' / 'Songstore'

Dissabte 18

12'30 hores

APERITIU MUSICAL I ARTESANAL

Avinguda Allada Vermell

VO Quartet

18 - 21'30 hores

MÚSICA, ART I COMERÇ

Museus, galeries, espais d'art, tallers d'artesanía i botigues singulars

Joves intèrprets, artistes i creadors

Diumenge 19

12'30 hores

MÚSICA AL CARRER

Passeig del Born

Diàleg Ribera - Raval

Trobada Ribermúsica - Xamfrà (tallers interculturals de ritme i percussió)

18 hores

CONCERT ESMUC

Museu Picasso - Pati del Palau Finestres

Toobass

MUNICIPIS DE CATALUNYA

A)

MÚSIQUES DE PAS '08 - Vetllades al Pas de Fums [Museu Agbar/Fundació Agbar]

JULIOL - 13, 20, 27

Museu Agbar de les Aigües (Cornellà de Llobregat)

Diumenge 13

'ATFA' [Aigua, Terra, Foc i Aire]

Ferran Besalduch *saxos, clarinet baix i flautes* - **Marc Cuevas** *contrabaix* - **Julia Koch** *dansa contemporània/acció escènica*

Diumenge 20

'Poemes del fum i de l'aigua'

Marc Egea *viola de roda, duduk i selecció de textos* - **Idoia de Eguia** *acció escènica i selecció de textos*

Diumenge 22

'Veus a la vora de l'aigua'

Arianna Savall *cant, arpes i bols tibetans* - **Oriol Graus** *electrònica* - **David Escamilla** *veu en off*

Amb la col·laboració de **Peter U. Johansen** *veu i haringfele (violí norueg)*

B)

A L'ESTIU, MÚSICA EN VIU - XII Cicle de Concerts 2008 [Ajuntament de Piera]

JULIOL - 11 i 25

Plaça de Joan Orpí (Piera)

Divendres 11

Enigmatism & Marta Valero

Vasil Lambrinov *violí* - **Òscar Vilaprinyó** *violí i viola* - **Àlex Rodríguez** *violoncel·ls* - **Cels Campos** *piano, teclats, samplers i veu* - **Mar Poyatos** *teclats* - **Jaume Yelo** *bateria, vibràfon, timbales i veu* - **Aleix Vives** *baix i veu* - **Marta Valero** *mezzosoprano*

Divendres 25

Toobass [**Aida Beltrán** *tuba tenor* - **Víctor Ferragut** *tuba tenor* - **Carles Lorente** *tuba* - **Óscar Senén** *tuba*]

ÀREA SOCIAL

ACTIVITATS PEDAGÒGIQUES I SOCIALS

‘MÚSICA PER JUGAR’ [CEIP Pere Vila i Cervantes]

Tallers de sensibilització musical per a infants de P3, P4 i P5

‘JUGEM TOCANT’ [CEIP Pere Vila i Cervantes]

Tallers d'iniciació instrumental i llenguatge musical per a infants a partir de 1er. de primària

‘MIREM COM SONA’ [CEIP Parc de la Ciutadella]

Audicions pedagògiques durant el curs escolar

‘CANTEM PERQUÈ VOLEM’ [Centre Cívic Pati Llimona]

Cord de gent gran del Districte de Ciutat Vella

‘TANTARANTAN!’ [Centre Cívic Convent de Sant Agustí / Espai comunitari Pou de la Figuera]

Taller intercultural de ritme i percussió per a infants

‘VE-RI-NO-TEK’. El verí de la música [Centre Cívic Convent de Sant Agustí / Espai comunitari Pou de la Figuera]

Veus, ritmes i noves tecnologies per a adolescents i joves

‘MÚSICA PER VIURE’ [Organització de la XVIII Trobada de Corals del Clubs Sant Jordi]

Clubs Sant Jordi de la Fundació Viure i Conviure Obra Social Caixa Catalunya

ANY 2007

ÀREA CULTURAL

BARCELONA

A)

CONCERT YARA BEILINSON - JAUME VILASECA [Premis a la Qualitat Mèdica: Fundació Avedis Donabedian/Dept. Salut Generalitat]

GENER 10

Palau de la Música Catalana

B)

CONCERTS LAIA 2007. INFANTS I PATRIMONI [Festes de Santa Eulàlia/Institut de Cultura de Barcelona]

FEBRER 10, 11

Església de Santa Maria del Pi - Església de Santa Anna - Església de Sant Agustí - Verger del Museu Marés - Casal del Metge - Convent de Sant Agustí / Sala Noble - C. Casa Ramona / CaixaForum - Plaça de Sant Jaume - Saló de Cent de l'Ajuntament - Església dels Sants Just i Pastor - Pati del Palau Finestres / Museu Picasso - Pati del Palau del Marquès de Llió / Museu Tèxtil i d'Indumentària - Pati de la Casa Cervelló-Giudice - Museu Marítim - Avinguda de la Catedral - Rambla del Raval

Escoles de música, escoles de dansa i corals infantils

C)

'ELS ARTISTES PARLEN DE MÚSICA' [Espai Cultural Obra Social Caja Madrid]

FEBRER 19, 20, 21, 22, 23, 24

Espai Cultural Caja Madrid

Dilluns 19

Enric Satué

Helena Satué *violí* - **Jose Vicente Castelló** *trompa* - **Alicia González Permuy** *piano*

Dimarts 20

Vicenç Altaió

Iván García *baix* - **Daniel García** *piano*

Dimecres 21

Pilarin Bayés

Arianna Savall *cant, arpa gòtica i arpa doppia* - **Petter U. Johansen** *cant, lira i Haringfele (violí noruec)*

Dijous 22

Rosa Novell

Marc Galobardes *violoncel*

Divendres 23

Toni Catany

José Alberto Medina *piano*

Dissabte 24

Calixto Bieito

Isabel Pla *soprano* - **José Luis Bieito** *guitarra*

Presentadora-conductora: **Rut Martínez**

D)

'SENSORIAL '07': Art per sentir – Música per veure

del 21 de MARÇ al 21 de JUNY

Centres d'art, museus, fundacions, galeries i sow rooms de Barcelona

MARÇ

Dimecres 21

Museu Picasso Montcada 15-23

Jordi Camell *piano* - **Afrika Martínez** *dansa i teatre corporal*

Dijous 29

RAS Doctor Dou 10

Carme Garrigó *percussió i teatre corporal*

ABRIL

Dissabte 21

Museu Diocesà Avinguda de la Catedral 4

Enclau (Ferran Barrios *direcció musical, piano i cajón flamenc* - **Arnau Barrios** *composició, violí i guitarra acústica* - **Queralta García** *violoncel* - **Cesc Martínez** *prosa* - **Toni Romero** *poesia* - **Alba Vila** *pintura en directe*)

Divendres 27

Hostelart Gallery Passeig de Gràcia 33

VO Quartet (Kirsten Tinkler *violí i veu* - **Naomi Wedman** *violí* - **Rebecca McCauley** *viola* - **Fran Bartlett** *violoncel*) - **Jessica Stephens** *artista plàstica*

Dijous 26

MACBA Plaça dels Àngels 1

Afrodisax

Diumenge 29

Sala Parés Petritxol 5

Lluís Rodríguez Salvà *piano*

MAIG

Divendres 11

Galeria Esther Arias Cotoners 10

Pablo Logiovine *bandoneón* - **Lux** *cèrcol aeri*

Dimarts 22

Espai Mallorca Carme 55

Imma Udina *clarinet* - **Cinta Massip** *poesia*

Dimecres 23 - 20 hores

Museu Barbier Mueller d'Art Precolombí - **Pati/Sala Zero** Montcada 14

Tantarantan! - Taller intercultural de ritme i percussió de **Ribermúsica**

Dijous 31

Nau Ivanow - **Sala Andy Warhol** Honduras 28-30

Ramon Aragall *fagot* - **Xavier Pomerol** *flauta* - **Imma Guàrdia** *violí* - **Mónica Cruzata** *viola* - **Eulàlia Nosàs** *violoncel*

JUNY

Dimecres 6

Museu Agbar de les Aigües Carretera de Sant Boi 4-6

Naïm Monterde *clarinet i electrònica* - **Gerard Sibila** *clarinet baix* - **Flux Escena Visual** *imatge*

Dimarts 12

Maragall Sala d'Art Rambla Catalunya 116

José Alberto Medina *teclats* - **Paco Weth** *contrabaix* - **Magdalena Tomàs** *actriu*

Dijous 14

Santa & Cole Santíssima Trinitat del Mont 10

Marian Barahona *veu* - **Grovaloo** (Abel Boquera *teclat* - **Benoît Poinso** *saxo* - **Roc Albero** *trompeta* - **Olivier Rocque** *bateria*)

Divendres 15

Museu Marés Plaça Sant Iu 5-6

Maria Elena Medina *viola de gamba* - **Mario Mas** *guitarra barroca, guitarra elèctrica* - **Robert Gómez** *dansa teatre*

Dissabte 16

Fundació Cuixart Placeta de Montcada 7

Jorge López *flauta travessera* - **Flor Tinoco** *teatre gestual*

Dijous 21 - 20 hores

Museu d'Història de la Ciutat - **Capella de Santa Àgata** Plaça del Rei

Arianna Savall *cant, lira i arpes medievals* - **David Escamilla** *poesia i veu recitada*

E)

XVIII TROBADA DE CORALS DELS CLUBS SANT JORDI [Fundació Viure i Conviure Caixa Catalunya]

JUNY 1

Gran Teatre del Liceu

Corals dels Clubs Sant Jordi - Cor El Cor de la Nit - **Sònia Gatell** *direcció* - **Mar Vizoso** *piano* - **Rut Martínez** *presentadora*

F)

FESTA MAJOR DE LA RIBERA '07 - CONCERT DE RIBERMÚSICA [Districte de Ciutat Vella]

SETEMBRE - 13

Passeig del Born

Enigmatism & artistes invitades

G)

FESTES DE LA MERCÈ '07 [Ajuntament de Barcelona - Àrea Participació Ciutadana]

SETEMBRE - 22, 23

Plaça Catalunya - Escenari 3

Taller intercultural de percussió

H)

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '07 [FTR'07] - 12ª edició (ANY BARCELONA CIÈNCIA)

17, 18, 19, 20, 21 d'octubre

La Ribera

Dimecres 17

20 hores

PÒRTIC DEL RIBERMÚSICA

"Bluelili i les Ciències"

Plaça Comercial

Grovaloo

21'15 - 23 hores

MÚSICA, COPES I ...

Bars i locals de la Ribera

Actuacions de música acústica

Dijous 18

20 hores

ACTE CENTRAL

I. 'Αἰδώς' - Les Muses de la Ciència

Carrers del la Ribera

Lectora-narradora: **Nina**

II. La Ciència de la Fuga

Basilica de Santa Maria del Mar

Lluís Soler *lector-narrador (L'Art)* - **Sònia Carmona** *lectora-narradora (La Ciència)*

Llibert Fortuny *saxo alto i efectes* - **Joan Díaz** *fender rhodes* - **Gary Willis** *baix elèctric* - **David Xirgu** *bateria* - **Mireia Farrés** *trompeta I* -

Joan Anton Casado *trompeta II* - **Vicent Pérez** *trombó* - **Jordi Ribell** *clavicèmbal, orgue i piano* - **Carme Garrigó** *vibràfon* - **DJ Aton**

manipulació electrònica de sons

Jazmin Bastos, **Carla Benejam**, **Marta Filella**, **Anna Homs**, **Julia Koch**, **Mizar Martínez**, **Paz Muñoz**, **Annabel Pitueli**, **Anna Prat** *Les muses de la Ciència* - **Afrika Martínez** *coreografia*

Divendres 19

22 hores

MÚSICA AL CONVENT DE SANT AGUSTÍ

Sala Noble del Convent de Sant Agustí

Sabina Witt & Lucas Ariel

Dissabte 20

12'30 hores

APERITIU MUSICAL I ARTESANAL

Avinguda Allada Vermell

Yarak

18 - 21'30 hores

MÚSICA, ART I COMERÇ

Museus, galeries, espais d'art, tallers d'artesanía i botigues singulars

Joves intèrprets, artistes i creadors

Diumenge 21:

12'30 hores

MÚSICA AL CARRER

Plaça Comercial

Grups de l'Escola Musicart Sarrià de Barcelona

MUNICIPIS DE CATALUNYA

A)

FESTIVAL DE MÚSICA CLÀSSICA [Institut Municipal d'Acció Cultural de Vic]

JULIOL - 3

Museu Episcopal de Vic

Maria Elena Medina *soprano, viola de gamba* - **Ernesto Ruiz Lenandro** *tenor, contratenor* - **Josep Maria Martí** *guitarra barroca, llaüt, tiorba*

B)

A L'ESTIU, MÚSICA EN VIU - X^a edició [Ajuntament de Piera]

JULIOL - 6, 13, 27

El Gall Mullat - Porxos de l'Ajuntament (Piera)

Divendres 6

VO Quartet

Kirsten Tinkler *violí i veu* - **Naomi Wedman** *violí* - **Rebecca McCauley** *viola* - **Frances Bartlett** *violoncel*

Divendres 13

Xazzar

Miranda Gas *veu* - **Noemí Rubio** *violí i veus* - **Laila Serra** *violí i veus* - **Àngela Llinares** *clarinet* - **Clara Peya** *piano, acordió i veus* - **Toni Vilaprinyó** *baix* - **Ildefons Alonso** *bateria*

Vilaprinyó *baix* - **Ildefons Alonso** *bateria*

Divendres 27

Carne Garrigó *percussió* - **Afrika Martínez** *dansa contemporània*

C)

MÚSIQUES DE PAS [Museu Agbar/Fundació Agbar]

JULIOL - 8, 15, 22

Pas de Fums - Museu Agbar de les Aigües (Cornellà)

Diumenge 8

VO Quartet

Kirsten Tinkler *violí i veu* - **Naomi Wedman** *violí* - **Rebecca McCauley** *viola* - **Fran Bartlett** *violoncel*

Diumenge 15

Carne Garrigó *percussió i electrònica* - **Afrika Martínez** *dansa contemporània*

Diumenge 22

Karion

Sergi Sirvent *teclats* - **Marc Cuevas** *contrabaix* - **Ramon Prats** *bateria* - **Magdalena Tomàs** *actriu*

ÀREA SOCIAL

ACTIVITATS PEDAGÒGIQUES I SOCIALS

‘MÚSICA PER JUGAR’ [CEIP Parc de la Ciutadella i Pere Vila]

Tallers de sensibilització musical per a infants de P3, P4 i P5

AUDICIONS MÚSICALS [CEIP Parc de la Ciutadella]

Dues audicions pedagògiques els mesos de febrer i maig

‘CANTEM PERQUÈ VOLEM’ [Cor de gent gran Districte Ciutat Vella]

Centre Cívic Pati Llimona

‘TANTARANTAN!’ [Taller intercultural de ritme i percussió per a infants]

Centre Cívic Convent de Sant Agustí / Pla Integral del Casc Antic

‘MÚSICA PER VIURE’ [Audicions didàctiques, audicions comentades, organització de la XVIII Trobada de Corals del Clubs Sant Jordi]

Clubs Sant Jordi de la Fundació Viure i Conviure Obra Social Caixa Catalunya

ANY 2006

ÀREA CULTURAL

BARCELONA

A)

CONCERT FRANCESCO TRISTANO SCHLIMÉ - RAMI KHALIFÉ [Premis a la Qualitat Mèdica: Fundació Avedis Donabedian/Dept. de Salut de la Generalitat]

GENER 9

Palau de la Música Catalana

B)

RIBER-LAIA '06 [Festes de Santa Eulàlia/Institut de Cultura de Barcelona]

FEBRER 10, 12

Divendres 10 - 21'30 hores

BALL DE L'ÀLIGA I CONCERT DE MINISTRERS

Santa Maria del Mar

Ministrers de la Ciutat (Galdric Santana *director*) / **Forum Vocal** (Xavier Chavarria *director*)

Diumenge 12 - de 12 a 13'30 hores

CONCERTS INFANTILS AL CARRER DE MONTCADA

Carrer de Montcada

Pati del Palau Finestres / Museu Picasso - Montcada 19

Grup Coral Casp (Maria Jesús Culleré *directora*)

Pati de la Casa Cervelló Giudice / Galeria Maeght - Montcada, 25

Guitarres en Gràcia i Grup de Flautes de bec de l'Escola de Música de Gràcia

Pati del Palau del Marquès de Llió / Museu Tèxtil i d'Indumentària - Montcada 12

Iria Ayán *violoncel* - **Andrea Mir** *dansa*

C)

'ELS ARTISTES PARLEN DE MÚSICA' [Obra Social Caja Madrid]

FEBRER 20, 21, 22, 23, 24, 25

Espai Cultural Caja Madrid

Dilluns 20

Josep Maria Pou

Josephine Grundy *veu* - **Nick Reddel** *veu i piano*

Dimarts 21

Carles Santos

Claudia Schneider *mezzosoprano* - **Antoni Comas** *tenor* - **Carles Santos** *piano*

Dimecres 22

Jaume Mateu "Tortell Poltrona"

Stanislas Arráez *tenor* - **Ricardo Estrada** *piano*

Dijous 23

Lluís Llongueras

Euroquartet Barcelona [Piotr Jeczmyk *violí I* - **Andrea Ceruti** *violí II* - **Luca Ceruti** *viola* - **Zsolt Tottzer** *violoncel*]

Divendres 24

Isabel-Clara Simó

Josep M. Balanya *piano* - **Guillermo Madrigal** *manipulació electrònica de sons*

Dissabte 25

Sol Picó

Mireia Tejero *saxo* - **Dàcil López** *veu* - **Krishoo Monthieux** *percussió*

Presentadora - conductora: **Rut Martínez**

D)

'SENSORIAL '06' [Art per sentir - Música per veure]

del 21 de MARÇ al 21 de JUNY

Centres d'art, museus, fundacions, galeries i sow rooms de Barcelona

MARÇ

Dimarts 21

Centre d'Art Santa Mònica Rambla Sta. Mònica 7

Raphael Zweifel *violoncel*

Diumenge 26

Sala Parés Petritxol 5

Brossa Quartet de Corda - **Maria Montseny** *dansa*

ABRIL

Dijous 6

Galeria Àmbit Consell de Cent 282

Thor J. Ayala *viola de gamba*

Divendres 21

Galeria Esther Arias Cotoners 10

Alex Salgueiro *fagot* - **Chiara di Biaggio** *teatre gestual*

Dissabte 22

Museu Diocesà Avinguda de la Catedral 4

Carme Miró *soprano* - **Xavier Pardo** *piano*

Divendres 28

Galeria Eude Consell de Cent 278

Inés Musso *flauta travessera* - **Sònia Carmona** *poesia*

Dissabte 29

MACBA Plaça dels Àngels, 1

Francisco López *electrònica*

MAIG

Dimarts 2

Ras Doctor Dou 10

Naüm Monterde *clarinet*

Dijous 4

Espai Mallorca Carme 55

Josep Maria Balanyà *piano*

Dimarts 9

Galeria Maria Villalba Art Contemporani Bailén 110

Carme Garrigó *percussió* - **Afrika Martínez** *dansa contemporània*

Dimarts 16

Galeria Montcada Montcada 20

Núria Galvañ *violoncel* - **Queralt Garcia** *violoncel*

Dimarts 23

Subarna Consell de Cent 295

Maria del Mar Casals *arpa* - **Martina Escoda** *poesia*

Dimecres 24

Galeria Joan Prats Balmes 54

Xavier Maristany *saxo alto, joguines i ordinador*

Dimarts 30

Nau Ivanow Honduras 28-30

Francesc Bombí-Vilaseca *guitarra i veu* - **Modesto Rodríguez** *guitarra i melòdica* - **Carles Llàcer** *sampler* - **La Playa** *concepció visual*

JUNY

Dilluns 5

Maragall Sala d'Art Rambla Catalunya 116

Rahsaam Quartet

Dimecres 7

Galeria Esther Montoriol Diputació 339

Joan Alavedra *acordió i composició* - **Cinta Massip** *veu i selecció de textos*

Divendres 9

Fundació Cuixart Placeta de Montcada 7

Olga Jeczmyk *violí* - **Chiara di Biaggio** *teatre corporal*

Dilluns 12

Fundació Antoni Tàpies Aragó 255

Taller intercultural de ritme i percussió de Ribermúsica - **Riad Ahmed A. Alí** *percussions de l'Orient Mitjà*

Dimecres 14

Julia Karp Gallery Torrijos 70

Musicamedida *quintet vocal*

Dijous 15

Santa & Cole Santíssima Trinitat del Mont 10

Stigmato Inc.

Dimecres 21

Museu Agbar Carretera de Sant Joan, 1 (Cornellà)

Xavier M. Foks *instruments d'aigua* - **Carles Torrent** *projecció d'imatges*

E)

CICLE 'PICASSO I BARCELONA' [Museu Picasso/Institut de Cultura de Barcelona]

MARÇ 9, 23 – ABRIL 6, 27 – MAIG 11, 25

MARÇ

Dijous 9

'Picasso en dansa': Pulcinella de Stravinsky

Emili Brugada *piano* - **Júlia Arnó** *soprano* - **Albert Deprius** *tenor* - **Marc Pujol** *baríton*

Dijous 23

'Picasso en cinema': Picasso i la càmera obscura

Art Ensemble Barcelona *quintet de vent* - **La Playa** *imatge*

ABRIL

Dijous 6

'Picasso poeta': Paraules dels poetes picassians

M^a del Mar Casals *arpa* - **Quim Lecina** *recitador*

Dijous 27

'Picasso, músic d'imatges': Humà, inhumà, sobrehumà. Jo Picasso

Francesco Tristano Schlimé *piano* - **La Playa** *imatge*

MAIG

Dijous 11

Picasso lilegit: "Homenatge a Picasso" de Josep Palau i Fabre

Hermann Bonnin *lector* - **Nausicaa Bonnin** *lectora* - **Peter J. Bacchus** *flauta travessera* - **Guillermo Madrigal** *manipulació electrònica de sons*

Dijous 25

Picasso a Els 4 Gats: Una vetllada musical

M. Teresa Vert *soprano* - **Amaya Barrachina** *violí* - **Carles Puig** *piano* - **José Galeote** *guitarra*

Afrika Martínez *teatre dansa* - **Valeria Guglietti** *ombres xineses* - **Míriam Alamany** *actriu* - **Climent Sensada** *actor i direcció escènica*

F)

MOZART SEGLE XXI (Espai Cultural Caja Madrid)

ABRIL 27 - MAIG 4, 11, 18, 25

ABRIL

Dijous 27

Maria Hinojosa *soprano* - **Amaya Barrachina** *violí* - **Ricardo Estrada** *piano* - **Albert Viñas** *actor*

MAIG

Dijous 4

Marta Espinós - **Juan Peñalver** *piano a dos i quatre mans* - **Afrika Martínez** *dansa contemporània*

Dijous 11

Microcosmos Teatre (**Arnau Vinós** *actor, cantant* - **Júlia Mora** *actriu cantant* - **Marc Hervás** *director*)

Dijous 18

Brossa Quartet de Corda (**Aleix Puig** *violí I* - **Elisabeth Batallé** *violí II* - **Imma Lluch** *viola* - **Oleguer Aymamí** *violoncel*) - **Pablo López** *actor*

Dijous 25

Art Ensemble Barcelona (**Diego Martín** *oboè* - **Marta Santamaría** *flauta travessera* - **Ona Cardona** *clarinet*
Benjamín Iglesias *trompa* - **Àlex Salgueiro** *fagot*) - **Sònia Carmona** *poesia*

G)

'BARCELONA, MÉS MEDIEVAL QUE MAI' [Museu d'Història de la Ciutat/Institut de Cultura]

JUNY 10, 11

Plaça del Rei

Xarop de Canya - **Alfons Encinas** - **Stella Splendens**

H)

XVII TROBADA DE CORALS DELS CLUBS SANT JORDI [Fundació Viure i Conviure Caixa Catalunya]

JUNY 21

Palau de la Música Catalana

Corals dels Clubs Sant Jordi - **Corals infantils L'Esquix i El Molinet** - **Juan Peñalver** *piano*

I)

FESTA MAJOR DE LA RIBERA - CONCERT DE RIBERMÚSICA [Districte de Ciutat Vella]

SETEMBRE 14

Passeig del Born/Absis de Santa Maria del Mar

Carrie Lewis and The Broken Dreams Orchestra

J)

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '06 [FTR'06] - 11ª edició (ANY DEL COMERÇ A BARCELONA)

OCTUBRE 18, 19, 20, 21, 22

La Ribera

Dimecres 18

20 hores

PÒRTIC DEL RIBERMÚSICA

'Consumè de Cataclisme'

Passeig del Born

Llibert Fortuny Trio - **Sònia Carmona** *poesia* (SUSPÈS)

21'30 - 23 hores

PUNT DE PARTIDA / MÚSICA, COPEI I ...

Bars i locals de la Ribera

Actuacions de música acústica

Dijous 19

20 hores

ACTE CENTRAL

'La Ribera, cant d'oficis'

I. Els Mestres Cantaires canten el oficis

Cercavila i cants d'oficis als balcons

Xarop de Canya *cercavila*

Carrers de la Ribera: Agullers: **Staníslas Arráez** *tenor* - Canvis Vells: **Josep Saguer** *baríton* - Espaseria: **Hans Ever** *tenor* - Vidrieria: **Xavier Fernández** *baríton* - Plaça de les Olles: **Francisco Vas** *tenor* - Esparteria: **Pau Bordas** *baix* - Flassaders: **David González** *tenor* - Sabateret: **Lluís Síntes** *baríton* - Argenteria: **Abel García** *baix* - Mirallers: **Tomás Maxé** *baix* - Cotoners: **Toni Marsol** *baríton* - Sombrerers: **Albert Deprius** *tenor*
Jaume Arnella *mestre de cerimònies*

II. Els Mestres Cantaires a Santa Maria del Mar

Basilica de Santa Maria del Mar

Coral Sant Jordi - **Cor Aura** - **Capella de Música de Santa Maria del Pi** - **Coral Antics Escolans de Montserrat** - **Marta Muñoz** *soprano* -

Bernat Bailbé *orgue* - **Berta Gasull** *oboè* - **Pierfrancesco Fiordaliso**, **Renata Tanollari** *violins* - **Marc Galobardes** *violoncel* - **Lluís Vila** *direcció general*

Els Trobadors [**Alfons Encinas** *nickelarpa, psalteri, viola de roda, mandola, llaüid àrab, arpa medieval, viola d'arc, rebec, veu* - **Miriam**

Encinas *flautes de bec, ney, viola de gamba, percussions* - **Marga Soria** *veu* - **Jaume Catà** *tabla hindú, darbuka, tar, bendir, gerres*

Els Ministres de la Ciutat [**Galdric Santana** *director*] - **Grup de Dansa de l'Esbart Sant Cugat**

Guillermo Madrigal *electrònica i muntatge sonor* - **Flux Escenc Visual** [**Iván López Tomé**, **Manuel Gómez Manrique** *imatge*]

Staníslas Arráez, **Albert Deprius**, **Hans Ever**, **David González**, **Francisco Vas** *tenors* - **Xavier Fernández**, **Toni Marsol**, **Josep Saguer**, **Lluís**

Síntes *barítons* - **Pau Bordas**, **Abel García**, **Tomás Maxé** *baixos* - **Joan Albert Amargós** *piano i direcció*

Cinta Massip *lectora-narradora*

Divendres 20

22 hores

MÚSICA AL CONVENT DE SANT AGUSTÍ

Sala Noble del Convent de Sant Agustí

'The Linn Youki Project'

Dissabte 21

12'30 hores

APERITIU MUSICAL I ARTESANAL

Avinguda Allada Vermell

Xazzar

18 - 21'30 hores

MÚSICA, ART I COMERÇ

Museus, galeries, espais d'art, tallers d'artesanía i botigues singulars

Joves intèrprets, artistes i creadors

Diumenge 22:

12'30 hores

MÚSICA AL CARRER

Carrers de la Ribera

Cercavila amb la Marxing Band de l'Escola Mestre Montserrat de Vilanova i la Geltrú

Batucada amb Sambao

Plaça Comercial

Combos de l'Escola Jamm Session de Barcelona

MUNICIPIS DE CATALUNYA

A)

CICLE DE MÚSICA RELIGIOSA [Institut Municipal de Cultura de Vic]

ABRIL 12

Església de la Pietat

Arianna Savall *cant i arpes medievals* - **Petter U. Johansen** *tenor* - **Corina Martí** *flautes*

B)

CICLE DE JAZZ DE CAIXA TARRAGONA

ABRIL 30 – MAIG 7

ABRIL

Diumenge 30

Yara Beilinson *veu, guitarra i composició* - **Josep Lluís Guart** *piano, direcció i arranjaments* - **Ray Ferrer** *baix elèctric/contrabaix* - **Cidon**

Trinidad *percussions*

MAIG

Diumenge 7

Francesco Tristano Schlimé & Rami Khalife *duo de pianos*

C)

A L'ESTIU, MÚSICA EN VIU - X^a edició [Ajuntament de Piera]

JULIOL 7, 14, 28

El Gall Mullat – Porxos de l'Ajuntament

Divendres 7

Youkalis [Oriol Prats *flauta travessera i flautí* - **Héctor Serrano** *guitarra espanyola i flamenca, ukelele i tres cubà* - **Naüm Monterde** *clarinet i clarinet baix* - **Oroitz Maiz** *acordió* - **Marc Pertínez** *bateria i percussions* - **Oriol Martí** *contrabaix*]

Divendres 14

Carola Ortiz *veu* - **Roger Mas Giménez** *teclats* - **Ramon Angel Rey** *bateria* - **Giulia Valle** *contrabaix*

Divendres 28

Quartet de corda Vistes al Mar

Anna Fernández *violí I* - **Albert Donarza** *violí II* - **Santiago Romero** *viola* - **Carlos Muñoz** *violoncel* - **Sònia Carmona** *poesia*

D)

MÚSIQUES DE PAS [Museu Agbar/Fundació Agbar]

JULIOL 9, 16, 23

Pas de Fums - Museu Agbar de les Aigües

Diumenge 9

Sabina Witt *veu i composició* - **Pablo Logiovine** *bandoneón* - **Manuel Estoa** *guitarra* - **Natsuko Suga** *trompeta* - **Juan Pablo Balcázar**

contrabaix - **Camilo Anzola** *bateria*

Diumenge 16:

Amaya Barrachina *violí* - **Yorgos Arguiriadis** *guitarra* - **Sònia Carmona** *poesia*

Diumenge 23:

Yara Beilinson *veu, guitarra i composició* - **Ray Ferrer** *baix elèctric/contrabaix* - **Josep Luis Guart** *teclat*

D)

FESTIVAL DE MÚSICA CLÀSSICA [Institut Municipal d'Acció Cultural de Vic]

JULIOL 11, 27

Museu Episcopal de Vic

Dimarts 11

Amaya Barrachina *violí* - **Yorgos Arguiriadis** *guitarra*

Dijous 27

Quartet de corda Vistes al Mar

ÀREA SOCIAL

ACTIVITATS PEDAGÒGIQUES I SOCIALS

‘MÚSICA PER JUGAR’ [CEIP Parc de la Ciutadella i Pere Vila]

Tallers de sensibilització musical per a infants de P3, P4 i P5

AUDICIONS MÚSICALS [CEIP Parc de la Ciutadella]

Dues audicions pedagògiques els mesos de febrer i maig

‘CANTEM PERQUÈ VOLEM’ [Cor de gent gran Districte Ciutat Vella]

Centre Cívic Pati Llimona

‘TANTARANTAN’ [Taller intercultural de rimte i percussió per a infants]

Centre Cívic Convent de Sant Agustí

‘LA CANÇÓ MÉS BONICA DEL MÓN’ [Teràpies musicals intergeneracionals per a persones grans amb malalties degeneratives]

Centres de Dia d’IPSS

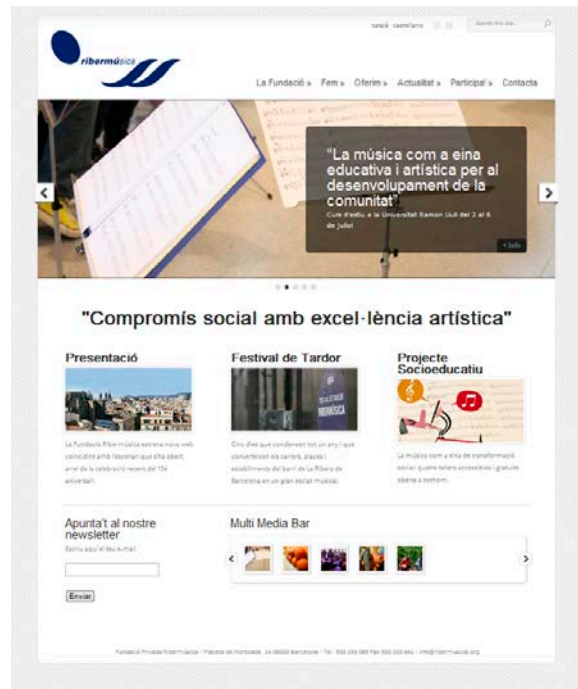
‘MÚSICA PER VIURE’ [Audicions didàctiques, audicions comentades, organització de la XVII Trobada de Corals del Clubs Sant Jordi]

Clubs Sant Jordi de la Fundació Viure i Conviure Obra Social Caixa Catalunya

EL PLA DE COMUNICACIÓ

LA NOVA WEB DE RIBERMÚSICA

COINCIDENT AMB L'APROVACIÓ DE DOS PLANS D'OCUPACIÓ PER PART DEL SERVEI D'OCUPACIÓ DE CATALUNYA LA FUNDACIÓ HA TREBALLAT, ENTRE GENER I JUNY DE 2012, EN EL SEU PLA DE COMUNICACIÓ. AQUEST PLA COMPRÈN TANT EL DISSENY DE LA NOVA WEB COM LA SEVA IMBRICACIÓ A LES XARXES SOCIALS, AMB LA CREACIÓ DEL FACEBOOK I EL NEWSLETTER. TAMBÉ ES TREBALLA EN LA IMPLEMENTACIÓ DELS CONTACTES AMB ELS MITJANS, QUE ENTRE 1995 I 2003 VAN DISPENSAR UNA GRAN ATENCIÓ A LES ACTIVITATS DE RIBERMÚSICA.

www.ribermusica.org

[facebook/ribermusica.org](https://facebook.com/ribermusica.org)

RESSENYES A LA PREMSA (1995-2011)

NO INCLOU RESSENYES RADIOFÒNIQUES I TELEVISIVES ENTRE 1995 I 2009

ANY 1995
La Vanguardia - 6 octubre
La Veu de Ciutat Vella - 6 octubre
El País - 6 octubre
El País - 7 octubre

ANY 1996
La Vanguardia - abril
La Vanguardia - 3 octubre
El Periódico - 4 octubre
El País - 3 octubre
El Periódico - 4 octubre
Eco - 4 octubre
El Periódico - 6 octubre
El País - 6 octubre
Ajoblanco - octubre
Guia del Ocio - octubre
La Veu de Ciutat Vella - octubre
El Temps - 14 octubre
La Veu de Ciutat Vella - desembre
El Periódico - desembre
L'Avui - 20 desembre

ANY 1997
Revista Musical Catalana - gener
El Temps - 3 març
ECO - 2 abril
La Veu de Ciutat Vella - maig
Expo-Guía - maig
La Veu de Ciutat Vella - maig
El Mundo - 4 maig
La Veu de l'Anoia - 11 juliol
Guia del Ocio - octubre
El País Tentaciones - 10 octubre
El Periódico - 10 octubre
La Vanguardia - 10 octubre
El Nou Nou - 10 octubre
El Periódico - 12 octubre
El País - 12 octubre
La Veu Ciutat Vella - novembre
El Periódico - 19 desembre
Guia del Ocio - 19 desembre
El País Tentaciones - 19 desembre
Rev. Musical Catalana - desembre

ANY 1998
El Periódico - 20 març
La Vanguardia - 2 abril
Artes Plásticas - juny
La Veu de l'Anoia - 24 juliol
La Veu de l'Anoia - 7 agost
L'Avui - 11 setembre
Regió 7 - 15 setembre
El Periódico - 11 octubre
El Periódico - 16 octubre
L'Avui - 16 octubre
La Vanguardia - 16 octubre
El Periódico - 17 octubre
El Mundo - 17 octubre
El País - 17 octubre
Guia del Ocio - octubre
La Veu de Ciutat Vella - octubre
Nova Ciutat Vella - desembre
Guia del Ocio - 18 desembre
El Periódico - 19 desembre
El País - 19 desembre

ANY 1999
El País - 13 febrer
Barsalona - abril
El Periódico - 4 abril
El Periódico - 9 abril
El País - 9 abril
La Vanguardia - 16 abril
La Vanguardia - 29 abril
El País - 6 maig
Avui - 17 juny
Revista Musical Catalana - juny
Regió 7 - 11 setembre
La Vanguardia - 14 octubre
El Periódico - 15 octubre
El País - 15 octubre
El Mundo - 16 octubre
Barsalona - octubre
El Periódico - octubre
Guia del Ocio - octubre
La Vanguardia - octubre

ANY 2000
Revista Musical Catalana - febrer
El Periódico - 6 abril
El País - 6 abril
La Vanguardia - 7 abril
Barsalona - abril
Barcelona Metropolitan - juny
Nova Ciutat Vella Buffet - juny
Revista Musical Catalana - juny
Avui - juny
Revista Musical Catalana - juny
Nova Ciutat Vella - juliol/ agost
Què Fem? - 20 octubre
El Periódico - 20 octubre
La Veu Ciutat Vella - 20 octubre
El País - 20 octubre

ANY 2001
Què Fem? - 30 març
El Temps - març
La Veu de Ciutat Vella - març
El País - 4 abril
La Vanguardia - 4 abril
El Periódico - 4 abril
Nova Ciutat Vella - abril
El Periódico - abril
Revista Musical Catalana - abril
Barcelona y m@s - 25 maig
El Diari de Sant Cugat - 31 maig
Regió 7 - 29 juny
Regió 7 - 2 juliol
Crònica de Sùria - 6 juliol
El Periódico - 13 setembre
El País - 13 setembre
La Vanguardia - 13 setembre
La Veu de Ciutat Vella - setembre
El País - 19 octubre
Avui - 19 octubre
Guia del Ocio - 19 octubre
Metro Directe - 19 octubre
ABC - 19 octubre
Què Fem? - 19 octubre
El País - 21 octubre
El Periódico - 21 octubre
La Vanguardia - 21 octubre
Avui - 21 octubre
Avui - 24 octubre
La Veu Ciutat Vella - octubre
Revista Ajunt. BCN - octubre

ANY 2002
Nova Ciutat Vella - març
El País - 3 abril

Avui - 3 abril
ABC - 23 abril
Nova Ciutat Vella - maig
La Vanguardia - 17 maig
El Punt - 23 maig
Avui - 28 juny
Què Fem? - juny
Regió 7 - 28 juny
Regió 7 - 1 juliol
Crònica de Sùria - 5 juliol
Regió 7 - 30 setembre
Avui - 17 octubre
Què Fem? - 18 octubre
El Periódico - 18 octubre
El País - 18 octubre
El País Tentaciones - 18 octubre
La Vanguardia - 18 octubre
El País - 18 octubre
El Mundo - 18 octubre
El Periódico - 19 octubre
El País - 19 octubre
Turisme de Barcelona - octubre
El País - 14 desembre
La Vanguardia - 14 desembre
El Periódico - 14 desembre
ABC - 14 desembre
Rev. Ajunt. Barcelona - desembre

ANY 2003
La Vanguardia - 4 abril
Revista Musical Catalana - juny
El País - 5 maig
El Mundo - 5 maig
Avui - 5 maig
El Periódico - 5 maig
La Vanguardia - 12 maig
El Mundo - 12 maig
El Mundo - 26 maig
El Periódico - 26 maig
Avui - 26 maig
La Vanguardia - 2 juny
ABC - 2 juny
Avui - 2 juny
El Periódico - 2 juny
Regió 7 - 27 juny
Avui - 27 juny
El Temps - juny
El Sali - juny
Regió 7 - 11 juny
Regió 7 - 27 juny
Turisme de Barcelona - octubre
El Periódico - 12 octubre
El Periódico - 13 octubre
Avui - 17 octubre
La Vanguardia - 17 octubre
Què Fem? - 17 octubre
20 minutos - 17 octubre
El Periódico - 17 octubre
El País - 17 octubre
El País - 18 octubre
El Periódico - 18 octubre
El Periódico - 19 octubre
El País - 19 octubre
El País - 20 octubre
El Periódico - 29 desembre

ANY 2004
La Veu de Ciutat Vella - octubre
Què Fem? - octubre
Rev. Musical Catalana - octubre
El País - 20 octubre
El Periódico - 22 octubre
L'Avui - 22 octubre
L'Avui - 20 octubre

ANY 2005
 El Periódico - 21 juny
 El Mundo - 22 juny
 El Periódico - 22 juny
 La Vanguardia - 21 juny
 Avui - 22 juny
 La Vanguardia - 22 juny
 El Punt - 22 juny
 El Periódico - 21 juny
 El Periódico - 24 juny
 La Vanguardia - 21 octubre
 El País - 21 octubre
 El Mundo - 21 octubre

ANY 2006
 El Periódico - 17 febrer
 El Mundo - 24 febrer
 Nova Ciutat Vella - maig
 Butxaca - octubre
 Turisme de Barcelona - octubre
 Rev. Ajunt. Barcelona - octubre
 Què Fem? - octubre
 El Periódico - octubre

ANY 2007
 La Vanguardia - 21 març
 El Periódico - 21 març
 El País - 21 març
 Nova Ciutat Vella - maig
 Agenda - octubre
 Time Out - octubre
 Rev. Ajunt. Barcelona - octubre
 Rev. Òmnium Cultural - octubre
 Dolce City - 10 octubre
 El Periódico.cat - 14 octubre
 Agència EFE - 15 octubre
 El Mundo - 16 octubre
 El Mundo.es - 16 octubre
 La Vanguardia - 17 octubre
 El Periódico - 17 octubre
 20 Minutos - 17 octubre
 La Malla.net - 17 octubre
 Diari Dig. Gene. Cat. - 17 octubre
 Rev. Ajunt. BCN - 17 octubre
 El País - 17 octubre
 El Punt Digital - 17 octubre
 El Punt - 17 octubre
 El País - 18 octubre
 El Punt - 18 octubre
 El Periódico - 18 octubre
 Rev. Aj. Barcelona - 18 octubre
 Festes M. Catalunya - 18 octubre
 El Punt - 18 octubre
 La Vanguardia - 19 octubre
 El Punt - 19 octubre
 El Periódico - 20 octubre
 El Punt - 20 octubre
 El Punt - 20 octubre

ANY 2008
 Rev. Ajunt. Barcelona - octubre
 Bit de cultura - 2 octubre
 Blog Esc. Cervantes - 12 octubre
 ACN - 14 octubre
 El Periódico.com - 15 octubre
 Rev. Aj. Barcelona - 15 octubre
 Cultura21.cat - 15 octubre
 Icat fm - Digital - 15 octubre
 Time Out Barcelona - 15 octubre
 El Periódico - 15 octubre
 El Periódico.com - 16 octubre
 La Vanguardia.es - 16 octubre
 El Punt - 16 octubre
 Percussió.cat - 16 octubre

El Periódico.com - 17 octubre
 El Punt - 17 octubre
 El País - 17 octubre
 El Punt - 17 octubre
 La Vanguardia - 17 octubre
 Què Fem? - 17 octubre
 Europa Press - 17 octubre
 El Periódico.com - 18 octubre
 El Punt - 18 octubre
 El Periódico - 18 octubre
 Premiàdemar.cat - 18 octubre
 La Vanguardia.es - 19 octubre
 El Periódico.com - 19 octubre

ANY 2009
 El Mundo - 23 juliol
 RSS Barcelona - 12 octubre
 Artezblai.com - 13 octubre
 Sobrebarcelona.com - 13 octubre
 El Periódico - 14 octubre
 La Vanguardia.es - 14 octubre
 Barcelona Connect - 14 octubre
 Rev. Ajunt. Barcelona - 14 octubre
 El Periódico - 15 octubre
 El Periódico.com - 15 octubre
 Time Out Barcelona - 15 octubre
 Rev. Aj. Barcelona - 15 octubre
 El Debat.cat - 15 octubre
 La Vanguardia.es - 18 octubre

ANY 2010
 Web Aj. Barcelona - 14 octubre
 BCN C. Universitari - 14 octubre
 El Periódico - 14 octubre
 El Periódico - 17 octubre
 For Free - 14 octubre
 La Razón - 14 octubre
 Time Out - 13-19 octubre
 Televisión Española - 14 octubre

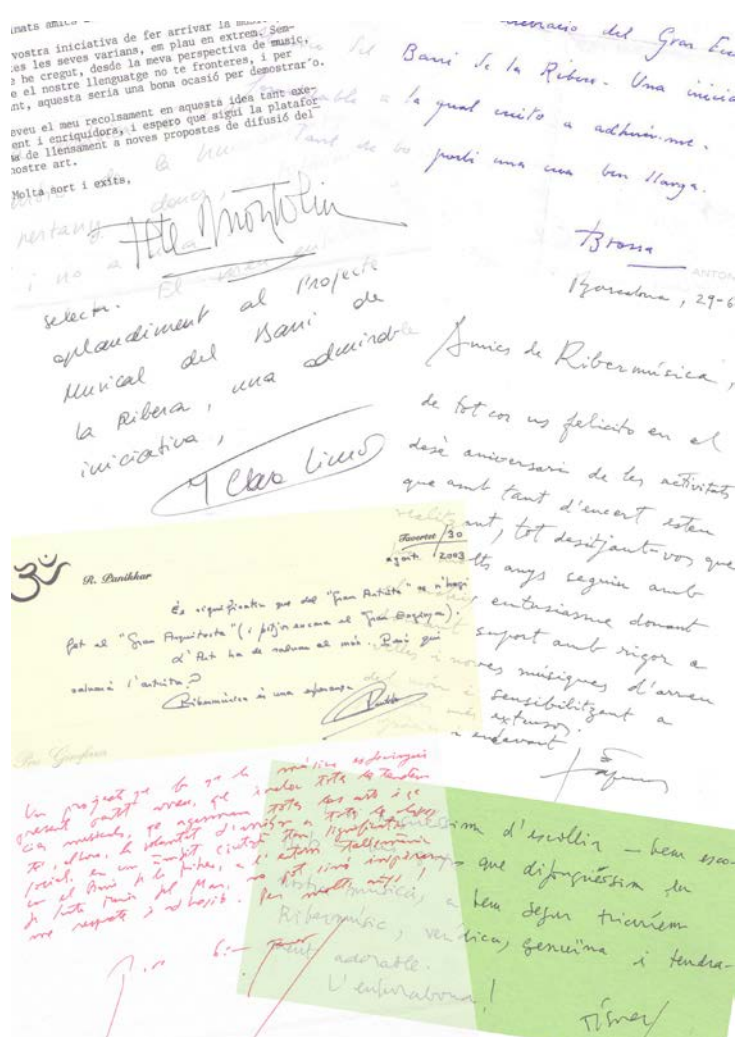
ANY 2011
 El Periódico - 3 abril
 Diari Ara (Cultura) - 20 octubre
 La Vanguardia - 20 octubre
 El País Catalunya - 20 octubre
 El Periódico - 20 octubre
 COM Ràdio - 20 octubre
 RNE - 20 octubre
 Vilaweb - 20 octubre
 Guia del Ocio - 21 octubre
 La Vanguardia - 21 octubre
 El Periódico - 21 octubre
 El Punt Avui - 21 octubre
 BTV - 21 octubre
 La Vanguardia - 22 octubre
 El Periódico - 22 octubre
 RAC1 - 22 octubre
 Público - 23 octubre
 La Vanguardia - 23 octubre
 El Periódico - 23 octubre
 El Punt Avui - 23 octubre

ANY 2012 (primer semestre)
 RNE (Ràdio 600) - 9 abril
 MouTV (TMB) - 30 abril/13 maig
 Revista 'La Directa' - 9 maig
 Ràdio Alòs on line 100 - 22 maig
 Universitat Estiu Social.cat - 29 maig
 Universitat Estiu Unió de Músics - 4 juny
 BTV Connexió BCN - 21 juny
 Casal dels Infants Web - 22 juny

EL SUPORT DEL MÓN CULTURAL

COINCIDENT AMB LA CELEBRACIÓ DE LA GRAN FESTA DE LA MÚSICA, RIBERMÚSICA VA RECOLLIR EL SUPORT DE BONA PART DEL MÓN CULTURAL CATALÀ EN FORMA D'UNA ADHESIÓ ESCRITA O NOMINAL. D'ENTRE ELLES EN DESTAQUEN LES D'ANTONI TÀPIES, MIQUEL MARTÍ I POL I RAIMON PANIKKAR.

AL MATEIX TEMPS, LA MAJOR PART D'ARTISTES PLÀSTICS CATALANS (D'ENTRE ELLS JOAN BROSSA, JAUME PLENSA I EL PROPI TÀPIES) HAN REALITZAT EL CARTELL DEL FESTIVAL DE TARDOR. COM ÉS PROPI, TAMBÉ EL MÓN MUSICAL HA COL·LABORAT AMB LA FUNDACIÓ, QUE TREBALLA ACTUALMENT EN L'ORGANITZACIÓ D'UN CONCERT DE SUPORT A CÀRREC DE JOAN MANUEL SERRAT.

ADHESIONS A RIBERMÚSICA

Amic Joan:

Davant l'anèmia que pateix la música contemporània (la de l'esperit, no la del cos) considero una boníssima notícia la creació del Gran Festival de Música del barri de la Ribera. Una iniciativa formidable a la qual cuito a adherir-me. Tant de bo porti una cua ben llarga.

Joan Brossa (juliol 1995)

La música és l'art més antic de la humanitat; pertany, doncs, a tothom i no a una minoria selecta. El meu entusiàstic aplaudiment al Projecte Musical del Barri de la Ribera, una admirable iniciativa.

Isabel Clara Simó (juliol 1995)

Rebeu la més sincera adhesió a l'extraordinària iniciativa que representa la creació del Festival de Música de la Ribera, que sens dubte aportarà una gran contribució a la difusió de la bona música i a la promoció dels nostres intèrprets.

Joan Guinjoan (agost 1995)

Un projecte que fa que la música esdevingui present pertot arreu, que inclou totes les tendències musicals, que agermana totes les arts i que té, alhora, la voluntat d'arribar a totes les classes socials, en un àmbit ciutadà tan significatiu com el Barri de la Ribera, a l'entorn talismànic de Santa Maria del Mar, no fa sinó inspirar-me respecte i adhesió. Per molts anys!

Pere Gimferrer (setembre 1995)

Poques vegades m'han presentat un projecte amb l'entusiasme i la convicció que ho ha fet en Joan. Desitjo de tot cor que la seva idea trobi el recolzament necessari per a dur-lo a bon terme, i que el Barri de la Ribera en gaudeixi.

Gerard Claret (setembre 1995)

La vostra iniciativa em sembla esplèndida. Podeu comptar amb mi!

Josep M. Mestres Quadreny (setembre 1995)

Crec que la Gran Festa de la Música de la Ribera, amb el que suposa d'aportació per a vitalitzar totes les activitats musicals, és una iniciativa on s'hi han d'implicar tots els qui es preocupen i treballen per a la cultura del nostre país.

Francesc Taverna Bech (setembre 1995)

M'adhereixo a la Gran Festa de la Música de la Ribera, desitjant que es faci tots els anys per dignificar encara més aquest entranyable barri.

Josep Guinovart (setembre 1995)

Fa una pila d'anys que fem teatre musical i per tant rebre la notícia de que un barri tan especial com el de la Ribera s'omplirà de músiques de tota mena ens fa saltar, ballar i cantar de felicitat. Ens adherim a totes les iniciatives projectades i molt especialment a la Gran Festa de la Música, amb el desig de que es pugui celebrar molts anys i de que nosaltres hi participem activament alguna vegada. Llarga vida, molta sort i visca la música.

Dagoll Dagom (setembre 1995)

Sono felice di dare la mia adesione alla Festa de la Música de la Ribera con l'augurio che questo progetto vada sempre avanti per il bene de la Música e di tutti quelli che ne fanno parte, siano essi artisti che pubblico. Congratulandomi con il Signor Joan Puigdemívol per quanto finora realizzato, faccio i miei migliori auguri.

Sesto Bruscantini (juliol 1996)

Estimats amics del barri de la Ribera.

La vostra iniciativa de fer arribar la música, en totes les seves variants, em plau en extrem. Sempre he cregut, des de la meua perspectiva de músic, que el nostre llenguatge no té fronteres, i per tant, aquesta seria una bona ocasió per a demostrar-ho. Rebeu el meu recolzament en aquesta idea tant excel·lent i enriquidora, i espero que sigui la plataforma de llançament a noves propostes de difusió del nostre art.

Molta sort i èxits.

Tete Montoliu (agost 1996)

Creo que es maravilloso este apoyo a la música en el barrio de la Ribera y deseo de todo corazón que siga con la mayor repercusión posible para el bien de todos los barceloneses.

Alicia de Larrocha (setembre 1996)

Benvolgut amic:

Vull manifestar-vos tota la simpatia i suport que mereix la vostra acció sostinguda amb tant d'esforç personal d'ençà força temps! Espero i desitjo que a aquest petit suport moral i musical nostre s'hi sumin d'altres suports -més materials, però ben necessaris!- per part dels qui poden i tenen el deure ciutadà de fer-ho. De tot cor, ben vostre.

Narcís Bonet (març 1999)

Amic Joan:

La iniciativa de Ribermúsica és excepcional, del major interès a tots els nivells i mereixedor del màxim recolzament. Introduir la música en viu a la vida quotidiana de la ciutat és importantíssim, i més encara començant per un barri tan particular com el de Ribera. Rep doncs, la meua més cordial adhesió amb el desig de molt èxit en tan meritòria empresa.

Albert Ràfols-Casamada (juny 1999)

Distingit senyor:

He rebut el dossier informatiu de Ribermúsica que heu tingut la gentilesa de fer-me a mans. Vull donar-vos-en les gràcies al mateix temps que em plau expressar-vos la meua enhorabona per aquest bon treball de difusió de la cultura on música i art es fusionen dins un entorn d'un valor patrimonial extraordinari com és el barri de la Ribera.

Joan Maria Pujals (juny 1999)

Els que vivim a les riberes de la música, no podem deixar d'escoltar i aplaudir l'esforç de Ribermúsica perquè la música canti a La Ribera.

Yves Zimmermann (juliol 1999)

Encara que sigui des de lluny, vull manifestar la meua adhesió a Ribermúsica, una iniciativa que trobo que tothom, grans i petits, rics i pobres, manaires i manats, hem de recolzar amb tot l'amor i tot l'ensuïsmes. El meu afecte més sincer.

Miquel Martí i Pol (juliol 1999)

A Ribermúsica:

Si haguéssim d'escollir un indret de Barcelona prou punyent, que fós un marc idoni per a la nostra música, fóra Santa Maria del Mar. I si haguéssim d'escollir -ben escollits- uns grups que difonguessin la nostra música, a ben segur triaríem Ribermúsica, verídica, genuïna, tendrament adorable. L'enhorabona!

Tísner (setembre 1999)

En uns moments en què el malentès mestissatge i la passivitat indolent la malnomenada societat civil impregnen el moll de l'os de molta de la nostra gent, és bo, diria que imprescindible, l'impuls, la il·lusió activitat d'entitats com Ribermúsica, on es combinen sàviament el possibilisme i l'altruisme.

Llorenç Soldevila (octubre 1999)

La iniciativa de posar la música a l'abast de tothom, als barris de Barcelona, a través de les galeries d'art i dels tallers d'artistes em sembla magnífica. Crec que Ribermúsica ha tingut una idea innovadora i que ha demostrat una gran sensibilitat pel fet d'haver començat pel barri de la Ribera, per tot el que això significa.

Montserrat Gudiol (novembre 1999)

Si em calgués destacar una iniciativa modèlica pels seus objectius, pel seu caràcter integrador i pel seu programa, no dubteu que Ribermúsica seria el meu emblema i el meu mirall. Enhorabona!

Eliseu Climent (novembre 1999)

Ribermúsica és una altruista iniciativa que en el barri de la Ribera organitza gran nombre d'activitats concertístiques aconseguint que la música de totes les èpoques i estils i del més variat repertori instrumental i coral, sigui escoltada i admirada en interpretacions desinteressades d'artistes -majorment joves- a tots els àmbits d'aquesta entranyable zona barcelonina, esglésies (Santa Maria del Mar en primer terme), patis de cases nobles, galeries d'art, bars i al mateix carrer, i a l'estiu en nombrosos pobles de Catalunya. Aquesta labor -que arriba a ser abnegada- dels que s'entreguen a una tasca tan bonica com interessant, no cal dir que compta amb la meua entusiasta adhesió, per sumar-la a les nombroses que ja ha obtingut.

Xavier Montsalvatge (març 2000)

Voldria felicitar als amics de Ribermúsica -i molt especialment al seu capdell Joan Puigdemívol- per les seves felices iniciatives: en temps de clara davallada cultural, no hi ha dubte que propostes interdisciplinàries com les vostres ajuden a mantenir viu i expectant el caliu d'una ciutat i un país, ara més que mai -em sembla- mancats d'autèntic tremp moral, polític i artístic. Si més no, doncs, que la Música ens agafi confessats!...

Àlex Susanna (maig 2000)

Ribermúsica.

Amics:

Estic entusiasmada amb el vostre projecte musical, tant des del punt de vista cultural com per les seves repercussions socials i pedagògiques. Endavant!!

Oriol Bohigas (juliol 2000)

Amb aquest escrit vull manifestar tot el meu suport per al projecte Ribermúsica, que ha aconseguit revitalitzar culturalment una part important de la ciutat.

Amb tota la meua simpatia i encoratjament pel vostre futur.

Cordialment

Lluís Claret (setembre 2000)

Us encoratjo a seguir endavant amb els vostres projectes musicals.
Per una banda, perquè poseu a l'abast de tota la ciutadania una forma d'expressió cultural i la popularitzeu.
D'una altra, perquè els objectius de la Fundació Ribermúsica s'insereixen plenament en el barri de la Ribera, que té en la música, la literatura i les arts plàstiques i escèniques una constant font d'inspiració per a gent d'aquí i d'arreu que la trepitgen.
Compteu con fins ara amb el nostre suport!

Joan Clos (novembre 2000)

És significatiu que del "Gran Artista" se n'hagi fet el "Gran Arquitecte" (i pitjor encara el "Gran Enginyer").
L'Art ha de salvar el món. Però qui salvarà l'artista?
Ribermúsica és una esperança.

Raimon Panikkar (agost 2003)

Distingit amic:

Considero que el propòsit de Ribermúsica, i les seves actuacions fins el present, mereixen l'aplaudiment de tothom que tingui sensibilitat vers l'art i la música.

Per aquesta raó m'adhereixo sincerament a les accions de la Fundació i li ofereixo la meua col·laboració-

Atentament

Joan Bassegoda Nonell (setembre 2002)

Amics de Ribermúsica:

De tot cor us felicito en el desè aniversari de les activitats que amb tant d'encert esteu realitzant, tot desitjant-vos que per molts anys seguiu amb el mateix entusiasme donant suport amb rigor a velles i noves músiques d'arreu del món i sensibilitzant a públics més extensos.
Gràcies i endavant

Antoni Tàpies (juny 2005)

ADHESIONS NOMINALS

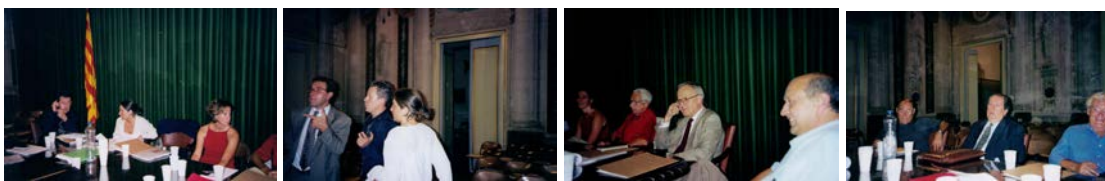
JAUME ARAGALL (1995) - LLUÍS LLACH (1995) - PERICO PASTOR (1995) - RAIMON (1995) - RICARD RODA (1995) - ALBERT SARDÀ (1995) - ROGER ALIER (1996) - COMEDIANTS (1996) - NÚRIA FELIU (1996) - ORQUESTRA DE CAMBRA TEATRE LLIURE (1996) - LUCIANO PAVAROTTI (1996) - ANNA RICCI (1997) - ELS JOGLARS (1997) - JOAN JOSEP THARRATS (1997) - JOAN MANUEL SERRAT (1997) - JORDI LLIMONA (1997) - JOSEP MARIA BENET I JORNET (1997) - JOSEP MARIA ESPINÀS (1997) - MANEL CAMP (1997) - MIQUEL FARRÉ (1997) - PACO IBÁÑEZ (1997) - RICARD SALVAT (1997)

LA FUNDACIÓ

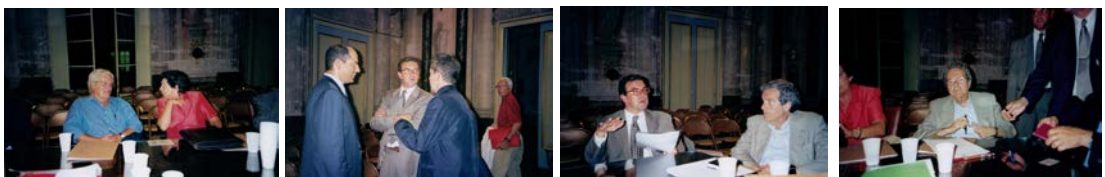
A CINC ANYS DEL SEU NAIXEMENT, I COINCIDENT AMB L'EMBLEMÀTICA DATA DE L'ANY 2000, ES VA CONSTITUIR LA FUNDACIÓ PRIVADA RIBERMÚSICA, CONTINUACIÓ DE L'ASSOCIACIÓ CREADA TRES ANYS ABANS. EN LA GÈNESI DE LA FUNDACIÓ HI VAN TENIR UN PAPER FONAMENTAL MONTSERRAT COSTA, PROPIETÀRIA DE GALERIA MONTCADA, QUE VA APORTAR BONA PART DEL CAPITAL FUNDACIONAL; LA RESTA FOU APORTADA PER CODORNIU I ÈMILI COTA.

LLUÍS ARMET, QUE FOU PRIMER TINENT D'ALCALDE DEL GOVERN MUNICIPAL PRESIDIT PER PASQUAL MARAGALL, VA TENIR UN PAPER CLAU EN AQUESTA COMESA, EN ACTUAR COM A EXPERT ASSESSOR I HOME PONT AMB JOSEP MARIA BRICALL, QUE FOU EL PRIMER PRESIDENT. ARMET ERA EN AQUELLS MOMENTS DIPUTAT AL PARLAMENT DE CATALUNYA I FOU NOMENAT POSTERIORMENT MAGISTRAT DEL TRIBUNAL DE COMPTES DE L'ESTAT.

L'acte de constitució va tenir lloc el 10 de setembre de 2000 al **Palau Dalmases** del carrer de Montcada, seu d'Òmnium Cultural, amb un Patronat presidit per **Josep Maria Bricall**, amb l'arquitecte **Josep Martorell** a la Vicepresidència i amb en **Raimon Bergós** actuant com a Secretari. Allà es va procedir al nomenament de **Joan Puigdemívol** com a Director de la Fundació.

Al costat d'en Bricall, que fou per molts anys rector de la Universitat de Barcelona i havia estat Conseller de Presidència de la Generalitat amb Josep Tarradellas, els primers membres del màxim òrgan de govern de la Fundació foren **Montserrat Costa**, **Oriol Bohigas**, **Josep Martorell**, **Eulàlia Vintró**, **Hans Meinke**, **Emili Sarrión** i **Jordi Raventós**, actuant en nom de **Codorniu**.

Posteriorment, i en aquesta primera etapa de la Fundació, es van incorporar com a vocals **Francesc Martí Jusmet**, que assumiria la presidència entre 2004 i 2006, **Francesc Raventós**, **Rafael Tous** i **Enric Mayolas**. En etapes posteriors van sumar-se al Patronat **Antoni Negre**, **Joaquim Ferrer**, **Jordi Maluquer**, **Benet Casablanca**, **Albert Attenelle**, **Joan Albert Amargós**, **Lluís Bassat**, **Yves Zimmermann**, **Toni Miró** i **Joan Oller**.

L'etapa que va de 2007 a 2011 fou encapçalada per **Josep Martorell**, presidint un Patronat format per **Josep Caminal** com a Vicepresident i amb **Enric Mayolas**, **Eulàlia Vintró**, **Joan Albert Amargós**, **Josep Serra** i **Jordi Roch** com a vocals. Coincident amb el 2012, finalització de l'etapa Martorell, en **Josep Caminal** assumeix la Presidència d'un nou Patronat que manté a **Enric Mayolas** i compta amb la incorporació de **Joan Vall** com a Secretari-patró.

El juliol d'aquest mateix any, el Patronat decideix congelar temporalment les activitats de la Fundació per causa de la incertesa en la renovació dels convenis amb les institucions públiques i les dificultats d'obtenció de patrocinis privats. Durant aquesta etapa, el grup de mares i pares del Projecte Socioeducatiu s'ofereix a liderar els destins de la Fundació de forma voluntària. Cas de reeixir en aquesta comesa es postulen per afegir-se al nou Patronat **Manel Forcano**, **Patricia Gabancho**, **Mercè Homs**, **Josep Borràs**, **Jordi Carrió** i **Lluís Bonet**.

L'any 2008 la Fundació va nomenar l'eminent director d'orquestra **Antoni Ros-Marbà** com a President d'Honor i a **Oriol Bohigas**, **Miquel Valls** (President de la Cambra de Comerç de Barcelona) i mossèn **Ignasi Mora** (rector de Santa Maria del Mar) com a Patrons d'Honor; també va crear el **Consell Assessor**, que aplega diverses personalitats del món cultural i empresarial. La remodelació dels òrgans de govern de la Fundació inclou també la creació d'un **Consell Ciutadà**.

ENREGISTRAMENTS DE RIBERMÚSICA

LA FUNDACIÓ DISPOSA D'UN IMPORTANT ARXIU D'ENREGISTRAMENTS VIDEOGRÀFICS AMB INTERESSANTS REPORTATGES DELS FESTIVALS DE TARDOR I LES DIFERENTS ACTIVITATS; ALGUNES D'ELLES ESTARAN DISPONIBLES A LA WEB PER A VISUALITZAR A TRAVÉS DEL VIMEO. TANMATEIX, ÉS POSSIBLE REALITZAR UNA CÒPIA PER A TOTHOM QUI ESTIGUI INTERESSAT EN TENIR-LES EN FORMAT DVD.

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '04

Pòrtic del Ribermúsica: 'Turangalila'

Plaça de Santa Maria (Barcelona) - 22 octubre 2004

Enregistrament: Iván López Tomé

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '05

Pòrtic del Ribermúsica: 'Benvingut Mister Quixot!' / Acte Central: 'El Velatorio de Don Quijote'

Passeig del Born / Saló de Cent (Barcelona) - 21/22 octubre 2005

Enregistrament: Iván López Tomé

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '06

Pòrtic del Ribermúsica: 'La Ribera, Cant d'oficis' / Acte Central: 'Els Mestres Cantaires a Santa Maria del Mar' / 'Música, art i comerç' / 'Música al Convent de Sant Agustí'

La Ribera (Barcelona) - 19/20/21 octubre 2006

Enregistrament i muntatge: Iván López Tomé

Reportatge per a la Xarxa de Televisions Locals

Enregistrament i muntatge: Bem Mirat Produccions

SENSORIAL 2007 - ART PER SENTIR, MÚSICA PER VEURE

Entrevistes Afrika Martínez, Jordi Camell, Magdadena Tomàs, Yolanda Martín

Museu Picasso - Maragall Sala d'Art (Barcelona) - abril 2007

Enregistrament i muntatge: Altres Producció

CONCERT ENIGMATISM (FESTA MAJOR DE LA RIBERA 2007)

Festa Major de la Ribera 2007 - Concert de Ribermúsica

Enigmatism - Marta Valero - Andrea Mir

Passeig del Born (Barcelona) - 13 setembre 2007

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '07

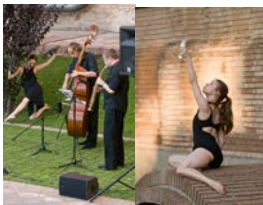
Pòrtic del Ribermúsica: 'Bluelili i les ciències' / 'Música, copes i ...' /

'Αἰδώς Les muses de la ciència' / Acte Central: 'La Ciència de la Fuga' / 'Música, art i comerç'

La Ribera (Barcelona) - 17/18/20 octubre 2007

Enregistrament i muntatge: Transforma Films (Lluc Güell i Jordi Oriola)

'ATFA' - AIGUA, TERRA, FOC I AIRE (MÚSIQUES DE PAS 2008)

'Músiques de Pas 2008' - Vetllades al Pas de Fums

Julia Koch - Ferran Besalduch - Marc Cuevas

Museu Agbar de les Aigües (Cornellà) - 13 juliol 2008

Enregistrament: Ferran Besalduch

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA '08

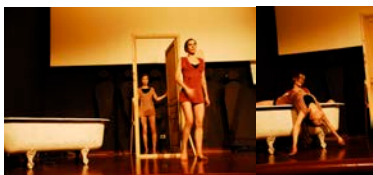

Pòrtic del Ribermúsica: Dourixà / 'Música, copes i ...' / **Acte Central:** 'Llibre Vermell: roda el món i torna a... Santa Maria del Mar' / 'Música, art i comerç' / Concert al Museu Picasso

La Ribera (Barcelona) - 15, 16, 18, 19 octubre 2008

Enregistrament i muntatge: Transforma Films (Lluc Güell i Jordi Oriola)

'MUSIC OF AMBER'

Temporada 2008-2009 del Grup 21

Grup 21 - Julia Koch - Lourdes Solà

Centre de Cultura Contemporània (Barcelona) - 16 gener 2009

Enregistrament: Oriol Puigdemívol

'VEUS A LA VORA DE L'AIGUA'

Festes de Santa Eulàlia 2009 [Institut de Cultura de Barcelona]

Arianna Savall - Julia Koch - David Escamilla - Oriol Graus

Teatre Romea (Barcelona) - 15 febrer 2009

Enregistrament: Sergi Escamilla

EL MAKING OF DE 'VEUS A LA VORA DE L'AIGUA'

Arianna Savall - Julia Koch

Escola de Música de Bellaterra - 8 febrer 2009

Enregistrament: Josep Maria Aragay

‘MÚSICA I COHESIÓ’

Tallers de Ribermúsica: Tantarantan!, Ve-Ri-No-Tek - Televisió de Catalunya

Reportatge dins del programa ‘Tot un món’ de TV3

Enregistrament: Televisió de Catalunya - març 2009

ENCENGUEM LA MAR

El making of des del balcó de Ribermúsica

Passeig del Born - 26 abril 2009

Enregistrament i muntatge: Muma Soler

‘ESCOLTEU’ / ‘EL TESTAMENT D’AMÈLIA’

Concert presentació de ‘Coreografies polifòniques’ - Maig Coral 2009 [Federació Catalana d’Entitats Corals]

Julia Koch - Margherita Bergamo - Coral Sant Jordi

Església de Sant Felip Neri (Barcelona) - 15 maig 2009

Enregistrament: Oriol Puigdemívol

EL MAKING OF DE ‘ESCOLTEU’

Julia Koch i Coral Sant Jordi

CEIP Cervantes (Barcelona) -10 maig 2009

Enregistrament: Oriol Puigdemívol

‘AVE MARIA’

‘Coreografies polifòniques’. Julia Koch i Música Reservata de Barcelona

Palau Robert (Barcelona) - 20 maig 2009

Enregistrament: Ribermúsica

VE-RI-NO-TEK

Reportatge Obra Social Fundació “La Caixa”

Centre Cívic Convent de Sant Agustí (Barcelona) - març 2009

Enregistrament: Obra Social Fundació “La Caixa”

CD audio ‘Poison’s Flow’

Barcelona 2009

‘MULTIMÈDIA RECICLADA’

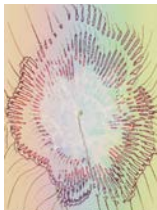

Festa Major de la Ribera 2009

Passeig del Born (Barcelona) - 17 setembre 2009

Enregistrament: Arnau Puigdel·lívol

FESTIVAL DE TARDOR RIBERMÚSICA ‘09

Pòrtic del Ribermúsica: Miquel Gil / Acte Central: ‘Albéniz en bicicleta’ - ‘Albéniz: Espiritualitat i misticisme’ / ‘Música, art i comerç / Cultures en ritme

La Ribera (Barcelona) - 14, 15, 17, 18 octubre 2009

Enregistrament i muntatge: Transforma Films (Lluc Güell i Jordi Oriola)

TALLERS DE RIBERMÚSICA

Tallers de Ribermúsica (Basquet Beat, Tantarantan!, Riborquestra) - Barcelona Televisió

Reportatge dins del programa ‘Connexió Barcelona’ (minut 48) de BTV

Enregistrament: Barcelona Televisió (març 2010)

'BORN A. M.'

Passarel·la Ribermoda - Festa Major de la Ribera 2010

Passeig del Born (Barcelona) - 16 setembre 2010

Enregistrament: Valentina Correa, Berta Cabezas, María José Asensio

Passeig del Born (Barcelona) - 16 setembre 2010

Enregistrament: La Ribera Televisió

'PROJECTE: LA PLAGE'

Projecte final de la Carrera Superior de Coreografia de Julia Koch

Sala Ovidi Montllor (Barcelona) - 18, 19 setembre 2010

Enregistrament i muntatge: Alberto Bougleux

GRAN FESTA DE TARDOR RIBERMÚSICA '10

'Cultures en ritme'

Passeig del Born - 17 octubre 2010

Enregistrament: Barcelona Televisió

'RIBERMÚSICA 15 ANYS. ART - CIÈNCIA - ESPIRITUALITAT' (ACTE CENTRAL GFTR '10)

Reportatge fotogràfic de Joan Torrens

Santa Maria del Mar (Barcelona) - 14 octubre 2010

Imatges fotogràfiques: Joan Torrens

‘RIBERMÚSICA 15 ANYS. ART - CIÈNCIA - ESPIRITUALITAT’

Enregistrament en audio

Santa Maria del Mar (Barcelona) - 14 octubre 2010

Enregistrament i tècnic de so: Marc Abad

‘QUINA’

Homenatge a Josep M. Mestres Quadreny

Sala La Cuina/Espai Francesca Bonnemaison (Barcelona) - 5 novembre 2010

Enregistrament i muntatge: Toni Casassas

Representació Sala La Cuina

Assaig Centre Cívic Convent de Sant Agustí

‘TRES CADIRES I SISTEMA D’ASSAIG

Un assaig de Quina per Lluís Solà

Centre Sant Pere Apòstol (Barcelona) - octubre 2010

Un curtmetratge de Jordi Crusats

BASQUET BEAT A RAZZMATAZZ

‘La Gran Festa del 3D 2010’

Sala Razzmatazz (Barcelona) - 3 desembre 2010

Enregistrament: FX/ANIMATION. Barcelona 3D School

'LA TRAVESÍA'

Cicle 'Nous llenguatges del cos' de l'Antic Teatre

Antic Teatre - 3 març 2011

Enregistrament i muntatge: Clip in (Valentina Correa - María José Asensio)

EL MAKING OF DE 'LA TRAVESÍA'

Cicle 'Nous llenguatges del cos' de l'Antic Teatre

Antic Teatre - 3 març 2011

Enregistrament i muntatge: Clip in (Valentina Correa - María José Asensio)

ACTUACIÓ BASQUET BEAT

Festival 'Joves en Acció'

Convent de Sant Agustí - 7 de maig 2011

Enregistrament: Patricio Núñez Gascón

RIBERMÚSICA A LA WEB DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Ribermúsica a la Web de l'Ajuntament de Barcelona

Flaixos del Festival de Tardor i les activitats de música comunitària i entrevista amb Joan Puigdemívol

‘LES LLAVORS DEL RITME’

Aziz Khodari & Tantarantan! (video promocional)

Centre Cívic Convent de Sant Agustí (Barcelona) - juny 2011

Enregistrament i muntatge: Ribermúsica

GRAN FESTA DE TARDOR RIBERMÚSICA 2011

‘Indignats!’ - Pregó de la Gran Festa a càrrec de Roser Batalla [Pòrtic del Ribermúsica]

Plaça de Santa Maria (Barcelona)

‘El Nou Món. La Pentalogia - I. ‘Catalans... i universals’: els orígens [Acte Central]

Santa Maria del Mar (Barcelona) - 20 octubre 2011

Enregistrament i muntatge: Iaco Subirats

Reportatge de BTV (Pòrtic i Acte Central)

Enregistrament: Barcelona Televisió

EL MAKING OF DE ‘CATALANS... I UNIVERSALS’

Joan Puigdemívol, Peter Bacchus, Mercè Managuerra, Odette Tellería, Joan Monné, Riadd Abed Ali Abbas i Sasha Agranov

Estudi de Peter Bacchus / Escola Superior de Música de Catalunya

Enregistrament i muntatge: Joan Torrens

EL MAKING OF DE LA ‘SARDANADA DE L’ANELLA’

Joan Serra & Factoria Mascaró, Julia Koch, participants a la Sardanada

CEIP Cervantes (Barcelona) - 16 octubre 2011

Enregistrament i muntatge: Joan Torrens

BÀSQUET BEAT

**Un documental de la Open Society Foundation (programa “Youth Initiative”)
Josep Maria Aragay i els nois de Bàsquet Beat del Casal dels Infants
Barcelona any 2011**

Enregistrament i direcció: Gonzalo Escuder i Nacho Gómez

FESTA DEL MIGRANT 2011

**Homenatge a Teresa Losada
Tantarantan! - Basquet Beat - Aziz Kodari - Josep Maria Aragay
Palau Centelles (Barcelona) - 19 desembre 2011**

Enregistrament: Direcció General per a la Immigració

CONCERT DE NADAL DE LA RIBORQUESTRA 2011

**Riborquesta (Orquestra infantil Ribermúsica) - Peter Bacchus *director*
Associació RAI (Barcelona) - 23 desembre 2011**

Enregistrament: Jordi Virgili

Actualment Ribermúsica rep el suport de:

Ajuntament de Barcelona

Generalitat de Catalunya

I la col·laboració de

Associació Comerciants de Santa Caterina
Casal de Barri Pou de la Figuera
Centre esportiu municipal Frontó Colom
Centre de dia de gent gran Sèquia
Casal dels Infants
Centre Cívic Convent de Sant Agustí
Palau Alòs
RAI

La Fundació Ribermúsica treballa en xarxa amb altres entitats del Districte de Ciutat Vella de Barcelona com

ADSI
Bait-Al-Thaqafa
Centre Cívic Pati Llimona
Centre Cívic de la Barceloneta
Cercle Artístic de Sant Lluc
Comunitària
EICA
Esquitx
Fundació Comtal
Museu Picasso
Pla Comunitari del Casc Antic

Textos:

Joan Puigdemívol

Fotografies:

Iván Giménez Costa, Joan Torrens, Oriol Puigdemívol, Stephanie Margaret Paff, Guillermo Krauel, Juanjo Martínez, Secretaria d'Immigració de la Generalitat, Catalunya Caixa, Casals dels Infants, Educació sense Fronteres, Centre Cívic Convent de Sant Agustí, Mescladís, Tommy Lanceley, Ernest Abentín, Carolina Conti, Grup de pares dels tallers de Ribermúsica, Antic Teatre, Caja Madrid, Enric Casanovas, Pep Herrero, Arxiu de la Fundació Ribermúsica

Agraïments:

A Jordi Virgili, Josep Maria Aragay, Dagmar Lüderitz, Guillermo Krauel, Marta Biosca, Stephanie Margaret Paff, Pilar Vallès, Laura Herrero, Elisenda Marcé, Angélica Sánchez, Mariña Tatter, Riaad Abed-Alli, Aziz Khodari, Karsten Galle, Peter Bacchus i els altres professors de les activitats socioeducatives; a l'equip de pares (especialment Cristina Fons i Roser Tafalla); a Julia Koch i la gent de Riberdansa; a Arnau Puigdemívol i la gent de Ribermoda; a Creartiva, Esther Pacheco, Oriol Puigdemívol, Joan Torrens, Lluís Vergés i l'altra gent del disseny

A Emili Cota, Llum Ventura, Marga Domingo, Anna Povo, Anna Vilafranca, Victoria Casanova, Glòria Oliver i els altres comerciants de la Ribera; a Ramon Parellada, José Manuel Varela, Salvador Sans, Daniel Cuasnicú, Leopold Samsó, Quim Vila i els altres empresaris

Al recordat mossen Albert Taulé i a mossèn Ignasi Mora i Vicenç Grané de Santa Maria del Mar

A Josep Martorell, Josep Caminal, Josep Maria Bricall, Francesc Martí Jusmet i els altres membres dels patronats de la Fundació, especialment Montse Costa, Enric Mayolas i Joaquim Ferrer

A Lluís Armet, Xavier Casas, Joan Fuster, Carles Martí, Itziar González, Irene Martínez, Pep Cambray, Montse Martínez Izquierdo, Oriol Picas i molts altres membres de les diverses administracions, especialment a Cristina Vilaró i Maria Anglada

A tots els artistes (musicals, plàstics, escènics, literaris i del disseny), creadors i pensadors que han ajudat a engrandir Ribermúsica

A la Mariona Carulla i en Jordi Vivancos del Palau de la Música, en Pep Borràs de l'ESMUC, en Benet Casablanques del Conservatori del Liceu i en Lluís Cabrera del Taller de Músics

A la Rut Martínez per la seva inestimable col·laboració en la comunicació i presentació d'actes

Als milers d'intèrprets i artistes que han participat en el Ribermúsica al llarg dels primers 17 festivals i les activitats derivades, especialment l'Arianna Savall i en Petter i l'Oriol Genís i en Climent Sensada; a la Marta Espinós, la Farran James, la Sabina Witt, l'Andrea Mir, la Yara Beilinson, en Guillem Roma i l'Àfrica Martínez

Als mitjans de comunicació, obres socials de les caixes (especialment a Josep Solans i Pilar Campo de la Caixa Catalunya), ajuntaments, centres culturals, museus (especialment a Pepe Serra del Picasso, Rosa Maria Martín del Tèxtil, Anna Casas del Barbier, Emi Turull i Sònia Henández de l'Agbar i Pilar Vélez del Marès), galeries d'art (especialment a Joan Anton Maragall, Raimon Maragall, Joan Gaspar i Montse Costa) i centres comercials (especialment a Carla Salvadó i Robert Enrich del Maremag-num i Eduardo Pérez Cabrero de Diagonal Mar), a Ignacio Arroyo i Cristina Cella

Als patrocinadors del Festival de Tardor (especialment a Patrici Tixis de Planeta, Jordi Raventós de Codorniu, Luis Ángel Gutierrez de la Fundació Agbar i Toni Tort de Pioneer)

A Manel Forcano de la Fundació CIMA, a Firoz Ladak i Lea Peersmann de Rothschild i Carles Duarte de la Fundació Lluís Carulla

I a tots els aquells anònims ciutadans que, amb el seu suport i malgrat uns temps incerts, han contribuït a que Ribermúsica avanci cap al 20è aniversari

FUNDACIÓ PRIVADA RIBERMÚSICA
Placeta de Montcada, 14 4t
08003 Barcelona
Tel. 933 193 089 - Fax 933 103 841
ribermusica@ribermusica.org
www.ribermusica.org
facebook.com/ribermusica